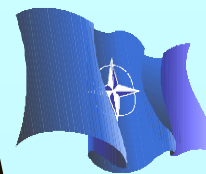

STATUL MAJOR AL FORTELOR TERESTRE
ȘCOALA DE APLICAȚIE PENTRU UNITĂȚI SPRIJIN DE LUPTĂ
„GENERAL EREMIJA GRIGORESCU”

CENTRUL DE INSTRUIRE PENTRU
GENIU, EOD ȘI APĂRARE NBC „PANAIT DONICI”

150 DE ANI DE LA ÎNFIINȚAREA ARMEI GENIU ÎN ARMATA ROMÂNIEI

REVISTA ARMEI GENIUL

FONDATĂ ÎN ANUL 1927 SUB DENUMIREA
„REVISTA GENIULUI”
Anul IX Nr. 1 (17) - SERIE NOUĂ
RÎMNICU VÎLCEA
2009

a de încuviințare a
r. 1902 din aceeași
înființează la Iași
actul de naștere a

*tre, însemnată asupra
1837 atingeror de a se
Publice în unire cu cel
rp de Geniu pentru
i diselor departamente
uind Consiliului spre
reținerii unui Batalion
rea lucrărilor publice;
e Domniele Lor pentru
a dorită și a se putea
din dispozițiile luate
tei, înalt încuviințată;
Înălțimii Vostre spre*

• *So încuviințoză 31*

esități privind lucrările publice, în mod deosebit pentru
Geniu era subordonat Ministerului Ostășesc din punct de
militare și Ministerului Lucrărilor Publice în ceea ce
ărilor publice.

nt al primului Batalion de geniu a fost numit căpitanul
Donici, diplomat al Politehnicii din Paris și specialist în
sele, om cu inițiativă, pricepere tehnică și spirit
fost ministru al lucrărilor publice în guvernul Moldovei.
unificarea guvernelor și oștirilor Principatelor Unite și
7 Octombrie 1860 a celui de-al doilea batalion de geniu
Corpul de Geniu – cum era numit regimentul format din
lioane – a trecut definitiv sub autoritatea Ministerului de

, cât și unor nevoi economice și sociale, arma geniu și-a
jertfe de sânge pe câmpurile de luptă, dar și dovedindu-
de pace prin participarea la pregătirea teritoriului pentru
războaie, la construirea unor obiective sociale și

as o contribuție deosebită la efortul general al României
iparea la misiunile internaționale de stabilitate și sprijin
D pe diverse meridiane ale mapamondului, astfel încât
04 – admiterea oficială a României în Alianța Nord-
a membru al Uniunii Europene la 1 ianuarie 2007 pot fi
ere a profesionalismului și eforturilor geniștilor români.

eu - Istoria Armei Geniu, Ed. I.V. Socecu, București,
ursă.

CUPRINS

Nr. 1 / mai 2009 NUMĂR ANIVERSAR

<i>Mesajul comandantului Școlii de Aplicație și Unități Sprijin de Luptă „General Eremia Grigorescu”,</i> Colonel prof. univ. dr. Mircea VLADU.....	3
<i>Arma geniu – un veac și jumătate de existență,</i> Locotenent colonel Dan MARIN, comandantul Centrului de Instruire pentru Geniu, EOD și Apărare NBC.....	5

ÎNVĂȚĂMÂNT ȘI INSTRUCȚIE

<i>Învățământul militar de geniu la confluența aplicării standardelor NATO și cerințelor formării profesionale a adulților,</i> Locotenent colonel Dan MARIN, Maior ing. Vasile PETCU.....	11
<i>Preocupări privind educarea moral-etică a militarilor profesioniști/cursanților din Centrul de Instruire pentru Geniu, EOD și Apărare NBC,</i> Maior Sorin PANCU.....	17

STUDII, STRATEGII, ANALIZE

<i>Evoluția globalizării la nivel economic, social și militar,</i> Locotenent colonel drd. Corneliu DINCO.....	22
<i>Geniștii, buni la toate!,</i> Maior Liviu BOȘCAGINI, Maior Adrian SĂVULESCU.....	26
<i>Rolul cunoașterii subordonaților în succesul unei acțiuni militare,</i> Locotenent colonel Dumitru COPĂCEANU.....	29
<i>EOD: Specialitate militară a armei geniu sau altă armă?,</i> Căpitan Tiberiu COJOCARU.....	31
<i>Lupta împotriva dispozitivelor explozive improvizate - parte a acțiunilor contra insurgenților,</i> Căpitan inginer Cătălin SĂRACU.....	33
<i>Evoluția dispozitivelor explozive improvizate (IED) în Irak,</i> Maior Ion DUMITRU, Căpitan Ovidiu STĂNESCU.....	38
<i>Un nou trend în asigurarea protecției forțelor în zonele de campare?,</i> Maior ing. Cristian ARINTON, Locotenent colonel George BROSCĂREANU.....	43
<i>Principii și metode de dresaj folosite în activitatea de instrucție a câinilor din rasa Ciobănesc german pentru diferite tipuri de specializări (pază obiective și detectare materiale explozive),</i> Căpitan dr. Marius PANAIT.....	47

ARMA GENIU ÎN TERITORIU

<i>Batalionul 96 Geniu - 12 ani de existență în elita armei geniu,</i> Sergent major Adrian IOȚA.....	51
<i>Batalionul nave treceri fluviale - Structură unică în arma geniu,</i> Căpitan Florin DUBINĂ.....	56
<i>Repere comparative între cursurile avansate de carieră pentru ofițeri de arma geniu din România și S.U.A.,</i> Locotenent Tiberiu HUZMEZAN, Locotenent Doru CĂȚA.....	58
<i>Compania geniu - subunitate de sprijin a acțiunilor Brigăzii 1 logistică „Prahova”,</i> Maior Marian CHELU.....	63
<i>Geniștii unei flori de colț,</i> Sublocotenent Cătălin BAIU, Plutonier Gheorghe SIDOR.....	64
<i>Experiență în era vitezei,</i> Locotenent Teodora MAZERE.....	67

ARMA GENIU ÎN MISIUNI EXTERNE

<i>Misiunea internațională - între datorie și dorul de casă</i> , Maior Florentin CUCU.....	68
---	----

TRADIȚII, ISTORIE ȘI SPIRITUALITATE

<i>Monumentul Leul - simbolul gloriei și eternității Armei Geniu</i> , Colonel (rz.) Marian GARGAZ.....	69
<i>Arma căi ferate - de la specialitate a geniului la structuri de transporturi militare</i> , Căpitan Claudiu ȚOLEA.....	72
<i>Povestea unui erou</i> , Plutonier adjutant Nicoleta MUNTEANU.....	75
<i>Am fost primul comandant al Brigăzii 10 geniu „DUNĂREA DE JOS”</i> , General de brigadă (rz.) Alexandru DAVID.....	77
<i>Restituiri: Personalități ale armei geniu</i> , Locotenent colonel Tiberiu OSOIAN.....	79
<i>Spiritul național românesc</i> , Psiholog Gabriel SLABU.....	83
<i>Un bibliotecar de premiul Nobel</i> , Bibliotecar responsabil Virgil MAREȘ.....	87
<i>Cu voia Domnului</i> , Plutonier adjutant Nicoleta MUNTEANU.....	88
<i>Capela militară „Sf. Dimitrie” - un vis devenit realitate</i> , Preot militar Ioan MIHALACHE.....	89

SEMNALE EDITORIALE

<i>Apariții în domeniul actelor normative specifice și standardizării</i> , Colectivul Secției Cercetare, Dezvoltare și Reglementări în Armă.....	91
--	----

M E S A J U L COMANDANTULUI ȘCOLII DE APLICAȚIE PENTRU UNITĂȚI SPRIJIN DE LUPTĂ „GENERAL EREMIA GRIGORESCU”

CU PRILEJUL ANIVERSARII A 150 DE ANI DE LA ÎNFIINȚAREA ARMEI GENIU

La 31 mai 2009 se împlinesc 150 ani de la înființarea primei unități de geniu din Armata Română.

Marele merit aparține domnitorului Alexandru Ioan Cuza și căpitanului Panait Donici, fost ministru al Lucrărilor Publice în Moldova.

De la această dată istorică și până în zilele

noastre, entitățile de geniu au evoluat în raport cu nevoile de reformă ale Armatei Române, ajungându-se astăzi la structuri moderne, suple și cu un grad de mobilitate mai ridicat, capabile să asigure pentru forțele luptătoare un sprijin genistic adecvat.

Procesul evolutiv al structurilor de geniu s-a dovedit deosebit de complex. Complexitatea procesului a fost generată de greutățile întâmpinate de armata noastră, impuse de condițiile economico-sociale dificile prin care a trecut statul român în anumite etape ale evoluției sale istorice, precum și de necesitatea participării acestor structuri de geniu – de cele mai multe ori cu o dotare precară – fie la acțiuni militare pentru cucerirea și apărarea independenței statale, fie pentru reîntregirea teritoriului național sau pentru dezvoltarea economico-socială a țării.

Vor rămâne de-a pururi scrise cu litere de aur în Cartea de onoare a neamului românesc, faptele de eroism și jertfele de sânge date de geniștii români în cei 150 de ani de existență glorioasă a armei genului.

Fie că au luptat pe front sau cu vitregiile naturii, geniștii români s-au dovedit destoinici, iubitori de patrie și apărători ai interesului național.

Faptele lor de vitejie, hărnicia, devotamentul față de patrie și mai ales onoarea și demnitatea lor, manifestate și dovedite în cele mai dificile momente ale istoriei neamului românesc, nu au trecut neobservate. Ele au constituit garanția faptului că

geniștii români și-au respectat întotdeauna blazonul și că-și merită locul în Alianța Tratatului Atlanticului de Nord.

La marea sărbătoare a geniștilor, **împlinirea a 150 ani de existență a armei geniu în Armata Română**, gândurile generației de geniști a integrării în NATO se îndreaptă cu respect și recunoștință către bravii înaintași care și-au jertfit viețile și și-au vărsat sângele în numele interesului național.

Pilda lor va constitui pentru generația actuală de geniști, precum și pentru cele care vor urma, exemple greu de atins. Ca ofițer de geniu, care a slujit cu credință arma care l-a format ca om și l-a hrănit, mai ales spiritual, cu seva trasă din cultura, onoarea și mai ales din demnitatea iluștrilor înaintași, mă simt onorat ca, la împlinirea celor 150 ani de existență glorioasă a armei geniu să-mi exprim respectul, recunoștința, devotamentul și mai ales credința mea nestrămutată în valorile acestei arme tehnice, care a dat țării personalități de marcă ale vieții militare, politice, științifico-culturale etc.

LA MULȚI ANI tuturor geniștilor Armatei Române cu ocazia aniversării celor **150 ani de existență glorioasă a armei geniu**. Fie ca Bunul Dumnezeu să-i ocrotească astfel încât, în orice moment și oriunde s-ar afla pe acest pământ, ei să-și poată face cu cinste datoria față de patria lor – ROMÂNIA.

Colonel prof. univ. dr. Mircea VLADU

*Comandantul Școlii de Aplicație pentru Unități Sprijin de Luptă
„General Eremia Grigorescu”*

ARMA GENIU – UN VEAC ȘI JUMĂTATE DE EXISTENȚĂ

*Locotenent colonel Dan MARIN,
Comandantul Centrului de Instruire
pentru Geniu, EOD și Apărare NBC*

1. SCURT ISTORIC

În data de 31 mai se împlinesc 150 de ani de când domnitorul Cuza a pus rezoluția „Se încuviințează” pe raportul nr. 1902 al guvernului Moldovei, prin care s-a aprobat înființarea primei unități de geniu din armata română.

De ce era nevoie de această nouă armă și de ce s-a numit arma „geniu” ?

Dezvoltarea mijloacelor de luptă și evoluțiile produse în gândirea militară, care au condus la perfecționarea metodelor și procedeele de ducere a acțiunilor de luptă, au determinat apariția în armatele țărilor europene, la sfârșitul secolului XVIII, a unei noi arme, care își avea originea în arta fortificației și a cuceririi cetăților, arma geniu.

Denumirea acestei arme a apărut în Franța și se presupune că aceasta provine din modalitatea de selecție a primilor ofițeri, pentru executarea unor misiuni tehnice, din rândul inginerilor care aveau anumite aptitudini în acest sens.

În România arma geniu a apărut din nevoia dezvoltării urgente a rețelei de drumuri necesare desfășurării activităților

REVISTA ARMEI GENIU NR. 1/2009

economice dar și din considerente de ordin militar.

În acest fel a fost formulată dubla misiune a armei geniu: participarea la dezvoltarea economică a țării și îndeplinirea unor misiuni de specialitate în cadrul armatei.

Aceste două valențe ale armei s-au păstrat de-a lungul întregii sale istorii ca o trăsătură tradițională și o datorie de onoare¹.

Cele două misiuni au alternat în prim planul activității structurilor de geniu funcție de etapele istorice parcurse de la înființarea armei până în prezent. În perioadele de pace și post conflictuale au fost desfășurate preponderent activități în sprijinul dezvoltării economice și pentru refacerea țării după război sau în urma unor calamități naturale, iar în etapele pre conflictuale și pe timpul războaielor pe primul plan a trecut îndeplinirea misiunilor de luptă specifice.

Acțiunile, misiunile, lucrările executate de structurile de geniu din armata română, în cei 150 de ani de existență, au fost numeroase și deosebit de complexe și numai simpla lor enumerare, în ordine cronologică, ar constitui o temă de studiu laborioasă și de mare volum.

Totuși, nu putem vorbi despre arma geniu fără a enumera câteva din cele mai importante momente din existența sa.

Îmediat după înființarea primului batalion de geniu până la războiul pentru

¹ Petre Zaharia, Emanoil Ene, Florea Pavlov, Istoria armei geniu din armata română 1994, p.44-45

cucerirea independenței din 1877, militarii geniști au realizat un număr însemnat de obiective de importanță economică și militară (construcții, extinderi de cazărmi, depozite, spitale, școli, tabere de instrucție).

În timpul războiului de independență principalele misiuni ale geniștilor au fost: executarea lucrărilor de fortificație, amenajarea podurilor peste cursurile de apă mici și mijlocii, construcția a două poduri peste Dunăre (la Siliștioara – Măgura și la Turnu Măgurele), amenajarea drumurilor și executarea lucrărilor de apropiere de redutele inamicului.

Perioada dintre războiul de independență și primul război mondial s-a caracterizat prin executarea, de către geniști, a unor ample lucrări de fortificații permanente în cadrul centurilor de apărare ale cetății București și pe aliniamentul fortificat Focșani-Nămoloasa-Galați.

Primul război mondial a însemnat o nouă etapă în ceea ce privește amploarea și complexitatea misiunilor structurilor de geniu din armata română. Misiunile executate de către militarii geniști în timpul acestei conflagrații mondiale au fost: amenajarea pozițiilor de apărare, executarea lucrărilor de distrugere a unor fortificații permanente și a unor poduri pe direcțiile de atac ale inamicului,

executarea podurilor fixe de lemn și a celor plutitoare pe vase, construcția drumurilor și depozitelor, amenajarea punctelor de comandă, executarea ostacolelor din sârmă și a breșelor prin obstacolele inamicului, misiuni specifice unor specialități aflate în acel moment în compunerea armei geniu (misiunile secțiilor de topografie, de aerostație, de proiectoare, de căi ferate, de transmisiuni).

Perioada interbelică a readus în prim plan rolul de forță constructivă a armei geniu. Marile unități și unitățile de geniu au participat la refacerea șoselelor și podurilor distruse în război, au executat lucrări de întreținere și exploatare a rețelei de căi ferate, au participat la înlăturarea efectelor provocate de calamitățile naturale (în special de inundații în perioada dezghețului) și au executat lucrările de fortificații pentru organizarea defensivă a noilor frontiere.

În timpul celui de-al doilea război mondial geniștii au executat misiuni specifice în condiții deosebit de grele, în multe situații pe direcția principală de efort, pe o arie geografică mult mai extinsă decât în conflictele anterioare.

Principalele misiuni îndeplinite au fost: înlăturarea barajelor de tot felul instalate de către inamic, distrugerea lucrărilor puternic întărite ale inamicului, executarea barajelor (în principal a celor de mine) și a distrugerilor, executarea lucrărilor de fortificații, amenajarea drumurilor și trecerilor peste cursurile de apă, executarea lucrărilor de deminare și de asanare a terenului și refacerea căilor ferate.

Perioada postbelică a constituit etapa în care s-a evidențiat din nou latura constructivă a armei, într-o manieră mult mai pregnantă decât în trecutul său.

Structurile de geniu din armata României au participat în mod consistent

la extinderea și modernizarea rețelei de comunicații și aerodromuri, au executat lucrările de fortificații permanente din Banat, Oltenia și de pe litoral, au participat la construcția multor obiective civile industriale și la dezvoltarea sistemului de irigații, au construit drumul Transfăgărășan, au participat la construcția canalului Dunăre-Marea Neagră, canalului Poarta Albă – Midia – Năvodari și canalului Dunăre – București și nu în ultimul rând au fost în prima linie a forțelor care au acționat pentru prevenirea și înlăturarea efectelor calamităților naturale (inundații, înghețuri, cutremure, etc.).

După 1989 marile unități și unitățile de geniu precum și structurile centrale de conducere au parcurs etape succesive de reorganizare alături de întreaga armată română.

Efectivele numeroase destinate executării lucrărilor în economia națională au fost reduse și redistribuite structurilor care se pregăteau pentru executarea misiunilor specifice armei geniu pentru nevoile armatei.

Dorința României de integrare în alianța nord-atlantică și participarea unor structuri militare românești la acțiuni militare, în mediul multinațional, inițial în calitate de partener al NATO și ulterior în calitate de membru al alianței, au determinat profunde evoluții în gândirea și arta militară cu consecințe directe asupra restructurării marilor unități și unităților de geniu și regândirii misiunilor sprijinului de geniu în operațiile specifice luptei armate, în operațiile de stabilitate și de sprijin și în operațiile intermediare.

2. OPINII PRIVIND PREZENTUL ȘI VIITORUL ARMEI GENIU

Interoperabilitatea cu structurile similare din țările membre NATO, a devenit obiectivul principal și pentru *REVISTA ARMEI GENIU NR. 1/2009*

structurile de geniu. Interoperabilitatea este un termen foarte uzitat în cadrul NATO, parte a unui concept mai amplu și anume standardizarea.

Etapă actuală a evoluției armei geniu se caracterizează, în opinia mea, prin:

1. Continuarea procesului de standardizare care trebuie înțeles prin cele patru nivele pe care le presupune (compatibilitatea, interoperabilitatea, interschimbabilitatea și comunitatea) fiecare nivel vizând concentrarea efortului pe trei domenii de lucru:

- domeniul operațional – care se referă la doctrina forțelor, structurile militare, metodele de lucru în cadrul comandamentelor, pregătirea și întrebuințarea forțelor potrivit standardelor și misiunilor NATO;

- domeniul logistic – se referă la materialele, sistemele de armament și tehnică din dotare, mijloacele de conducere și logistice existente în înzestrarea structurilor de geniu, precum și la principiile de realizare a aprovizionării;

- domeniul comunicațiilor și informaticii – se referă la terminologia comună și la sistemul informațional folosit.

2. Realizarea corelației dintre misiunile sprijinului de geniu și organizarea și înzestrarea (actuală sau de perspectivă) a structurilor de geniu astfel încât întreaga gamă de misiuni specifice să poată fi îndeplinită în toate tipurile de operații la care participă acestea.

3. Reorganizarea componentelor de conducere de geniu de la toate nivelele astfel încât acestea să asigure acoperirea tuturor ariilor funcționale specifice armei (informații de geniu și analiza terenului din punct de vedere genistic, politici și planificări de geniu, operații de geniu, resurse și infrastructuri de geniu și EOD).

O analiză succintă a acestor direcții de acțiune scoate în evidență câteva concluzii referitoare la etapa actuală pe care o parcurge arma geniu.

În ceea ce privește domeniul operațional al standardizării se poate aprecia că s-au făcut progrese importante pe linia elaborării doctrinelor, manualelor și reglementărilor specifice care implementează standardele NATO acceptate. Totuși, consider că metodologia elaborării reglementărilor de specialitate poate fi îmbunătățită prin cooptarea în colectivele de elaborare a unor specialiști în armă care să colaboreze eficient cu structura cu atribuții în domeniu, din cadrul Centrului de Instruire pentru Geniu, EOD și Apărare NBC, înainte de a prezenta proiectul actului normativ respectiv spre avizare și aprobare structurilor cu competențe în acest sens. De asemenea renunțarea la instituția inspectorului pentru armă conduce la limitarea posibilității instituției militare de învățământ, cu atribuții în conceperea actelor normative specifice, de a coordona în mod eficient activitatea tuturor structurilor de geniu pentru îndeplinirea acestei misiuni.

Reorganizarea structurilor militare în cadrul armei s-a efectuat în concordanță cu angajamentele asumate față de aliați precum și cu nevoile proprii de sprijin de geniu a acțiunilor militare la care ar putea participa armata română. Trebuie să se aibă în vedere stabilizarea sistemului deoarece schimbările prea dese în ceea ce privește structurile organizatorice ale marilor unități și unităților de geniu pot influența în mod negativ posibilitatea acestora de a-și îndeplini misiunile specifice în mod eficient.

Participarea unor structuri de geniu, de nivel batalion sau detașament, la misiuni multinaționale precum și a unui număr important de ofițeri și subofițeri în cadrul comandamentelor aliate sau de coaliție, a contribuit în mod hotărâtor la perfecționarea metodelor de lucru de stat major precum și la înțelegerea modului de pregătire și întrebuințare a forțelor potrivit misiunilor și standardelor NATO. Din această perspectivă elaborarea și punerea în practică a programelor de instrucție pentru misiuni și a programelor de instrucție individuală, ca mijloace principale de standardizare a pregătirii, contribuie la dezvoltarea permanentă a capacității de a funcționa și de a conlucra

eficient cu aliații. Aceste programe de instrucție vor trebui permanent îmbunătățite funcție de experiența acumulată în teatrele de operații și în concordanță cu rolul, locul, misiunile și dotarea structurilor de geniu și nu în ultimul rând cu observațiile și propunerile de îmbunătățire formulate de cei care execută nemijlocit instrucția sau de către cei care au atribuții pe linia coordonării, planificării, evaluării și evidenței instrucției.

În privința dotării structurilor de geniu ne aflăm în etapa în care au fost identificate nevoile de tehnică și materiale specifice care să înlocuiască actualele mijloace și echipamente și au fost eșalonate programele de achiziții astfel încât într-un interval scurt sau mediu de timp să intre în înzestrarea unităților și subunităților de geniu.

Datorită constrângerilor financiare este posibil ca programele de achiziții pentru echipamentele de geniu să fie replanificate și o perioadă să fie utilizată actuala tehnică din dotarea structurilor de geniu care este la limita resursei tehnice și presupune costuri importante pentru mentenanță și menținere în stare de funcționare. De asemenea implementarea unor standarde NATO este condiționată de existența echipamentelor cu anumite caracteristici tactico-tehnice adaptate procedurilor de lucru în cadrul alianței.

Din această perspectivă se poate concluziona că cel puțin pe o perioadă medie de timp (10-15 ani) marile unități/unitățile și subunitățile de geniu vor parcurge un proces de înlocuire treptată a tehnicii din dotare, iar reglementările care vor fi elaborate cu privire la posibilitățile și modul de acțiune al diferitelor structuri de geniu trebuie să țină cont de această realitate și astfel se va impune apariția permanentă a unor noi generații de acte normative pe măsura derulării

programele de achiziții și implementării standardelor NATO acceptate.

Achiziționarea unor noi echipamente și eventualele reorganizări ale structurilor de geniu trebuie corelate în primul rând cu misiunile sprijinului de geniu în toate tipurile de operații și apoi cu cerințele aliaților, în caz contrar existând posibilitatea ca unele misiuni să nu mai poată fi executate cu forțe proprii.

De asemenea trebuie avut în vedere faptul că instituțiile militare de învățământ sunt singurele structuri abilitate de lege pentru a asigura pregătirea profesională a utilizatorilor echipamentelor și tehnicii din dotarea armatei și pentru a emite acte de studii care certifică nivelul calificării absolvenților și în consecință se impune cu necesitate dotarea cu prioritate a acestor unități cu tehnica nou intrată în înzestrarea armatei.

Evoluția artei militare, însușirea lecțiilor învățate în ultimele conflicte armate, dezvoltarea fără precedent a tehnologiei informaticii cu implicații directe asupra modernizării echipamentelor, tehnicii de luptă și sistemelor de armamente, caracterul expediționar al acțiunilor militare, ritmul ridicat de ducere a acțiunilor de luptă, creșterea importanței acțiunilor post-conflict sunt numai câteva argumente pentru a regândi modalitatea de execuție a unor misiuni ale sprijinului de geniu cum ar fi: amenajarea genistică a punctelor de comandă, tipul și volumul lucrărilor de fortificații executate, asigurarea mobilității forțelor proprii și a contramobilității inamicului prin acțiunea unor detașamente cu destinație specială, utilizarea unor obstacole (de tipul câmpurilor de mine din prima generație) care presupun costuri importante pentru înlăturarea lor în perioadele post-conflict etc.

Reorganizarea componentelor/structurilor de conducere de geniu de la nivelele centrale până la marile unități/unitățile luptătoare în sensul redimensionării și încadrării cu specialiști în armă poate fi considerată una dintre principalele modalități de eficientizare a sprijinului de geniu în toate ariile sale funcționale.

Chiar dacă implementarea acestei soluții va implica unele modificări ale sistemului actual de pregătire necesar evoluției în carieră a ofițerilor, beneficiile obținute prin pregătirea unor specialiști în armă care să încadreze structurile de conducere ale armeei vor fi mult mai mari decât costurile transformărilor necesare în sistemul pregătirii acestora.

Varianta încadrării unei singure funcții în cadrul compartimentului operații, cu atribuții pe linia coordonării sprijinului de geniu, în multe situații cu

ofițeri cu pregătire inițială în alte arme, nu poate conduce decât la diminuarea puterii de acțiune a structurilor de geniu în sprijinul structurilor luptătoare.

Complexitatea sprijinului de geniu, valențele pur tehnice ale acestei arme impune pregătirea și utilizarea pe termen lung a resursei umane selecționate pe baza unor aptitudini necesare executării cu succes a misiunilor specifice.

Concepția păguboasă conform căreia soldatul repartizat la geniu poate avea scorul cel mai scăzut la selecție trebuie combătută deoarece poate avea repercusiuni importante privind modul de execuție a misiunilor specifice pe termen mediu și lung.

După aproape 27 de ani de activitate în cadrul unor structuri de geniu din armata română sunt deosebit de onorat că am posibilitatea, în calitate de comandant al Centrului de Instruire pentru Geniu, EOD și Apărare NBC, să urez la ceas aniversar tuturor geniștilor în activitate, în rezervă sau în retragere cele mai sincere urări de sănătate și fericire alături de cei dragi și să-i asigur pe înaintașii noștri că actuala generație de geniști depune toate eforturile pentru a se ridica la nivelul realizărilor generațiilor anterioare și pentru a moderniza și menține arma geniu la loc de cinste în cadrul forțelor armate ale României.

ÎNVĂȚĂMÂNT ȘI INSTRUCȚIE**ÎNVĂȚĂMÂNTUL MILITAR DE GENIU
LA CONFLUENȚA APLICĂRII STANDARDELOR NATO
ȘI CERINȚELOR FORMĂRII PROFESIONALE A ADULȚILOR**

*Locotenent colonel Dan MARIN
Maior inginer Vasile PETCU*

***Evoluția curriculumului educațional
de geniu în armata României***

Învățământul militar de geniu a luat ființă la 7 aprilie 1881, când prin Înaltul Decret Regal nr. 996 semnat de regele Carol I și publicat în Monitorul Oficial al României nr. 13/1881, s-a constituit *Școala de Artilerie și Geniu*. Școala a funcționat inițial în București, într-o clădire de pe ulița Târgoviștei, azi Calea Griviței, la nr. 28.

Odată cu anul de învățământ 1920-1921, geniștii au pentru prima dată o instituție de învățământ proprie, subordonată direct inspectoratului de armă, cu denumirea *Școalele militare de Geniu*, cu sediul la București, în vechea cazarmă din dealul Cotroceni. Documentul care a reglementat această structură este Decizia ministerială nr. 372 din 9 iunie 1920. Școala pregătea ofițeri și subofițeri pentru toate armele și specialitățile din subordinea Inspectoratului general al geniului și anume: pionieri, pontonieri, căi ferate, transmisiuni, tracțiune automobilă, construcții civile și militare, proiectoare și aerostate.

Începând cu anul 1949 *Școala militară de ofițeri de geniu* se mută în Râmnicu Vâlcea, unde durata de școlarizare pentru pregătirea ofițerilor s-a menținut la doi ani, cu câteva excepții, până în 1955. Între 1955 și 1962 durata de școlarizare a fost de 3 ani. În 1961 Școala a fost mutată din nou la Sibiu unde a funcționat, ca secție a Școlii Militare

superioare de ofițeri activi "Nicolae Bălcescu", până în anul 1976. Între anii 1962-1968 durata de școlarizare s-a mărit de la 3 ani la 4 ani. După 1971 s-a revenit la durata de școlarizare de 3 ani ce s-a menținut până în 1991.

Pe 15 aprilie 1975, se înființează la Râmnicu Vâlcea *Școala Militară de ofițeri activi de Geniu, Construcții și Căi Ferate* cu durata de 3 ani, funcționând efectiv în noul local începând cu septembrie 1976.

Începând cu 1 august 1990, în baza Hotărârii Guvernului României cu nr. 906 școala capătă denumirea de *Școala Militară de ofițeri activi de Geniu, Construcții și Căi Ferate "Panait Donici"*, iar în 22 martie 1991, ca urmare a reformei în învățământul militar, se transformă, prin Hotărârea Guvernului României nr. 190, în *Institutul militar de Geniu, Construcții și Căi Ferate "Panait Donici"*, învățământul fiind de nivel universitar.

În 1997, în data de 1 iunie, institutul se transformă prin Ordinul ministrului apărării naționale nr. M.12/21.02.1997 în *Școala de Aplicație pentru Geniu, Construcții și Căi Ferate "Panait Donici"*, având în continuare sediul la Râmnicu Vâlcea. Totodată, la 1 august 1997, în baza Ordinului ministrului apărării naționale M. 59 din 30.07.1997, a fost înființat *Centrul de Pregătire a Specialiștilor în Controlul Mecanismelor Explozive*, dislocat în cazarma 2608 din Șoseaua Olteniței – București, anexă a

Școlii de Aplicație pentru Geniu, Construcții și Căi Ferate „Panait Donici”, iar la 9 septembrie 1999, în baza Ordinului locțiitorului șefului Statului Major al Trupelor de Uscat nr. I-3005, Centrul de Pregătire a Specialiștilor în Controlul Mecanismelor Explozive a fost subordonat Școlii de Aplicație pentru Geniu, Construcții și Căi Ferate „Panait Donici”, ca stat anexă, fiind redislocat în garnizoana Râmnicu Vâlcea.

În anul 2001, prin Ordinul ministrului apărării naționale nr. M.S.34, s-a constituit Baza 12 instrucție Geniu, în subordinea Școlii de Aplicație pentru Geniu și Căi Ferate "Panait Donici", preluând tradițiile Regimentului 1 Geniu și având ca obiective instruirea militarilor în termen și cu termen redus. Comandantul Școlii de Aplicație este și inspector pentru armele Geniu, Construcții și Căi Ferate.

Începând cu 15 august 2002, școala se reorganizează în baza ordinului șefului Statului Major General nr. SB 5/3207/2002, în Școala de Aplicație pentru Geniu și Căi Ferate "Panait Donici", iar la data de 01 august 2003, în baza Ordinului Statului Major General numărul B.5/S/1511 din 17.07.2003 și B.5/S/1591 din 30.07.2003, Centrul de Pregătire a Specialiștilor în Controlul Mecanismelor Explozive subordonat, ca stat anexă, Școlii de Aplicație pentru Geniu și Căi Ferate „Panait Donici” se transformă în Centrul de Pregătire EOD (Explosive Ordnance Disposal/neutralizarea și distrugerea munițiilor /dispozitivelor explozive), cu indicativul Unitatea Militară 01784 „EO”, subordonat nemijlocit Statului Major al Forțelor Terestre.

Din data de 01.08.2005, odată cu reorganizarea învățământului militar, prin ordinul Statului Major General nr. B5/S/1188/2005, Școala de Aplicație

pentru Geniu și Căi Ferate „Panait Donici” se transformă în *Centrul de Pregătire pentru Geniu „Panait Donici”*, subordonat Școlii de Aplicație pentru Unități Sprijin de Luptă „General Eremia Grigorescu” din Sibiu, având în continuare sediul la Râmnicu Vâlcea. Centrul de Pregătire pentru Geniu este continuatorul tradițiilor Școlii de Aplicație pentru Geniu și Căi Ferate „Panait Donici” și preia tradițiile învățământului militar în arma geniu. Funcționează în această formă până în data de 31.08.2008 în localul unității din Râmnicu Vâlcea, iar la 01.09.2008 se înființează *Centrul de Instruire pentru Geniu, EOD și Apărare NBC „Panait Donici”*, având în subordine Baza de Instruire EOD, dislocată la Râmnicu Vâlcea, respectiv Baza de Instruire pentru Apărare NBC, dislocată în garnizoana Câmpulung.

În forma actuală de organizare, Centrul de Instruire pentru Geniu, EOD și Apărare NBC „Panait Donici”, beneficiind de un corp de cadre competent și experimentat, are ca misiune de bază formarea, specializarea și dezvoltarea profesională în armă a personalului militar în activitate și în rezervă, din armele/specialitățile militare Geniu, EOD și Apărare NBC, capabil să asigure, potrivit funcțiilor pentru care se pregătesc, îndeplinirea misiunilor specifice, în timp

de pace, în situații de criză și la război, pe teritoriul național sau în cadrul structurilor multinaționale. Pe plan extern, trebuie să scoatem în relief prezența militarilor din școală/bază/centru la misiuni în afara teritoriului național, în cadrul acțiunilor Alianței Nord-Atlantice și ale Uniunii Europene, pentru desfășurarea operațiilor de implementare a păcii în Bosnia – Hertzegovina, operații de stabilitate și sprijin – în teatrele de operații din Angola, Somalia, Bosnia, Kosovo, Afganistan și Irak.

În prezent, procesul de învățământ din Centrul de Instruire pentru Geniu, EOD și Apărare NBC „Panait Donici” este unul finalmente de specializare militară în armele și specialitățile prezentate, modern, performant, integrat în învățământul național, cu identitate și personalitate proprie, compatibil cu sistemele de formare, specializare și perfecționare a personalului militar profesionalizat din armatele membre N.A.T.O. Cum secolul al XXI-lea aduce cu sine necesitatea promovării susținute și continue a unei noi educații în măsură să asigure punerea în valoare a capacităților și trăsăturilor personalității umane, pe fiecare nivel al dezvoltării sale, în vederea angajării eficiente și responsabile la rezolvarea problemelor ridicate de cerințele unei societăți aflate într-un proces dinamic și profund de schimbare și învățământul practic aplicativ militar se găsește la confluența aplicării standardelor NATO și adaptarea la cerințele formării profesionale a adulților.

Standardizarea instrucției, proces generativ de transformări la nivelul curriculumului practic-aplicativ în armată

Integrarea deplină în Alianța Nord-Atlantice și Uniunea Europeană, reprezintă opțiunea politică și militară prioritară a României fiind, în același

timp, una din condițiile esențiale pentru afirmarea și promovarea intereselor noastre naționale.

Procesul de integrare presupune alinierea la parametrii de interoperabilitate NATO și UE, conform obligațiilor pe care România și le-a asumat în acest domeniu.

Strategia de standardizare în Armata României oferă o viziune pe termen mediu și lung, în ceea ce privește modul în care ansamblul activităților specifice standardizării militare contribuie la redimensionarea, pregătirea (instruirea) și înzestrarea armatei în vederea participării la operațiile pe care Alianța Nord-Atlantice și UE le va desfășura.

Complexitatea mediului operațional de după încheierea „războiului rece” și implicit, impactul său asupra noii strategii NATO au readus în atenția aliaților necesitatea acută de a îmbunătăți nivelul de interoperabilitate a forțelor. S-a concluzionat că standardizarea instrucției la nivelul NATO a devenit o necesitate.

Noua misiune privind instruirea armatelor Alianței are la bază principiul potrivit căruia instrucția este o „repetiție” pentru o acțiune reală, iar repetând în același fel (standardizat) este ca și cum s-ar repeta împreună, fapt ce va duce la îmbunătățirea interoperabilității.

Prin standardizarea instrucției forțelor (operabilă prin utilizarea PIM și PII) se asigură:

- creșterea interoperabilității cu forțele ce folosesc aceleași standarde sau standarde asemănătoare;

- înglobarea și stocarea a tot ce este valoros la nivel național și al Alianței în domeniul instrucției;

- creșterea coeziunii eșaloanelor, în special a celor ce se constituie temporar, prin eliminarea/reducerea diferențelor dintre regulile, procedeele folosite de elementele componente pe timpul instrucției;

- reducerea substanțială a timpului necesar comandanților, planificatorilor și instructorilor pentru pregătirea activităților de instrucție (se folosesc numai documente tipizate);

- identificarea cu ușurință a necesarului de instrucție specific fiecărei structuri militare și misiunilor pentru care aceasta trebuie să se instruiască;

- determinarea cu mai mare ușurință și exactitate, a resurselor necesare pentru desfășurarea instrucției și folosirea acestora controlat și mai eficient;

- simplificarea muncii de evaluare a nivelului de instruire atins și creșterea obiectivității în această activitate.

Standardizarea în domeniul instrucției, presupune în mod obligatoriu, transformări la nivelul tuturor domeniilor sistemului militar, interconexiunile impunând pentru eficiență, rezolvarea problemei în întregul său.

Posibilele transformări la nivelul curriculumului practic aplicativ militar, sunt prezentate după o scurtă trecere în revistă a sistemului formării profesionale a adulților.

Formarea profesională continuă a adulților, necesitate impusă odată cu aderarea României la UE

Opțiunea pentru o societate bazată pe cunoaștere necesită investiții în dezvoltarea resurselor umane pentru a încuraja angajații să dobândească noi competențe și mai ales să accepte *mobilitatea ocupațională*. În același timp este bine să se dezvolte strategii de învățare și de formare profesională pe tot parcursul vieții, în beneficiul cât mai multor oameni.

În contextul european, obiectivul esențial al învățământului și formării profesionale este perceput ca asigurare a dezvoltării personale și integrării cetățenilor europeni în societate prin împărtășirea de valori comune și promovarea autoîncrederii.

Cauzele diverse ale schimbării din cadrul societății au afectat în moduri diferite sistemele de învățământ și formare profesională. Extinderea inovațiilor tehnice, impactul cunoașterii științifice și tehnice și impactul internaționalizării au generat noi cerințe privind cunoașterea.

Uniunea Europeană a formulat relativ recent (Consiliul de la Lisabona) un obiectiv strategic pentru viitorul apropiat și anume să devină cea mai competitivă și dinamică economie bazată pe cunoaștere, din lume. Pentru aceasta, printre altele, sistemele de învățământ și de formare profesională, inclusiv cel militar, trebuie să se adapteze la cerințele societății cunoașterii. Ele trebuie să ofere oportunități de învățare și formare profesională adaptate diverselor grupuri țintă, aflate în diferite stadii ale vieții lor: tineri, adulți fără un loc de muncă, precum și cei angajați ale căror competențe sunt în pericol de a fi depășite de schimbările intervenite pe piața muncii.

La nivel național această nouă abordare are următoarele principale componente:

- dezvoltarea centrelor locale de învățare;

- promovarea noilor competențe de bază (în special privind tehnologiile de informare și comunicare);

- creșterea transparenței calificărilor.

Pentru ca indivizii să-și îndeplinească într-o mai mare măsură responsabilitățile, ei trebuie mai întâi să poată intra în sistemele de formare profesională mai ușor, pe de altă parte, să li se valideze competențele (de bază, tehnice și ocupaționale), indiferent de modalitățile prin care aceștia le-au dobândit.

În România, formarea profesională continuă are ca obiectiv asigurarea cunoștințelor și competențelor necesare persoanelor adulte pentru ca acestea să aibă perspectiva unui loc de muncă și să-și dezvolte o carieră profesională proprie. O caracteristică a formării profesionale a adulților este că ea se bazează pe nivelul de cunoștințe și competențe dobândite anterior în cadrul sistemului de învățământ (nivelul studiilor medii, nivelul studiilor universitare etc.). Specificul acestui tip de formare (a adultului) nu permite echivalarea nivelului de studii, nou obținut, cu cel deținut din sistemul educațional și în consecință nu permite intrarea într-un nivel educațional superior celui avut la începerea cursurilor de formare profesională a adulților.

Principalele forme de pregătire profesională a adulților sunt următoarele: inițierea, calificarea, perfecționarea, specializarea și recalificarea.

Pentru a avea recunoaștere națională, cunoștințele și competențele profesionale trebuie să aibă aprobarea Ministerului Educației și Cercetării și Ministerului Muncii și Solidarității Sociale. Într-o societate a cunoașterii, factorii de decizie trebuie să încurajeze și să motiveze indivizii pentru a-și crea responsabilități

privind managementul propriei vieți și pregătiri profesionale.

Propuneri de variante pentru dezvoltarea învățământului practic-aplicativ militar direcționate de tendințele transformării instrucției și evoluției pregătirii continue.

Sistemul de formare, dar mai ales de perfecționare și specializare a personalului militar este fundamentat pe transpunerea în programe educaționale a sarcinilor și activităților (respectiv cunoștințelor și competențelor) identificate ca fiind caracteristice unui domeniu ocupațional specific încadrării anumitor categorii de funcții.

Pentru o încadrare a acestuia în tendința europeană, precum și pentru accesibilitatea echivalării competențelor dobândite cu sistemul național de specializare și perfecționare - necesitate datorată în principal proiectării carierei militare pe termen mediu, este necesară, în primul rând, luarea în considerare a *modularizării programelor educaționale*.

Termenul de modul se referă la o parte a unei construcții și propune un sistem compus structurat, fiecare nivel având roluri bine definite. În acest context modulul nu este văzut doar ca unitate închisă de predare și învățare, ci mai ales ca un pas într-o anumită direcție (militară și civilă), sau ca parte integrantă a unei calificări mai extinse, care are acceptul și recunoașterea sistemului militar (evoluția în cariera militară) dar și recunoașterea din partea societății civile.

Necesitatea perfecționării continue și pregătirii personalului armatei pentru a putea evolua în carieră, dar și perspectiva ieșirii din sistemul militar pe anumite trepte ale carierei și continuarea activității în societatea civilă, determină nevoia adaptării conținuturilor de învățat pentru diferite forme de pregătire atât pentru cerințele domeniului militar, cât și pentru

solicitările domeniului civil echivalent, atât din punct de vedere a specialității, cât și a nivelului funcției vizate. Orice program de perfecționare impus de ghidul carierei militare, poate fi divizat într-un anumit număr de module. Un modul, care se referă la specializare în domeniul militar, poate fi cuplat cu un alt modul într-o varietate de modalități (învățământ la distanță, cu frecvență redusă, etc), depinzând de cerințele individuale, în scopul obținerii unei specializări recunoscute de societate.

Primul modul se desfășoară în integralitate în centrele de instruire ale armelor și presupune specializarea și perfecționarea pregătirii de specialitate prin parcurgerea conținuturilor de învățare acutalizate cu transformările care au loc în armată atât la nivel conceptual, cât și operațional. La acest nivel se au în vedere următoarele priorități:

- utilizarea standardelor NATO acceptate, prin introducerea acestora în conținuturile reglementărilor elaborate;

- standardizarea proceselor de operare (realizarea procedurilor acționale) în situații militare specifice și crearea deprinderilor cursanților de utilizare a acestora în rezolvarea situațiilor problemă create de către instructori.

Prin deplasarea „centrului de greutate” al pregătirii cursanților de pe teoretizare (*a ști!*) pe rezolvarea de situații problemă (*a face!*), în condițiile

prezentate mai sus, apreciem că eficiența celui pregătit precum și capacitatea de a face față noilor provocări, impuse de evoluția în cariera militară, este una ridicată.

Cel de al II-lea modul presupune obligativitatea personalului militar de a se perfecționa, la intervale de timp încă nestabilite, în domeniul de studiu recunoscut la nivel național (deținut la intrarea în „spațiul militar”), având ca efect pregătirea pentru trecerea în rezervă (pentru cei cu mică și medie carieră militară). În funcție de nivelul inițial de studii deținut acest modul poate fi parcurs în școlile militare – pentru învățământul preuniversitar sau în academiile militare – pentru învățământul postuniversitar. Prin parcurgerea acestui modul, pe lângă avantajul că la trecerea în rezervă militarul are un bagaj de pregătire care să-i faciliteze accesul la un loc de muncă, Ministerul Apărării Naționale își asigură serviciile unui corp de cadre cu cunoștințe multiple, conectate periodic la ceea ce este nou în diverse domenii de studiu.

Varianta cea mai fericită presupune inițierea demersurilor de echivalare, dar mai ales de încadrare a proceselor de pregătire militară în standardele formării adultului, acolo unde finalitățile învățământului militar sunt foarte aproape de programele de pregătire civile. Cum arma geniu se regăsește în destul de multe domenii de activitate ale vieții civile (construcții de drumuri și poduri, mașini și utilaje de construcții, construcții civile și industriale, etc.) întrepătrunderea învățământului militar cu cel de formare a adultului, la nivelul studiilor medii, este posibilă în proporție destul de ridicată. Ca atare, conducerea Centrului de Instruire pentru Geniu, EOD și Apărare NBC a reușit autorizarea unui program de pregătire – cursul de calificare macaragii grupa A după tipicul învățământului civil

și a identificat și inițiat demersurile pentru autorizarea unui al II-lea curs, de calificare mașinist pentru mașini terasiere.

Concluzii

Societatea contemporană și deschiderile viitoare ale acesteia ne arată astăzi, poate mai mult ca oricând, că secolul al XXI-lea va purta din plin amprenta transformărilor sale radicale fundamentate pe educație, în care învățământul militar își construiește destinul propriei sale deveniri pentru a putea asigura la rândul său înnoire și dezvoltare socială și umană.

Dacă aceste schimbări reprezintă garanția calității învățământului românesc

viitor, dacă direcțiile spre care tindem - bătătorite sau nu de alții înaintea noastră - sunt cele drepte, vom afla peste alți câțiva ani. Viitorii cursanți vor simți mai bine efectele integrării României în spațiul european al învățământului modern. Pe ei se va încerca eficiența noilor programe de pregătire, a noilor structuri organizatorice și noile metodologii de instruire.

Bibliografie

*Ramona PALOȘ, Educația adulților – baze teoretice și repere practice, Editura Polirom, Iași 2007;

**Ordonanța Guvernului nr.129/2000 – privind formarea profesională a adulților, republicată cu modificările ulterioare;

***HOTARĂRE Nr. 875 din 28 iulie 2005 privind aprobarea Strategiei pe termen scurt și mediu pentru formare profesională continuă, 2005 – 2010.

PREOCUPĂRI PRIVIND EDUCAREA MORAL-ETICĂ A MILITARILOR PROFESIONIȘTI/CURSANȚILOR DIN CENTRUL DE INSTRUIRE PENTRU GENIU, EOD ȘI APĂRARE NBC

Maior Sorin PANCU

Pregătirea militarilor profesioniști pentru integrarea activă în viața socială evidențiază rolul educației în asigurarea societății cu cetățeni, care să reprezinte principalii purtători ai principiilor etice și morale privind relațiile interumane, indiferent de vârstă, sex, religie, nivel educațional etc, acțiunea educațională având scop final dezvoltarea personalității umane și implicit a societății în care individul își desfășoară activitatea.

Perioada pe care o parcurge militarul impune o schimbare radicală a unor optici educaționale pentru că a sosit momentul ca aceștia să se pregătească pentru un model de comportament care să corespundă noilor cerințe impuse de nivelul la care a ajuns dezvoltarea societății umane în mileniul III.

Este vorba de caracterul prospectiv al educației care presupune raportarea permanentă a ei nu numai la condițiile și

cerințele impuse de societate, ci și la cele de viitor, reprezentând consecință firească a ritmului accelerat de evoluție și transformare a relațiilor din cadrul grupului în care își desfășoară activitatea. A-l educa pe individ pentru a face față cerințelor viitorului, pentru a putea înfrunța și răspunde unor situații imprevizibile, amplifică funcția educației ce vizează integrarea în viața socială.

Presiunea la care suntem supuși ne obligă la o reînnoire a tot ce a fost valabil până în momentul actual, pentru a putea răspunde noilor cerințe care ne stau în față, dar mai ales în căutarea de noi soluții care să ne ajute pentru rezolvarea situațiilor noi. Acest lucru este necesar și posibil numai în condițiile în care instructorul și cursantul devin participanți, activ constructiv și eficient al procesului propriei lui formare sau perfecționări. Numai astfel se poate asigura dezvoltarea

capacității de gândire și investigația independentă pentru formarea propriilor păreri, opinii și opțiuni, necesare rezolvării situațiilor care apar.

Astfel, educația permanentă determină o strategie educațională intensivă, totală, care presupune integrarea tuturor posibilităților care concură la atingerea și realizarea acestui scop și folosirea unui sistem de lucru capabil să acționeze asupra capacității de procesare a informațiilor în modalități diferite, cu scopul de a permite performanțe individuale ale fiecărui individ pe toată perioada activității sale.

Strategia educațională cuprinde cel puțin următoarele reperi:

- detectarea elementelor care fac parte din sistemul educațional;
- căile prin care fiecare element acceptat contribuie la realizarea finalității;
- resursele organizării și desfășurării educației (financiare, umane, materiale, etc).

Această strategie creează condițiile educaționale prin care cursantul își poate manifesta dispozițiile native și le poate dezvolta pe cele ajunse la un anumit nivel de performanță. Se deschide astfel posibilitatea teoretică de a modela capacitatea umană de procesare, astfel încât comportamentul rezultat să satisfacă o socio-organizare favorabilă omului, de fapt integrarea lui în societatea în care trăiește și muncește, posibilitatea care îi

oferă șansa atingerii obiectivelor propuse în procesul de instruire.

Strategia aleasă trebuie să fie compatibilă cu nevoia socială. Astfel strategia, oricât de generoasă, raportată doar la ceea ce poate să fie omul, devine inutilizabilă, fără utilitate socială. Ea este respinsă de către oameni chiar dacă sistemul educațional realizat pe baza ei nu are nici un reproș în ceea ce privește organizarea.

Este momentul în care personalul didactic militar, pornind de la activitățile anterioare ale cursanților, cât și de la experiența și capacitatea înțelegerii trecerii la un nou nivel de gândire, dar mai ales la aplicarea în practică, să realizeze o transformare a învățării rigide, clasice, bazată pe memorare mecanică, pasivă într-o învățare productivă, modernă, creativă și inteligentă, bazată pe participare și cooperare, pe dezvoltarea metodelor de gândire și acțiune, pe însușirile și aplicarea creativă de către cursanți a cunoștințelor în practică.

Cursanții nu trebuie să recepționeze pasiv influențele factorilor învățării în general, a celor determinante în special (personal didactic, instructori militari, conținuturi de învățare, baza didactică a învățământului, mediul socio-educational), ci se comportă activ față de acestea, ca o ființă selectivă ce evoluează și valorizează cerințele învățării în raport cu întreaga sa personalitate.

În cadrul Centrului de Instruire pentru Geniu, EOD și Apărare NBC, în procesul de educare morală și etică a cursanților și gradaților profesioniști s-a pus accentul pe competența instructorilor pentru realizarea acestui deziderat. Prin competență înțelegându-se capacitatea instructorului de a soluționa corespunzător o problemă, de a lua decizii potrivite, de a îndeplini o misiune sau de a practica o profesie în condiții și cu rezultate bune. Pentru această realizare

instructorul trebuie să fie bine informat, recunoscut pentru capacitatea de a face întocmai cum trebuie, de a enunța păreri și aprecieri în cunoștință de cauză, demne de a fi luate în seamă, deci în concluzie de a fi competent pentru realizarea și îndeplinirea cu succes a îndatoririlor pe care le are în procesul de instruire (aplicare a P.I.I./P.I.M.) și educare în care este angrenat.

Pornind de la premisa că nu este posibilă formarea personalității fără a ține seama de aspectul care ar trebui să domine întreaga noastră viață sufletească și anume „aspectul moral”, în activitatea noastră nu am subestimat ponderea educației etice și morale în formarea omului, dimensiunea intelectuală a ființei umane fiind situată în prim plan.

Între căile de reabilitare a educației morale se înscriu:

- efortul personal conștient și sistematic de autoperfecționare morală;

- sporirea răspunderii instituției militare de învățământ în educația morală a tinerei generații, ținându-se cont de reconsiderarea conținutului învățământului, metodologia, relația educator – educat (instructor – cursant, militar profesionist) și în primul rând de obiectivele educaționale, în rândul cărora cele de ordin etic și moral trebuie situate în prim plan;

- aportul altor factori educaționali la realizarea educației morale.

Specificul educației morale este determinat pe de o parte de particularitatea moralei ca fenomen social, care-i conferă conținutul, iar pe de altă parte, de condițiile sociopsihice ce sunt implicate în realizarea lor.

Conținutul moralei include într-un tot unitar idealul moral, valorile, normele și regulile morale prin care se reglementează raporturile individului cu societatea în care trăiește și muncește.

În continuare este necesar să descriu în câteva cuvinte aceste concepte:

REVISTA ARMEI GENIU NR. 1/2009

a) idealul moral este considerat ca o imagine a perfecțiunii din punct de vedere moral, care cuprinde, sub forma unui model, chintesența morală a personalității umane;

b) valorile morale reflectă anumite cerințe și exigențe generale ce se impun comportamentului uman în virtutea idealului uman. Normele și regulile morale se referă la o situație concretă, ele se exprimă printr-un ansamblu de propoziții prescriptive, sub formă de obligații, interdicții și permisiuni privitoare la acțiuni morale;

c) moralitatea desemnează ceea ce este omul sau grupul uman din punct de vedere moral; educația se definește ca proces de realizare a moralității, ca factor al trecerii de la morală la moralitate;

d) educația morală este o componentă a educației prin care se realizează formarea și dezvoltarea conștiinței și a conduitei morale, formarea profilului moral al personalității, elaborarea comportamentului social-moral.

Formarea morală a personalității trebuie privită din punctul de vedere al corelării dintre conștiință și conduita cursantului. În esență, educația morală trebuie să urmărească realizarea următoarelor obiective fundamentale și anume:

- formarea conștiinței morale;
- formarea conduitei morale.

I. Formarea conștiinței morale

Din punct de vedere psihologic, formarea conștiinței morale include două componente: cognitivă și afectivă.

Dimensiunea cognitivă a conștiinței se referă la informarea cursantului referitor la conținutul și cerințele valorilor, normelor și regulilor morale.

Cunoașterea de către cursanți a sensului normelor și regulilor morale, a

aspectelor concrete pe care le incubă acestea, se concretizează în:

a) formarea reprezentărilor morale – care apare ca reflectare sub formă intuitivă a caracteristicilor unui complex de situații și fapte morale concrete; ele se formează în situații concrete în care este angrenat cursantul în activitățile didactice și extradidactice;

b) însușirea noțiunilor morale prin generalizare și abstractizare; noțiunea morală reflectă ceea ce este esențial și general unei clase de manifestări morale și etică pe care o normă sau regulă morală le cuprinde;

c) formarea convingerilor morale; cunoașterea trebuie să fie însoțită de trăire afectivă, afectivitatea reprezentând substratul energetic pentru ca aceste cunoștințe morale să se exprime în conduită;

d) formarea judecăților morale vizează capacitățile evaluative ale cursanților, puterea acestora de a surprinde substratul moral al unor situații concrete cu care ei însuși se confruntă și deprinderea de a lua atitudine adecvată față de ele.

II. Formarea conduitei morale

Personalitatea umană se exprimă mai ales prin comportare. Conduita morală este reprezentarea conștiinței morale în fapte și acțiuni cu valoare de răspunderi pentru situațiile concrete în care este pusă persoana umană și care îmbracă forma de deprinderi și obișnuințe morale.

Deprinderile sunt componente automatizate ale conduitei ce se formează ca răspuns la anumite cerințe care se repetă în condiții relativ identice.

Obișnuințele se formează ca și deprinderile, în urma repetării unor acțiuni, dar ele implică trebuința de a efectua acea acțiune în anumite condiții.

Deprinderile și obișnuințele se formează în cadrul acțiunii. Formarea

obișnuințelor morale conduce la formarea unor trăsături de voință și caracter (perseverență, stăpânire de sine, răbdare, spirit de independență etc.), care nu se formează de la sine, în mod spontan, ci presupune o îndelungată muncă educativă.

Prin caracter, ca obiectiv al educației morale se înțelege consecvența voinței, perseverența voinței, unitatea ei, ceea ce omul voiește în mod constant, în raport cu ceea ce nu voiește în mod constant.

Cele două laturi ale educației morale, conștiința și conduita se întrepătrund și se completează reciproc, formarea uneia neputându-se realiza independent de cealaltă. Elementele conștiinței morale orientează și stimulează conduita morală, iar aceasta la rândul ei valorifică asemenea elemente, integrându-le în deprinderi, obișnuințe, trăsături de voință și caracter.

În mod ideal, succesul activității de educație morală și etică este condiționat de alegerea și folosirea cu pricepere a metodelor și procedeele de educație morală. Având în vedere faptul că învățământul realizează funcțiuni multiple ale educației înseamnă că metodele de învățământ folosite vor îndeplini și funcțiuni ale educației morale.

Educația morală dispune de un set de metode și procedee cu eficiență deosebită în formarea trăsăturilor morale ale personalității. În continuare, vă prezint pe scurt câteva din cele mai importante metode de educație morală pe care le folosim în activitatea noastră în procesul de învățământ:

a) exemplul are o mare eficiență în determinarea executării faptei morale; forța educațională a exemplului se explică prin faptul că:

- dă posibilitatea unei intuiții directe, vii a faptelor, iar intuiția vie a faptelor trăite influențează mult mai puternic decât ideile abstracte pe care le dau normele

morale sau decât reprezentările pe care cursantul le poate avea din povestirile morale;

- intuiția directă este însoțită de o trăire afectiv-emoțională mult mai accentuată decât imaginile reproduse de pe urma povestirii. De aceea, exemplul dinamizează în chip superior actul, el satisfăcând pe viu nevoia de model trăită, pe care le și preia prin imitație;

- tendința de imitație este foarte puternică la militarul profesionist în devenire. Forma superioară de imitație este imitația modelului uman. Exemplul este o metodă de mare eficiență în educația etică și morală; dacă modelele sunt pozitive, ele au efecte dăunătoare dacă sunt negative.

De importanță majoră în eficiența educației morale este exemplul personal al educatorului; el educă nu numai prin ceea ce transmite cursantului, ci și prin întreaga lui personalitate, prin modelul pe care îl oferă în îndeplinirea datoriilor sociale și personale.

Cea de-a doua categorie de exemple cu forță de influențare în sfera educației morale este cea a exemplurilor indirecte (imaginate). Ele constau în relatarea și descrierea cu ajutorul cuvântului a unor fapte și acțiuni morale exercitate de o persoană într-o situație.

b) Exercițiul moral reprezintă o metodă cu mari resurse în formarea deprinderilor de comportare morală, în desăvârșirea activităților practice de conformare cu modelul ales. El constă în executarea sistematică și organizată a

unor fapte și acțiuni în condiții relativ identice, cu scopul formării deprinderilor și obișnuințelor de comportare morală, al constituirii și fixării trăsăturilor voliționale și de caracter implicate în atitudinea și conduita morală a individului.

Această metodă presupune două momente principale și anume:

- formularea cerințelor în care instructorul utilizează în activitatea sa următoarele forme: ordinul, dispoziția, îndemnul și sugestia, lămurirea, rugămintea, încrederea, încurajarea, entuziasmarea, stimularea activității prin promiterea unor recompense, inițierea de întreceri, concursuri etc.;

- exersarea propriu-zisă se referă la antrenarea cursanților în diverse activități și acțiuni care fac posibilă interiorizarea exigențelor externe cuprinse în normele, principiile și regulilor moralei și transformarea lor în mobiluri interne, concomitent cu formarea deprinderilor și obișnuințelor de comportare, a trăsăturilor de voință și caracter.

c) supravegherea este metoda de observare atentă de către educator a comportării în devenire a tânărului sau adultului. Ea constă în grija continuă, din partea educatorului, pentru a opri, pe de o parte, pe cursanți de la executarea repetată a unor acte dăunătoare care duc la deprinderi rele, iar pe de altă parte, pentru a provoca pe cursanți la executarea repetată a unor acte care, din contră, duc la formarea unor bune deprinderi.

STUDII, STRATEGII, ANALIZE**EVOLUȚIA GLOBALIZĂRII LA NIVEL
ECONOMIC, SOCIAL ȘI MILITAR***Locotenent colonel drd. Corneliu DINCO*

Într-un context internațional adesea schimbător, NATO deține un rol esențial în întărirea securității euroatlantice. După încheierea „Războiului Rece” rolul său politic este în creștere, îndeosebi după adoptarea la summit-ul de la Washington, din 1999, a unui nou Concept strategic al Alianței. Pe baza unei forțe de negociere sporită substanțial în ultimul deceniu, NATO a deschis și a dezvoltat parteneriatul politico-militar, cooperarea și dialogul consolidat cu alte state - inclusiv cu România, a manifestat interes și receptivitate continuă, reafirmate recent, către primirea de noi membri. De asemenea, a realizat colaborarea cu alte organizații internaționale, angajarea, exemplificată în Balcani, în prevenirea conflictelor și managementul crizelor, inclusiv prin operațiuni de sprijinire a păcii. Toate acestea reflectă hotărârea Alianței Nord-Atlantice de a modela mediul internațional de securitate și de a întări pacea și stabilitatea zonei euroatlantice.

ONU, OSCE și UE și-au adus și ele contribuții deosebite la securitatea și stabilitatea euro-atlantică. Consiliul de securitate al ONU are, în continuare, o răspundere recunoscută și invocată în menținerea păcii și securității internaționale, deținând și în anii următori un rol important în edificarea securității și stabilității mondiale - lucru confirmat, în mod simbolic, și prin conferirea, în anul 2001, a Premiului Nobel pentru Pace Organizației Națiunilor Unite și Secretarului ei general, Kofi Annan.

OSCE, reprezentând cea mai cuprinzătoare instituție regională de securitate din Europa, care include, totodată, Canada și SUA, joacă un rol esențial în promovarea păcii și stabilității, în întărirea securității prin cooperare și promovarea democrației și drepturilor omului în întreaga emisferă nordică a planetei. OSCE s-a manifestat, îndeosebi, în domeniile diplomației, prevenirii conflictelor, managementului crizelor și reconstrucției post-conflict.

Uniunea Europeană a adoptat decizii importante și a dat un nou impuls eforturilor sale de întărire a securității și dimensiunii de apărare. Dezvoltarea unei politici externe și de securitate comune include definirea progresivă a unei politici comune de apărare. Asemenea politică, preconizată de Tratatul de la Amsterdam, urmează să fie compatibilă cu politica de securitate comună și de apărare instituită prin Tratatul de la Washington. În același timp, Uniunea Europeană este tot mai mult preocupată de finalizarea propriilor reforme instituționale interne, ca și de eficiența dezbaterilor declanșate pe tema viitorului Europei, a construcției politice pe continent.

Terorismul constituie însă unul dintre cele mai periculoase fenomene, fiind încurajat de virulența curentelor fundamentaliste - care se sprijină pe starea de frustrare și de sărăcie extremă a unor zone largi ale planetei. Prin imprevizibilitatea sa, prin sfidarea normelor și rațiunii vieții civilizate, prin

efectele sale emoționale asupra opiniei publice, terorismul poate genera riposte care să destabilizeze comunitatea internațională, să deturneze omenirea spre izolare, suspiciune și soluții unilaterale. Sfidarea virulentă a terorismului, ca și celelalte provocări sau riscuri non-militare ale lumii de astăzi, vor putea fi eliminate numai prin cooperare deschisă, multilaterală, echilibrată și perseverentă, îndreptată spre eradicarea rădăcinilor și cauzelor profunde, în special a sărăciei extreme. În concluzie, „*abordarea terorismului trebuie să țină cont de legătura dintre acțiunile directe de înlăturare a acestuia și politicile implementate pentru a distruge rădăcinile sale politice și sociale*”¹.

Începutul secolului al XXI-lea este marcat de transformări profunde ale mediului de securitate. Lumea devine tot mai interdependentă, iar fenomenul globalizării se afirmă ca fiind ireversibil. Mulți observatori consideră suficiente creșterea economică și noile tehnologii ale informației pentru a plasa lumea către o nouă eră de bunăstare globală și stabilitate politică. Dar aceasta este o iluzie. Ordinea mondială cere consens, iar acesta presupune ca hăul existent dintre cei avansați și cei dezavantajați, care sunt în poziția de a submina stabilitatea și progresul, să fie de așa natură, încât cei dezavantajați să poată totuși vedea posibilitatea de a se ridica prin propriul efort.

După falimentul de la 15 septembrie 2008 al băncii *Lehman Brothers*, criza financiară mondială a lovit toate țările lumii. Acum, toată lumea înțelege că se află laolaltă în această dezordine globală. Deși fondurile

de risc și alte instituții încasează cote profitabile în țările în curs de dezvoltare, ele își transferă banii în domeniul de siguranță relativă al dolarului american. Criza financiară poate a început de la creditele ipotecare neperformante din SUA, dar acum expune vulnerabilități financiare care au puțin în comun cu ipotecile sau cu Statele Unite.

Primele între acestea sunt problemele financiare ale Europei de Est. Ungaria, de exemplu, și-a văzut moneda, forintul, pierzând aproape 50% față de dolar, din iulie 2008. Nici chiar creșterea bruscă de 3 puncte procentuale a ratei dobânzii, din prima parte a lunii noiembrie 2008, nu a reușit să oprească declinul. Pentru a dezamorsa o posibilă intrare în incapacitate de plată pentru datoria externă a Ungariei, Fondul Monetar Internațional (F.M.I.), a anunțat un pachet de creditare extraordinar de 25 de miliarde de dolari pentru țară. Au fost prevăzute și fonduri de la Uniunea Europeană și Banca Mondială². Acestea survin în urma informațiilor despre o linie de credit F.M.I. de 16,5 miliarde de dolari pentru Ucraina și una de 2 miliarde de dolari pentru Islanda, prima țară dezvoltată care solicită asistență de acest fel, din 1976. Finanțarea F.M.I. este menită a readuce pe calea sustenabilității aceste economii. Dar, deși creditele nu vor include cerințele oneroase atașate asistenței F.M.I. în crizele precedente, ele vor conduce cu siguranță la măsuri de austeritate pe termen scurt. Exemplu: Islanda și-a crescut, în noiembrie 2008, rata dobânzii cu 6 puncte procentuale, la 18%.³

Maladia financiară a Ungariei - dependentă de creditorii externi care nu mai sunt interesați să facă împrumuturi -

¹ Zbigniew Brzezinski, *Marea dilemă – a domina sau a conduce*, Editura Scripta, București, 2005, p. 104.

² www.bloombiz.ro/international, *Criza financiară globală*, accesat în data de 12.01.2009;

³ Ibidem.

este oglindită de alte țări din regiune, inclusiv Bulgaria, România, Turcia, Letonia, Estonia și Lituania. Aceste economii nu sunt în sine enorme. În nouă zile, S.U.A. produce bunuri și servicii echivalente cu producția anuală a Ungariei, Bulgariei și României la un loc. Dar pericolul este că, dacă aceste țări intră în incapacitate de plată a datoriei lor, băncile europene majore vor fi antrenate în derivă, periclitanând și mai mult canalele de credit și așa instabile.

Criza financiară globală ar putea lovi cel mai greu dincolo de granițele S.U.A. Din datoria bancară externă de 1,6 trilioane de dolari a Europei de Est, 1,5 trilioane au fost împrumutate de la bănci europene, conform Morgan Stanley Research⁴. În total, băncile europene și britanice au o expunere de cinci ori mai mare la piețele emergente decât băncile americane. Împrumuturile pentru aceste țări cu dezvoltare rapidă echivalează cu 21% din P.I.B.-ul european, față de numai 4% din produsul american.

Liderii mondiali - în special democrațiile industrializate - nu pot ignora faptul că, în multe privințe, prăpastia dintre beneficiarii globalizării și restul lumii se adâncește, atât între societăți, cât și în interiorul lor. Globalizarea a devenit sinonimă cu creșterea; creșterea cere capital, iar capitalul caută cele mai mari profituri cu cele mai mici riscuri, gravitând între locurile unde găsește cel mai bun raport între riscuri și profituri.

Țările în curs de dezvoltare care încearcă să se alăture globalizării nu au altă șansă pe termen lung decât restructurarea. Acest efort de a deveni, în măsura posibilului, la fel ca Statele Unite

ale Americii, Europa sau Japonia, este pe cât de dificil, pe atât de îndelungat, deși poate fi accelerat prin instituții precum North American Free Trade Area, N.A.F.T.A. (Zona Comerțului Liber din America de Nord), care s-a dovedit o mare binefacere pentru Mexic, și prin legarea monedei de dolar - așa cum au făcut Argentina și Ecuadorul. Unele țări chiar se gândesc să facă din dolar moneda lor națională.

Lumea globalizată se confruntă cu două tendințe contradictorii. Piața globalizată deschide perspectiva unei bogății nemaiîntâlnite. Tot ea creează însă noi vulnerabilități pe scena politică și pericolul unei noi prăpăstii, nu atât între săraci și bogați, cât între cei care fac parte din lumea globalizată, a Internetului, și cei rămași pe dinafară. Impactul acestor noi tendințe asupra lumii în curs de dezvoltare este profund. În economiile conduse de imperativul că peștele cel mare poate să-l înghită pe cel mic, companiile din țările în curs de dezvoltare sunt absorbite tot mai mult de multinaționalele americane și europene. De-a lungul procesului, economia unei țări în curs de dezvoltare tipice se bifurcă: o parte din întreprinderi sunt integrate în economia globală, cele mai multe fiind deținute de corporații internaționale; restul, în afara curentului globalizării, folosesc mâna de lucru în schimbul celor mai mici salarii, cu cele mai sumbre perspective sociale. Sectorul „național” este substanțial dependent de abilitatea sa de a manipula evoluțiile politice din țara în curs de dezvoltare. Ambele tipuri de companii lansează o provocare politică: multinaționalele, deoarece par să se sustragă unor decizii politice cheie, care afectează binele public și se găsesc sub controlul politic intern; companiile locale, pentru că generează presiuni politice în favoarea

⁴ Ibidem.

protecționismului, opunându-se unei viitoare globalizări.

Dacă celelalte economii industrializate se vor mișca în tandem cu cea occidentală în loc să se echilibreze fluctuațiile, presiunile pentru modificarea sistemului economic global se vor multiplica. Populația democratică se va adresa guvernelor pentru a fi ferită de suferința excesivă rezultată din dezorganizare; nu te poți aștepta ca oamenii să îndure privațiuni prelungite doar de dragul unei teorii economice. Atunci s-ar putea spune că guvernele care au intervenit pe piață în timpul crizei asiatice - India, Malaiezia, China și Taiwan - au navigat prin furtună generând mai puține dislocări decât discipolii convertibilității. Norul negru care plutește deasupra globalizării este amenințarea unei dezmembrări globale a sistemului pieței libere, sub presiune politică, cu toate pericolele ce vor decurge de aici pentru instituțiile democratice.

Chiar și atunci când acest pericol pare îndepărtat, este important să-i definim caracterul posibil și să prevedem soluțiile evitării sale, în plus față de măsurile necesare stăpânirii unei crize în cazul în care aceasta ar avea loc. În timpul boom-ului anilor '20, prea puțini s-au așteptat la Marea Depresiune din anii '30 (precedată de Crahul Financiar al bursei din New York)⁵, nici un guvern nu s-a pregătit pentru ea și, până la urmă, nici un electorat democratic nu a acceptat măsurile ortodoxe de depășire a crizei.

Criza financiară mondială începută la sfârșitul anului 2008, se aseamănă foarte mult cu cea din anii '29-'33 și suntem de părere că se va restabili, începând cu a doua jumătate a anului

2009, pe plan mondial. Monedele importante, precum euro și dolarul, vor ajunge până la ambivalență. Criza economică va marca pe termen mediu și lung economia mondială. Oamenii vor fi mai atenți cu banii și vor evita să investească în lucruri care își pierd foarte ușor valoarea în timp. Previziunile anului 2009 referitoare la locurile de muncă sunt deosebit de sumbre, având în vedere că falimentul multor firme și corporații va genera concedieri în masă. La nivel mondial se preconizează un șomaj care își va pune amprenta, accentuând criza.

Sistemul financiar internațional trebuie să își reducă vitalitatea și să învețe cum să amortizeze impactul crizelor într-un mod mai eficient. Rolul capitalului speculativ rămâne o provocare deschisă, în fața crizelor economice, trebuie stabilit un echilibru mai corect între pretențiile creditorilor și nevoile societăților afectate. Preocupările Statelor Unite și ale altor țări dezvoltate pentru îmbunătățirea condițiilor de muncă și protecția mediului înconjurător trebuie să își găsească realizarea practică în paralel cu menținerea comerțului liber și fără a da țărilor în curs de dezvoltare impresia că adevăratul scop al Americii este distrugerea competitivității lor.

„Integrarea și globalizarea sunt două procese obiective ale dezvoltării lumii actuale și ca atare, sorții fiecărei națiuni sunt strâns legați de sorții celorlalte, fapt ce oferă șanse unor oportunități reciproce de înaintare și adaptare la cerințele progresului economic și social”.

Cu toate acestea, marile schimbări istorice au fost produse, aproape fără excepție, de nevoia omenirii de a avea un fel de viziune politică și a urmări un standard al dreptății. Deși o mare parte

⁵ Marian Preda, *Politica socială românească între sărăciitura Polirom*, București, 2002, pp.27-28.

din nihilismul, autosuficiența și violența asociate protestelor împotriva globalizării este dezgustătoare, aceste ieșiri reprezintă un semnal de alarmă pentru sistemul economic internațional, care s-ar putea confrunta cu o criză de legitimitate. Democrațiile industriale trebuie să păstreze și să lărgască

extraordinarele realizări care au dat naștere globalizării. Dar apreciem că ele pot face acest lucru pe termen lung numai dacă vor dota aspectele economice ale globalizării cu o construcție politică de aceeași anvergură și pătrundere.

GENIȘTII, BUNI LA TOATE!

*Maior Liviu BOȘCAGINI
Maior Adrian SĂVULESCU*

În mai multe țări europene, dar și în S.U.A. și Canada, au existat și există preocupări în legătură cu folosirea la nevoie a unor structuri militare în activitățile de salvare, evacuare, limitare a efectelor dezastrelor naturale sau provocate de om.

Pentru îndeplinirea funcțiilor de sprijin repartizate Ministerului Apărării Naționale, pe linia prevenirii și gestionării situațiilor de urgență, transformarea Armatei României și în special a structurilor de geniu trebuie să vizeze, pe termen scurt și mediu, realizarea capabilităților tehnice necesare îndeplinirii planului comun de intervenție a unităților Ministerului Apărării Naționale, cu alte structuri ale Sistemului Național de Apărare pentru limitarea și înlăturarea efectelor dezastrelor pe teritoriul național.

În țara noastră, forțele armate au acumulat o experiență cu totul deosebită în astfel de împrejurări prin intervenția promptă la cutremure, inundații, alunecări de teren, incendii de mari proporții, incidente chimice și radioactive, alte dezastre tehnologice și calamități naturale.

Geniștii joacă un rol important în îndeplinirea funcțiilor de sprijin repartizate. Folosirea judicioasă a

capabilităților de geniu în acțiunile de prevenire, limitare și înlăturare a efectelor dezastrelor este de cele mai multe ori determinantă pentru evitarea pierderilor de vieți omenești și limitarea pagubelor materiale.

Unul din obiectivele vizate este un amplu program de modernizare a echipamentelor militare, în general și cu o componentă specifică forțelor de geniu, în special.

Pornind de la cerințele înzestrării subunităților de geniu din Armata României, este necesară aplicarea strategiei de înzestrare pe termen scurt și mediu, a structurilor de geniu, nu numai structurilor operaționalizate și afirmate, dar și celorlalte structuri de geniu.

Experiența ultimilor ani a evidențiat contribuția deosebită a armatei și în mod special a geniștilor care, în cooperare cu alte structuri ale Sistemului Național de Apărare, cu organizații și formațiuni civile au participat la operațiuni de salvare, evacuare și limitare a efectelor dezastrelor naturale sau provocate de om, la cutremure, inundații, alunecări de teren, incendii de mari proporții, incidente chimice și radioactive, alte dezastre tehnologice și calamități naturale, cum putem aminti:

- participarea Regimentului 1 Geniu „Alexandru Ioan Cuza” din Râmnicu Vâlcea la salvarea de vieți omenești și înlăturarea efectelor cutremurului de 7° pe scara Richter din 04.03.1977, care a produs mari pierderi de vieți omenești și importante pagube materiale în localitățile București și Zimnicea;

- participarea Centrului de Pregătire pentru Geniu „Panait Donici” la acțiuni de limitare a efectelor inundațiilor din județul Olt din vara anului 2005;

- construcția podului jos metalic peste râul Bistrița, în localitatea Frâncești, județul Vâlcea de către militarii Centrului de Pregătire pentru Geniu „Panait Donici” din Râmnicu Vâlcea, în locul podului distrus de inundațiile din vara anului 2005;

- construcția celor 4 poduri militare peste râul Buzău, de către Batalionul 3 Geniu din Buzău, care asigurau legătura rutieră cu Moldova, în urma inundațiilor din vara anului 2005, care au distrus podul de beton de la Mărăcineni și au întrerupt comunicația pe drumul european E85;

- participarea Batalionului 96 Geniu în județul Teleorman în perioada 03-

07.07.2005 și în județul Bacău în perioada 21.07-12.08.2005, unde a executat misiuni de distribuire de alimente, apă minerală, păături, evacuarea aluviunilor aduse de viitură în gospodăriile oamenilor, salvarea populației civile din zonele calamitate în inundațiile din vara anului 2005.

- participarea Batalionului 52 Geniu Satu-Mare la evacuarea populației și bunurilor materiale din zonele inundate din județul Timiș în 2005;

- participarea Centrului de Pregătire pentru Geniu „Panait Donici” la evacuarea populației sinistrate și a bunurilor materiale aflate în pericol în urma prăbușirii terenului în caverna de sare, din localitatea Ocnele Mari, județul Vâlcea, din decembrie 2005;

- participarea Batalionului 96 Geniu în perioada 07-11.01.2006 la lucrările de derocare cu ajutorul explozivilor a materialului de pe versanții muntoși, care în urma precipitațiilor abundente, s-au prăbușit, blocând căile de comunicații auto și feroviare de pe Valea Oltului;

- construcția podului jos metalic

peste râul Bistrița, în localitatea Prundu Bârgăului, de către Batalionul 136 Treceți din Alba Iulia, în locul podului de beton distrus de inundațiile din primăvara anului 2008.

Și cu aceste exemple am putea continua, amintind în același timp de participarea unor structuri de geniu care au fost restructurate sau desființate între timp,

În opinia specialiștilor, subunitățile de geniu, solicitate să acționeze în zonele în care au avut loc dezastre sau calamități naturale, independent sau în cooperare cu alte structuri ale Sistemului Național de Apărare, pentru prevenirea, limitarea și înlăturarea efectelor acestora, și-au mobilizat exemplar resursele materiale și umane și au intervenit prompt și oportun în conformitate cu prevederile actelor normative în vigoare și planurilor de intervenție la dezastre existente la nivelul fiecărei unități de geniu.

Potrivit prevederilor legislației actuale privind organizarea și funcționarea instituțiilor statului responsabile de gestionarea situațiilor de urgență și a legislației privind repartizarea principalelor funcții de sprijin pe care le asigură ministerele, celelalte organe și organizațiile neguvernamentale privind prevenirea și gestionarea situațiilor de urgență, autoritățile administrației publice și operatorii economici au obligația să asigure protecția populației și bunurilor materiale în caz de dezastre.

Din punctul nostru de vedere, intervenția forțelor Ministerului Apărării Naționale ar trebui să se facă doar în situația în care forțele specializate ale I.S.U. nu pot face față, cu mijloacele și forțele proprii, exigențelor situației concrete.

Dacă, însă, se optează pentru astfel de misiuni ca o sarcină permanentă, atunci ar trebui să se realizeze și un cadru organizatoric adecvat.

Astfel, în cadrul forțelor destinate îndeplinirii misiunilor sprijinului de geniu, ar fi necesară crearea unor nuclee structurale, cu o logistică adecvată, suplimentară, care să intervină în prima urgență pentru îndeplinirea misiunilor, respectiv limitarea și lichidarea efectelor provocate de dezastre și calamități naturale, astfel încât prin uzurile și consumurile generate de aceste intervenții, să nu fie afectată capacitatea operațională a structurilor de geniu. Spre exemplu, întinderea unor porțiuni de pod jos metalic peste râurile: Bistra în județul Caraș-Severin și Bistrița în județul Vâlcea urma inundațiilor din 2000 respectiv 2005, a făcut ca acele complete de pod să fie indisponibile pentru eventuale nevoi operative, timp de câteva luni.

Un lucru deloc de neglijat prin participarea armatei la astfel de operațiuni este crearea unei imagini pozitive a acesteia și percepția ei ca parte integrantă a societății. Perceperea Armatei ca un organism util și în timp de pace este de natură să crească sprijinul opiniei publice pentru această instituție.

De asemenea, se impune o împărțire pe criterii geografice și teritoriale a responsabilităților unităților de geniu, pentru intervenția la dezastre, iar crearea structurilor suplimentare și înzestrarea lor, de care s-a vorbit anterior, să se facă în funcție de responsabilitățile concrete stabilite.

O asemenea strategie de înzestrare și concepție de împărțire teritorială a responsabilităților poate asigura forțelor de geniu din Armata Românei capacitatea de a fi un camarad indispensabil în timp de război și un partener de încredere în timp de pace, pentru limitarea și lichidarea urmărilor calamităților și dezastrelor în cursul intervențiilor alături de structurile specializate de urgențe civile.

ROLUL CUNOAȘTERII SUBORDONAȚILOR ÎN SUCCESUL UNEI ACȚIUNI MILITARE

Locotenent colonel Dumitru COPĂCEANU

În contextul transformărilor rapide la care a fost supus sistemul militar în ultima perioadă, un rol tot mai important în succesul unei acțiuni militare și în îndeplinirea obiectivelor fiecărei structuri militare îl are procesul de cunoaștere a oamenilor (militarilor).

Cunoașterea militarilor trebuie să constituie o preocupare majoră a comandanților și șefilor de pe fiecare treaptă care constă în investigarea cu mijloacele avute la dispoziție a psihicului, a capacităților, a rezervelor energetice și dinamicii funcționale a subordonaților.

Cunoașterea nu se realizează ca o preocupare separată ci ca parte constitutivă a întregii activități, fie cea instructiv-educativă ce se desfășoară pe terenurile de instrucție, în sălile de specialitate, în locurile în care se formează deprinderi și se valorizează acțiuni, fie în muncă, fie chiar în viața de zi cu zi.

Mecanismele intime ale procesului de cunoaștere sunt studiate preponderent de psihologie. Psihologia militară abordează cunoașterea militarilor prin

prisma transformărilor produse în psihic în cursul adaptării la mediul militar, contribuind în final la elaborarea unor strategii de transformare a acestora în raport cu misiunile pentru care se pregătesc.

Pe timpul activității militarilor se produc schimbări importante datorate instruirii intensive, condițiilor deosebite de viață, relațiilor interpersonale noi și nu în ultimul rând a celor de subordonare.

De ce este necesară cunoașterea subordonaților? Există două perspective: una educațională și una funcțională sau acțională.

Din perspectiva educațională, educatorul/instructorul trebuie să cunoască materialul pe care vrea să-l modeleze pentru a fi în măsură să folosească cele mai adecvate metode pentru obținerea produsului dorit, adică soldatul educat și format multilateral ca luptător, dar și ca cetățean.

Din perspectiva acțională, există o mare nevoie de predicție asupra comportamentului subordonaților în diferite situații. Această capacitate de predicție se bazează în mod fundamental pe cunoașterea profilului psiho-comportamental al oamenilor în variate situații, în special în cele cu mare încărcătură emoțională, frustrante, tensionate, etc.

În ultimul deceniu, psihologia militară românească a cunoscut o dezvoltare fără precedent. Există acum o preocupare intensă pentru cunoașterea psihologică profesională a militarilor, obiectivată pe de o parte în existența

structurilor necesare încadrate cu profesioniști, iar pe de altă parte în existența unui cadru normativ bine stabilit și a unei metodologii adecvate.

Ca urmare, pentru psihologii militari există așteptări foarte mari în planul cunoașterii militarilor și pe bună dreptate de vreme ce, actualmente, toți militarii trec, pe de o parte, prin filtrul selecției psihologice la intrarea în organizație și ulterior, periodic, cu prilejul diferitelor selecții la care participă, iar pe de altă parte s-a creat cadrul unei asistențe psihologice permanente.

Pericolul ce pândește din spatele profesionalizării activității de cunoaștere psihologică este acela ca unii dintre comandanți să considere că această activitate este strict obligația psihologului. Trebuie conștientizate două aspecte importante: pe de o parte cel mai interesat în realizarea predicției de care aminteam anterior asupra comportamentului militarilor este comandantul, nu psihologul. Pe de altă parte, deși psihologul stăpânește tehnici și mijloace specifice de cunoaștere a oamenilor, în general acesta intră în contact cu militarii în situații de interacțiune cu scop prestabilit de cunoaștere. De aici și tendința firească a subiecților cunoașterii de a se autoprezenta favorabil, deziderabil, de a-și augmenta calitățile și de a-și estompa caracteristicile negative sau nondezirabile.

Deși mijloacele profesionale de cunoaștere psihologică pot pune în evidență această tendință de autoprezentare favorabilă, totuși timpul relativ redus de interacțiune al celor doi actori nu permite radiografierea perfectă a tuturor aspectelor ce țin de profilul psihocomportamental al subiectului cunoașterii.

Cu totul alta este situația comandanților de subunități care au posibilitatea să interacționeze cu

subordonații în situații „live”, în care aceștia reacționează la stimuli naturali, nu provocați, ca în situația de examinare. Având o pregătire psihologică de bază ce se asigură prin programele de învățământ specifice, comandantul de subunitate poate observa pertinent comportamentul subordonaților, poate chiar sesiza gradul de adaptare al acestora la mediul militar, situațiile tensionate din cadrul grupului/subunității, identificând și, în multe cazuri, înlăturând cauzele ce perturbă comportamentul militarilor și echilibrul psihosocial al grupului sau, cel puțin, poate sesiza când ceva nu este în regulă astfel încât să ceară sprijin de specialitate.

Un aspect important al muncii de cunoaștere a subordonaților îl constituie completarea documentelor de cunoaștere a subordonaților cu date relevante. De multe ori se poate întâmpla ca un militar să-și schimbe șeful (comandantul) și acesta din urmă nu poate să facă o evaluare exactă datorită faptului că cel care l-a instruit inițial nu a executat corect activitatea de consemnare a rezultatelor în documentele de cunoaștere a subordonaților.

O însemnare cât de mică despre activitatea unui militar poate fi de o importanță majoră în elucidarea unor aspecte comportamentale.

Cunoașterea militarilor trebuie să fie rezultatul unui efort comun la care comandantul trebuie să participe alături de psiholog. Datele despre comportament furnizate de comandant psihologului constituie o completare a datelor obținute de cel din urmă pe baza mijloacelor specifice și o bază de analiză profesională. Datele de ieșire furnizate de psiholog comandantului – evident cu respectarea unor limitări dictate de deontologia profesională – constituie indici de reglaj al comportamentului acestuia față de subordonați.

În concluzie, cu cât un comandant (șef) va cunoaște mai bine aptitudinile, atitudinile, preferințele și motivațiile subordonaților săi, cu atât mai eficient va

putea să-și desfășoare activitatea de conducere a acestora în vederea îndeplinirii obiectivelor subunității.

EOD: SPECIALITATE MILITARĂ A ARMEI GENIU SAU ALTĂ ARMĂ?

Căpitan Tiberiu COJOCARU

„Navigând” pe internet, că acum așa este la modă când nu ai ce face acasă și căutând diferite informații, am ajuns pe un site interesant, un forum, care avea ca topic „*EOD: geniști sau altceva?*”.

Discuțiile erau foarte aprinse având în vedere că la discuții participau atât geniști cât și EOD-iști în activitate sau în rezervă, participanți atât la războiul din Afganistan cât și la cel din Irak, fiecare cu opiniile lor pro și contra, prezentând fiecare argumente solide pentru a susține o variantă sau alta.

Plecând de la acest forum adresez și eu aceeași întrebare simplă la prima vedere dar puțin mai complexă dacă este privită în profunzime, poate cineva se va gândi la acest lucru, deocamdată neprimind nici un răspuns concret, întrebarea fiind în continuare valabilă.

Prima dată când am auzit de această denumire, EOD sau controlul mecanismelor explozive nu mi-am imaginat că voi ajunge să lucrez în această specialitate sau armă. Foarte multe persoane, inclusiv soldați voluntari care au executat perioada instrucției de specialitate în Centrul de Instruire pentru Geniu, EOD și Apărare NBC, m-au întrebat și nu de puține ori, ce este de fapt EOD, ce înseamnă și cu ce se ocupă personalul EOD sau operatorii EOD. Nu am știut ce să le răspund atunci, nici eu nu știam cu ce se ocupă acești operatori EOD. Eu am luat contact cu un operator EOD pentru prima dată în timpul misiunii din Bosnia & Herzegovina și am auzit vorbindu-se de EOD doar de la

REVISTA ARMEI GENIU NR. 1/2009

prieteni care au fost prin misiuni în afara teritoriului național.

Multe istorioare sau povești se vehiculau printre militarii români, despre ce ar putea să facă un operator EOD, povești despre cum lucrează într-un pericol total atunci când execută o procedură la o bombă sau un dispozitiv exploziv improvizat, povești despre faptul că acasă cineva s-ar putea să te mai vadă doar în fotografii. Dar o să încerc să prezint în rândurile următoare câteva date despre ce reprezintă EOD și operatorul EOD în alte armate și în concepția de modernizare și transformare a Armatei României.

Odată cu trecerea timpului și apariția unor noi tipuri de tehnică, armament, mijloace de comunicații și informatică a apărut necesitatea dezvoltării măsurilor de contracarare a efectelor negative ale acestora. Mă refer aici mai mult la efectele distructive ale bombelor, proiectilelor de artilerie și aviație precum și la efectele distructive ale rachetelor de

toate tipurile rămase neexplodate în urma războaielor din întreaga lume, ale minelor antipersonal, antiblindate și nu în ultimul rând la dispozitivele explozive improvizate confecționate din muniții convenționale sau alte materiale, care afectează atât personalul militar cât și populația civilă.

Măsurile principale de contracarare au dus la apariția unor noi subunități în diferite armate ale lumii începând cu subunități de săpători, pirotehniști, pionieri, geniști și mult mai târziu militari EOD.

Pentru construcția diferitelor tipuri de adăposturi pentru protecția personalului pe timpul războiului, construcția de drumuri, poduri, baraje explozive și neexplorative, a luat ființă, *Arma Geniu*, la 31 mai 1859, în baza Hotărârii domnitorului Al.I.Cuza, prin înființarea primei unități de geniu, la Iași. De la înființare și până în prezent, istoria armei geniu s-a confundat cu istoria Armatei Române, geniștii aducându-și o contribuție semnificativă la efortul militar a țării, în toate momentele importante ale istoriei militare a poporului român. Arma geniu are mai multe specialități militare: cercetare de geniu, drumuri – poduri, pontonieri, fortificații și mascare, subunități tehnice de geniu, pionieri.

Printre principalele misiuni ale geniștilor se regăsesc: cercetare de geniu a inamicului și a terenului, asanarea poligoanelor în urma executării tragerilor cu diferite categorii de armament de luptă, marcarea zonelor periculoase, verificarea la minare, deminarea terenului și a obiectivelor, executarea culoarelor prin barajele genistice, amenajarea, întreținerea și menținerea viabilității comunicațiilor terestre, asigurarea trecerii peste obstacole, dezamorsarea și recuperarea diferitelor tipuri de mine, explozivi și mijloacelor de inițiere găsite

în urma deminării, pentru studiu și informare precum și distrugerea munițiilor rămase neexplodate în urma războiului sau găsite îngropate în depozite de campanie vechi (depozite de muniții din timpul celui de al doilea război mondial, descoperite pe timpul executării lucrărilor de excavații pentru construcții).

Parte din aceste misiuni ale geniștilor au fost încet, încet preluate de militarii EOD.

EOD este prescurtarea expresiei NATO „Explosive Ordnance Disposal”, care începând din anul 1994 este cunoscută în Ministerul Apărării Naționale sub denumirea de „Controlul Dispozitivelor Explozive” și definește totalitatea măsurilor și acțiunilor ce se desfășoară pentru controlul și neutralizarea dispozitivelor explozive neexplorate și dispozitivelor explozive improvizate, realizate succesiv prin detonarea, identificarea, evaluarea riscurilor/pericolelor, asigurarea protecției, aducerea în stare de siguranță, neutralizarea, recuperarea și în final distrugerea acestora.

Aceste structuri EOD funcționează de mai bine de 50-60 de ani în alte armate începând cu Marea Britanie în timpul celui de al doilea război mondial. Dezvoltarea tipurilor de muniții în timpul și după cel de al doilea război mondial, noile conflicte dintre S.U.A. și alte state

din diferite regiuni ale globului, precum și creșterea fenomenului terorist, a dus la apariția de structuri specializate pentru dezamorsarea unor noi tipuri de bombe și dispozitive explozive improvizate în cadrul structurilor de poliție și de securitate națională din toate statele lumii.

Necesitatea existenței unor astfel de structuri în Armata României, a fost nu numai impusă de Alianța Nord-Atlantică dar și dovedită de realitățile câmpului modern de luptă precum și modificarea principiilor de ducere a acțiunilor militare și acțiunilor postconflict.

Pentru specializarea și perfecționarea pregătirii operatorilor EOD care încadrează sau vor încadra funcții în structurile EOD ale armatei, evaluarea periodică a acestora, operaționalizarea acțională a formațiunilor ce urmează să îndeplinească misiuni internaționale pe linia controlului mecanismelor explozive, dar și în instruirea unor militari din afara domeniului, pentru a fi în măsură să consilieze comandantii în vederea luării deciziilor de rezolvare a incidentelor EOD

a fost nevoie de înființarea unei structuri de învățământ nouă, cu specialiști în acest domeniu. Astfel a fost înființat în Armata României în anul 1997 prin ordinul ministrului Apărării Naționale numărul **M.59 din 30.07.1997** „*Centrul de Pregătire a Specialiștilor în Controlul Mecanismelor Explozive*”.

Restructurările succesive din Armata României au afectat și Centrul de Pregătire a Specialiștilor în Controlul Mecanismelor Explozive, în prezent Baza de Instruire pentru EOD, în subordinea Centrului de Instruire pentru Geniu, EOD și Apărare NBC cu locația în Râmnicu Vâlcea.

În încheiere odată cu aniversarea a 150 de ani de la înființarea armei geniu, Baza de Instruire pentru EOD fiind urmașa primei structuri de profil, sărbătorește 12 ani de la înființarea primei structuri EOD în Armata României și cu acest prilej doresc să urez tuturor geniștilor și EOD-iștilor un călduros “LA MULȚI ANI”, multă sănătate și Dumnezeu să ne ajute.

LUPTA ÎMPOTRIVA DISPOZITIVELOR EXPLOZIVE IMPROVIZATE – PARTE A ACȚIUNILOR CONTRA INSURGENȚILOR

Căpitan inginer Cătălin SĂRACU

Conflictele neconvenționale sau activitățile teroriste dintr-un teatru de operații (și nu numai), pot cuprinde folosirea pe scară largă a dispozitivelor explozive improvizate (IEDs). Acestea conțin, de cele mai multe ori, încărcături explozive convenționale, cunoscute și ca bombe artizanale.

Există din ce în ce mai mult amenințarea ca aceste dispozitive să cuprindă și un agent chimic, biologic sau chiar material nuclear, aceasta pentru a-i spori puterea distructivă și efectul psihologic.

Acțiunile teroriste extinse la nivel internațional, începând cu cele din SUA din septembrie 2001, apoi Japonia, Spania, Irak, Israel, Marea Britanie, etc. au demonstrat posibilitățile multiple, aproape de neimaginat în ceea ce privește proiectarea, realizarea și întreținerea IED, efectele acestora fiind dezastruoase pentru forțele militare și în special pentru populația civilă prinse în zona exploziilor.

Atacurile cu IED din zonele civile, populate, ale marilor orașe din țări care nu se află în nici un conflict armat

declarat au unele caracteristici specifice (pregătire minuțioasă a atacului, resurse însemnate, cunoștințe tehnice avansate și aproape de fiecare dată un sediu pentru o perioadă relativ îndelungată), iar în contracararea acestora sunt implicate forțe și mijloace ce depășesc de cele mai multe ori atribuțiile și posibilitățile unei singure instituții (exemplu armata sau poliția). În acest context, conlucrarea interagenții și interstate este absolut necesar atât pentru prevenire, cât și pentru finalizarea acțiunilor de investigație post-atac (prinderea autorilor, analizele tehnice etc.).

Pentru teatrele de operații unde atacurile cu IED au devenit principala formă de luptă împotriva forțelor de impunere/menținere a păcii, situația poate apare însă puțin diferit. În primul rând, aici (în TO), armata este cea care este vizată, împreună, în unele cazuri, cu populația civilă din teatrul de operații. În al doilea rând, reprezentarea celorlalte

agenții guvernamentale este mai slabă și are uneori alte priorități. Detaliul poate cel mai semnificativ este însă **frecvența** cu care militarii se confruntă cu aceste tipuri de atacuri.

Ce este de fapt un atac cu IED?

Un manual american specifică următoarele elemente referitoare la ambuscadă: „O formă de atac cu foc sau alte mijloace distructive din poziții mascate asupra unui inamic în mișcare sau oprit temporar...”, „planificată ca o acțiune specifică împotriva unei ținte specifice”... „...obstacole dintre poziția mascată și zona de distrus...”.

Se poate spune că practic, atacul cu IED este de fapt o ambuscadă. S-a constatat că la marea majoritate a atacurilor complexe împotriva forțelor de menținere a păcii din teatrele de operații, unde au fost folosite și grenade antitanc de tipul PG7 sau PG9, armament ușor de infanterie și/sau mortiere, acestea începeau cu unul sau mai multe explozii

1	FOLOSIREA GÂNDIRI OFENSIVE		
2	CUNOAȘTEREA SITUAȚIEI TACTICE		
3	EVITAREA FORMĂRII TIPARELOR		
4	SECURITATE LA 360 °		
5	MENȚINEREA DISTANȚEI DE SIGURANȚĂ		
6	MENȚINEREA DISPERSIEI TACTICE		
7	FOLOSIREA PROTECȚIEI BLINDAJULUI		
8	FOLOSIREA TEHNOLOGIEI / Electronic Counter Measures - ECM		

Principiile generale Counter IED

ale dispozitivelor explozive improvizate, care opreau convoiul/patrula.

De ce se folosesc aceste dispozitive? Răspunsul este foarte simplu: cei ce le folosesc nu au alte mijloace la îndemână. Dacă ar dispune de tehnologie militară modernă cu siguranță ar folosi-o.

Principiile generale folosite de militari în teatrele de operații pentru a micșora pericolul unui atac cu IED sunt prezentate în figura următoare.

Măsuri asemănătoare se iau și împotriva atacurilor lunetiștilor: purtarea corespunzătoare a întregului echipament de protecție, limitarea expunerii, re poziționarea personalului pe timpul haltelor, utilizarea tuturor posibilităților de mascare și adăpostire, re poziționarea vehiculelor la fiecare mișcare a acestora, conducerea vehiculelor cu sistemele de protecție balistică coborâte, închiderea ușilor după coborârea din vehicul.

Dintr-o scurtă examinare a acestora ne putem da seama că de fapt ele se pot aplica pentru a crește securitatea împotriva *oricărui* tip de atac, nu numai cu IED. Astfel, cunoașterea situației tactice, folosirea protecției blindajului sau menținerea distanțelor de siguranță sunt activități sau proceduri de lucru firești dar care aplicate corespunzător pot ajuta la scăderea pericolului generat de atacurile cu IED.

Trebuie avut însă în vedere că *din punct de vedere tehnic NU există soluție sigură* la această problemă. Blindajul mai performant al transportoarelor se poate totuși străpunge cu o încărcătură de exploziv mai mare. Dispozitivele de bruiaj nu pot opri un dispozitiv comandat prin fire.

De aceea, problema măsurilor Counter – IED ar trebui privită mai în ansamblu și anume ca o parte a acțiunilor Counter – *Insurgensy* (Acțiuni împotriva

Insurgenților, prescurtat *COIN*). Desigur că termenul de „Insurgenți” poate părea uzat sau nepotrivit, dar cel puțin în teatrele de operații din zilele noastre este cât se poate de actual, căci marea majoritate a acestora nu luptă decât pentru schimbarea regimului politic existent, care de regulă este unul democratic și înlocuirea acestuia cu unul bazat pe principii și criterii religioase și etnice.

Sfera acțiunilor Counter – *Insurgensy* poate cuprinde operații militare, acțiuni politice, economice, psihologice și civice necesare a fi luate de un guvern pentru a înfrânge insurgența.

Insurgenții folosesc *toate* mijloacele disponibile: politice (inclusiv cele diplomatice), informaționale (inclusiv apelul la credințele religioase, etnice sau ideologice), militare sau economice, pentru a răsturna/înlătura autoritatea existentă (guvernul stabilit sau interimar).

În schimb, cei care acționează ca și contrainsurgenți, folosesc toate instrumentele puterii naționale pentru a susține guvernul stabilit sau pe cale să se formeze și pentru a reduce probabilitatea apariției unei noi crize majore.

Pentru a acționa împreună cu guvernul în cauză și a implementa/ menține pacea, forțele armate din teatrul de operații trebuie să cunoască anumite aspecte referitoare la vulnerabilitățile insurgenților:

- au nevoie să lucreze în secret;
- se bazează pe sprijin extern;
- au nevoie să obțină resurse financiare;
- au structură internă închisă;
- au nevoie să mențină momentul creat;
- sunt întotdeauna informatori printre insurgenți.

Ca punct de plecare a acțiunilor Counter – *Insurgensy*, trebuie să se

identifice în primul rând cauzele principale care au dus la insurgență, măsura sprijinului intern și extern, bazele ideologice la care insurgenții fac apel către populația țintă, gradul de motivare și angajare, armele și tacticile folosite, mediul operațional. Toate aceste elemente inițiale se transformă, pe măsura analizării lor, în *imperative* ale acțiunilor *Counter – Insurgency*. Prima dintre acestea și care ar trebui să se facă chiar înainte de desfășurarea trupelor în teatrul de operații este *înțelegerea deplină a mediului operațional*. Desigur că misiunile de recunoaștere și rezultatele studiilor IMAGEINT ajută foarte mult, dar numai descifrarea tuturor elementelor ce compun mediul operațional poate conduce la înțelegerea și cunoașterea inamicului.

Pregătirea pentru îndeplinirea misiunilor trebuie să cuprindă, pe lângă elementele instrucției militare de bază (trageri, exerciții, aplicații, simulări etc.) și o serie de elemente specifice ariei de responsabilitate din teatrul de operații:

- Pregătire lingvistică;
- Pregătire culturală;
- Reguli de angajare (ROE);
- Protecția forței, nivelele/codurile de alertă;
- Pregătirea translatorilor;
- Pregătire pentru negocieri;
- Proceduri pentru capturi și prizonieri;
- Recrutarea, organizarea și instruirea forțelor națiunii gazdă.

Protecția forței reprezintă un domeniu vital pentru comandanții structurilor militare din teatrele de operații. Unul din punctele vulnerabile și la care încă nu s-a găsit o rezolvare optimă o reprezintă protecția împotriva atacurilor cu IED.

Odată cu începerea misiunii în teatrul de operații, forțele sunt supuse

unor *constrângeri* datorate factorilor de natură externă: subordonări în cadrul Alianței NATO sau a altei coaliții formată sub mandat internațional pentru impunere/menținere a păcii, restricții ale activităților de ordin legal sau politic (Rules of Engagement - Reguli de Angajare, documente de stabilire a activităților - Memorandum of Understanding, proceduri tactice de operare specifice teatrului de operații – TSOP etc.). De cele mai multe ori, structurile militare cooperează cu alte agenții guvernamentale sau cu NGOs (organizații non-guvernamentale), de scopurile, capabilitățile și programul acestora din urmă ținându-se seama în momentul planificării și desfășurării acțiunilor de tip CIMIC.

De asemenea, trebuie efectuat un *management corespunzător al informațiilor*, trebuiesc stabilite scopuri imediate și de perspectivă cât mai realiste, iar analiza implicațiilor politice a acțiunilor desfășurate este de asemenea de o importanță deosebită. Trebuie conștientizat faptul că inamicul este de fapt o fracțiune a populației civile, iar studiul acestei fracțiuni și a întregii populații poate fi deosebit de folositor (compunerea demografică, credințe, cultură, obiceiuri, istorie, scopuri, nivelul activității infracționale, susținerea legitimității acțiunii acestora, metode specifice folosite etc.).

În acest sens, *folosirea forței* este de preferat să se efectueze *limitat* și numai acolo unde este nevoie, urmărindu-se în permanent asigurarea legitimității și credibilității acțiunilor desfășurate. Fără aceasta nu se poate obține sprijinul populației locale și nici al comunității internaționale.

Deși efectul imediat al multora dintre acțiunile executate poate fi benefic, *efectele pe termen lung* al acestora trebuie studiat cu mare grijă de către specialiști

pentru a nu pune în pericol însăși misiunea structurii militare.

Pe timpul desfășurării acțiunilor, forțele de impunere/mentținere a păcii trebuie să *învețe* și să *se adapteze* mereu la schimbările din teatrul de operații (learn and adapt). Fiecare unitate/subunitate din teatrul de operații trebuie să fie în măsură să facă observații, să tragă concluzii, să aplice lecția învățată, iar apoi să evalueze rezultatele. Statele majore vor dezvolta un sistem eficient de circulație a lecțiilor învățate, atât pentru trupele din teatru, cât și pentru cele din țară, care se pregătesc pentru dislocare în TO.

Experiența din ultimii ani din teatrele de operații din Irak și Afganistan a demonstrat totuși și câteva *paradoxuri* ale acestor acțiuni *Counter – Insurgency*:

- *Cu cât îți protejezi mai mult forța, cu atât ești mai puțin în siguranță;*
- *Cu cât folosești mai mult forța, cu atât ești mai puțin eficient; câteodată, cea mai bună reacție este să nu faci nimic;*
- *Cea mai bună armă în astfel de misiuni este să nu tragi;*
- *Câteodată este mai bine să-i lăsăm pe ei să facă un lucru prost, decât să facem noi același lucru bine;*
- *Dacă o tactică a funcționat săptămâna aceasta, poate să nu funcționeze săptămâna viitoare;*
- *Succesul tactic nu garantează nimic;*
- *Cu cât obții mai multe succese, cu atât se micșorează forțe de care ai nevoie s-o folosești – și crește riscul pe care trebuie să-l accepți;*
- *Cele mai importante decizii nu sunt luate mereu de către generali.*

Forțele de impunere/mentținere a păcii, indiferent în ce teatru de operații și sub ce mandat acționează, nu trebuie să uite că scopul misiunii este de a instaura și a menține pacea în zona de

responsabilitate și de a ajuta guvernul în acțiunile acestuia de a repune țara în stare de normalitate, iar în final să predea întreaga responsabilitate autorităților țării gazdă pentru deplinul control asupra acesteia și pentru soluționarea prin metodele proprii a problemelor cu care se confruntă. Abia atunci misiunea se poate considera încheiată și poate fi categorisită ca fiind un succes. Până atunci însă, structurile militare pot conlucra cu militarii ai țării gazdă, deși din motive lesne de înțeles, de multe ori este de preferat ca aceștia să nu facă parte din forțele care execută diverse misiuni.

Printre domeniile specifice de pregătire necesare înaintea dislocării în TO în ultimii ani a devenit obligatorie instruirea pe linie C-IED. Prin aceasta forțele învață tehnici, tactici și proceduri care le ajută să micșoreze pericolul reprezentat de aceste dispozitive și mai mult, să împiedice inamicul să le fabrice și să le amplaseze. În principiu, instruirea C-IED vizează următoarele aspecte:

- Conștientizarea riscului reprezentat de IED;
- Folosirea dispozitivelor de bruij (ECM);
- Tehnici de căutare a munițiilor ascunse;
- Proceduri pentru subunități îmbarcate;

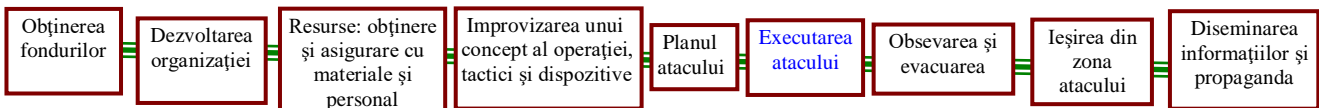
- Managementul informațiilor și sistemul de raportare;
- Sistemul / rețeaua IED;
- Puncte de control al traficului;
- Managementul incidentelor IED.

În cadrul acestei pregătiri, trupele trebuie să înțeleagă cum funcționează întregul sistem IED, de la cel care aprovizionează cu muniție până la cel care amplasează dispozitivul, și de asemenea, fiecare soldat ar trebui să fie în măsură să recunoască un IED pe timpul patrulării, diferitele configurații/tipuri constructive, lucru destul de dificil de realizat dată fiind ingeniozitatea de care dau dovadă, uneori, insurgenții.

În schemă este prezentat un model standard al unui sistem/rețea IED. Se poate observa cu ușurință ca întrerupând orice verigă din acest lanț al rețelei

întregul sistem este oprit. Acest lucru este obținut prin operațiile Counter – IED (C-IED), în care sunt implicate forțe și mijloace de toate armele, specialitățile și este de multe ori și o operațiune interagenții.

Orice operațiune C-IED, indiferent ce element al rețelei vizează, fie că neutralizează finanțatorul, planificatorul sau pe cel care amplasează dispozitivul este de fapt o altă formă a acțiunilor *Counter – Insurgency*. Înțelegerea aspectelor ce definesc mediul operațional și a scopurilor finale ale misiunii, dar și stabilirea mijloacelor optime prin care acestea se pot atinge sunt absolut necesare pentru micșorarea pericolului generat de dispozitivele explozive improvizate și implicit pentru micșorarea pierderilor cauzate de acestea.

EVOLUȚIA DISPOZITIVELOR EXPLOZIVE IMPROVIZATE (IED) ÎN IRAK

*Maior Ion DUMITRU
Căpitan Ovidiu STĂNESCU*

Dispozitivele explozive improvizate (IED) sunt utilizate de mulți ani de către teroriști, existența unor astfel de arme devenind un fapt relevant pentru publicului larg. Înaintea invaziei Irakului din 2003, informațiile despre IED erau deținute cu precădere de forțele de securitate și de indivizii care reprezentau o amenințare teroristă internă în propria țară: Marea Britanie cu IRA, Spania cu mișcarea separatistă bască ETA, Sri Lanka cu Tigrii Tamil și Columbia cu Forțele Armate Revoluționare Columbiene (FARC).

IED reprezintă un subiect de specialitate care presupune cunoștințele unor profesioniști pentru a putea fi distruse, deși în campania din Irak s-a văzut că s-a încetățenit în domeniul public termenul „IED” cu sensul de „bombă”. Cu toate că o parte din elanul ofensiv s-a îndreptat nu de mult înspre Afganistan, Irakul a fost, în mod evident, catalizatorul pentru proliferarea, progresul tehnologic și intensificarea percepției publice în ceea ce privește IED cu care ne întâlnim în prezent.

Fața schimbătoare a războiului

În urma invaziei inițiale și a dezmembrării trupelor irakiene care întrebuințau armament convențional, campania din Irak s-a transformat foarte rapid într-o formă de război asimetric: o situație militară în care doi beligeranți cu forțe inegale interacționează și încearcă să profite de slăbiciunile inamicului. Adesea, această interacțiune implică strategii și tactici care depășesc caracteristicile unui război în care sunt întrebuințate arme convenționale. În Irak, grupările insurgente, fără pregătire sau tehnologii în ceea ce privește războiul în care sunt întrebuințate arme convenționale, au perfecționat tehnici teroriste într-o încercare de a atinge capacitatea forțelor coaliției. O astfel de tactică foarte eficientă este utilizarea IED.

IED îi oferă teroristului mai multe avantaje:

- obținerea/fabricarea lor este ieftină, folosindu-se materiale care se pot procura ușor și care presupun costuri reduse de producție;

- sunt relativ simple și complexitatea tehnologică, cerințele de siguranță și de calitate ale armamentului convențional nu le pot împiedica apariția;

- sunt ușor de camuflat; în Irak, au fost camuflate în vehicule, cadavre, gunoaie, materiale de construcție, bunuri casnice etc.;

- nu este nevoie ca teroristul să se afle în apropierea dispozitivului pentru a-l acționa;

- sunt eficiente din punct de vedere fizic și psihologic:ucid, mutilează și simpla amenințare a prezenței lor provoacă teamă și îngrijorare.

În Irak, dezvoltarea capacității IED a continuat într-un mod recurent: pe măsură ce crește durata campaniei, capacitatea insurgenților progresează și ea. De fapt, se joacă un joc de șah, în care

forțele de securitate perfecționează contramăsuri prin care să anihileze o amenințare existentă, determinându-l pe terorist să inventeze o nouă tactică pentru a fi mereu cu un pas înainte. Această schimbare constantă determină o provocare imensă pentru trupele de securitate: odată ce o amenințare a fost înlăturată, ele pot fi sigure că insurgenții își vor fi modificat tactica pentru a zădărnici orice măsură de contracarare luată.

Întrebuințarea materialelor convenționale de război

În Irak, muniția obișnuită este întrebuințată într-o proporție nemaîntâlnită la producerea de IED nicăieri în lume. Motivul este, pur și simplu, unul care ține de ușurința cu care se poate obține: Irakul a fost implicat în mai multe conflicte, un război cu Iranul (1980–1988), primul Război din Golf (1990–1991) și o campanie de durată contra kurzilor din nordul țării. Toate acestea conflicte au lăsat țara împânzită de depozite de muniții și armament militar (care au fost prădate imediat după invazie) și mine antitanc și antipersonal.

Folosind această mare rezervă de muniții, insurgenții irakieni nu au luat la început în considerare nevoia de a produce proprii explozivi improvizați (HME). Cu toate acestea, controale stricte și rezervele în scădere au dus la o

utilizare tot mai mare a HME, adesea pe lângă muniția obișnuită sau încorporându-i ca declanșator pentru a iniția explozia. Totuși, muniția obișnuită, prin natura sa, nu este destinată utilizării excesive în mod improvizat, iar simpla lor dispunere fără o inițiere separată duce adesea doar la o funcționare parțială a IED.

Alegerea armelor tactice

Începând cu 2003, atacurile au continuat să devină din ce în ce mai sofisticate. La început, erau caracterizate prin simple atacuri pe marginea drumurilor, folosind fie comenzi transmise prin cablu, fie dispozitive cu telecomandă cu rază mică de acțiune (RC) sau telecomenzi pentru uși de la garaje. Antrenamente eficiente și tactica folosită de trupele coaliției au înlăturat impactul inițial al unor astfel de atacuri, însă insurgenții au continuat să îmbunătățească dispozitivele RC și au înregistrat la început succese, mai cu seamă din cauza numărului redus de echipamente de bruij radio (ECM) de care dispuneau trupele coaliției. Odată ce au fost create echipamente de bruij radio eficiente, insurgenții au perfecționat complexitatea IED, dar au schimbat și tactica. Numărul atacurilor sinucigașe, introducerea mai multor IED, mijloacele mai complexe de inițiere (de exemplu aparatele pasive de vedere pe timp de noapte, proiectile de artilerie și folosirea de mijloace antitanc, în special EFP) au crescut în mod remarcabil.

Principala armă aleasă de către insurgenți în Irak au fost mașinile-capcană (VBIED). În 2005/2006, au fost cele mai utilizate, deși, începând din ultima parte a lui 2007, folosirea lor a intrat în declin ca rezultat al îmbunătățirii antrenamentelor și procedurilor, al contramăsurilor eficiente și al succeselor

înregistrate în reperarea celulelor care foloseau VBIED. Reducerea întrebuințării VBIED a avut drept efect o creștere a numărului de atacuri sinucigașe cu explozibil purtat asupra lor. Pentru insurgenți, este mult mai simplu și mai puțin riscant să confecționeze îmbrăcăminte pentru atentatorii sinucigași decât VBIED și este mai ușor ca o persoană să creeze o breșă în cordonul de securitate.

În plus, folosind atentatori sinucigași femei și copii, tactica le permite insurgenților să exploateze stereotipuri și sensibilități culturale. Folosirea femeilor pe post de atentatori sinucigași a crescut începând din noiembrie 2007. Deși tactica nu este nouă, este un tertip al extremiștilor de a exploata sensibilitățile și eticheta/regulile comportamentului civilizat, pentru a anihila măsurile de securitate existente. Nu există mult personal de sex feminin care să se ocupe de percheziții corporale, de aceea atentatorii sinucigași femei pot evita percheziția corporală. Îmbrăcămintea femeilor islamice ajută și la ascunderea nu doar a unei arme sau a unui dispozitiv, dar și a mersului și a limbajului corpului, care, altfel, ar putea atrage atenția personalului de securitate. Lipsa luptătorilor străini care să vină în Irak i-a obligat pe insurgenți să recruteze atentatori sinucigași din rândul copiilor și al femeilor, folosind motivații ca disperarea, rușinea și răzbunarea, dar asigurând și recompense bănești familiilor acestora.

Armele chimice – un puternic instrument de propagandă

Premiza pentru invazia Irakului a fost de a contracara amenințarea reprezentată de deținerea de către Irak a unor arme de distrugere în masă; cu toate acestea nu a fost descoperită sau întrebuințată vreodată împotriva trupelor

coalitiei o astfel de armă. Insurgenții au avut succese limitate când au utilizat substanțe chimice în atacurile cu IED: din ianuarie până în iulie 2007. Insurgenții irakieni au folosit clorul în timpul mai multor atacuri cu IED. Acesta este singurul exemplu real de întrebuițarea intenționată a unei arme chimice până în prezent. Toate atacurile au fost cu VBIED, majoritatea fiind declanșate prin atacuri sinucigașe și având drept țintă forțele locale de securitate și, deopotrivă, populația civilă.

Atacurile s-au soldat cu multe victime, un număr mare dintre acestea fiind menționate în rapoarte ca suferind de efectele intoxicării cu clor. Totuși, numărul total de morți și de răniți nu a fost mai mare decât în alte atacuri similare, provocate doar de explozii și efectele prin schije. Doar un număr redus de dispozitive s-au dovedit eficiente în a dispersa agentul chimic, iar restul au inclus agentul chimic numai ca parte a încărcăturii principale, efectele fiind în mare parte anulate de căldura intensă degajată de explozie. Dispozitivele pe bază de clor au reprezentat un eșec, deși, ca instrument de propagandă, au reușit să aibă un impact considerabil – au avut succes ca armă publicitară, mai degrabă decât ca armă care să producă pierderi. În perioada întrebuițării lor, s-a considerat că introducerea clorului în dispozitive este precursor al unui atac chimic mai puternic, deși acest lucru nu s-a materializat, iar tactica nu a prea fost agreată de către insurgenți.

Răspândirea informațiilor

Perfecționarea din punct de vedere tehnic a dispozitivelor este doar unul dintre motivele de îngrijorare când este vorba despre evoluția IED; la fel de important este să se înțeleagă modul în care insurgenții devin tot mai specializați

în a construi și a amplasa IED.

Trupele coalitiei au devenit rapid ținte ale atacurilor cu IED, ceea ce sugerează că abilitățile de a organiza astfel de operații erau deja create în Irak în momentul invaziei. Elemente făcând parte din armata fostului regim au fost instruite anume pentru a fabrica și amplasa IED. Aceste elemente nu ar fi putut planifica și susține singure numărul mare de atacuri care au urmat.

În Irak sunt dispuse un număr mare de grupări de insurgenți, ajutate de facțiuni religioase/triburi, care adoptă o atitudine de loialitate față de Al Qaeda. În realitate, grupările formează un ansamblu de celule de insurgenți, destul de mari și diferite, cu o redusă structură ierarhică între ele, acționând independent, cu o conducere operativă minim coordonată. Acest lucru le-a îngreunat forțelor de securitate sarcina de a le bloca și neutraliza.

Celulele care au experimentat cu succes întrebuițarea IED pot angaja acum alte organizații care să fabrice IED. Experiența și capacitatea tehnologică dobândite de către insurgenți au fost furnizate de către organizații care își au propriul interes ascuns în a menține instabilitatea în Irak și anume utilizarea în mod constant a resurselor coalitiei. Deși negată, implicarea Iranului în furnizarea de arme, materiale și cunoștințe de specialitate s-a discutat pe larg, ca și despre schimbul de informații cu insurgenții din Afganistan și expertiza din partea mișcării siriene Hezbollah.

Se poate susține că cel mai important factor în proliferarea IED este tehnologia, mai precis Internetul, care, mai mult decât toate celelalte forme de comunicare, a redefinit modul în care insurgenții fac schimburi de informații și cunoștințe de specialitate. De exemplu, în

timp ce în trecut un insurgent putea să fie obligat să participe la tabere de instrucție pentru a dobândi cunoștințe specifice, în prezent, individul poate avea acces rapid la informații, sfaturi și îndrumare online. Acest lucru nu este doar mai convenabil pentru insurgenți, dar este și mai puțin riscant. Odată postată online, documentația de pregătire a teroriștilor este distribuită pe scară largă și postată din nou pe o mulțime de forumuri și site-uri web asemănătoare. Este aproape imposibil să se reducă răspândirea unor astfel de materiale. În mod similar, a devenit ceva obișnuit ca insurgenții să își filmeze atacurile, adeseori la standarde profesionale, și apoi să posteze filmările pe internet în scopuri de antrenament și propagandă, adesea încurajând recrutarea și solicitând sprijin financiar.

Ținta

Irakul poate fi considerat un mediu plin de ținte pentru insurgenți. Aici trupele coaliției și forțele de securitate locale sunt vulnerabile la atacuri cu IED. Aceste atacuri pot afecta populația civilă și infrastructura de bază. În plus, luptele interne dintre grupările insurgente au ajutat la intensificarea fenomenului IED. În Irak, cea mai obișnuită formă de atac împotriva trupelor coaliției o reprezintă folosirea de IED pe marginea drumurilor. Rețelele limitate de drumuri accesibile și necesitatea de a patrula și de a tranzita zone au dus la o inevitabilă reutilizare a rutelor de către trupele coaliției.

Insurgentul este capabil să folosească acest lucru în avantajul său în mai multe moduri:

- patrulele au o rută itinerariu și un orar previzibil, iar starea rețelei rutiere, adesea distrusă și presărată cu fragmente/rămășițe/schije, îl ajută pe insurgent să camufleze IED-uri;

- trupele coaliției sunt ținte fixe pentru loviturile insurgenților când staționează sau în cadrul unei baze a trupelor de securitate. Atacurile cu proiectile, îndeobște cele de calibrul de 107mm, sunt la ordinea zilei;

- atacurile sinucigașe cu VBIED folosind vehiculele mari au fost și ele utilizate, deși cu un succes limitat, din cauza măsurilor eficiente de securitate luate.

Pierderile din rândul civililor

Atacurile la întâmplare îndreptate împotriva populației civile au reprezentat o caracteristică obișnuită a campaniei din Irak. Întrebuințarea VBIED în mediul urban, mai cu seamă în piețe, construcții de locuințe și locuri de distracție, a fost ceva obișnuit și s-a soldat cu mii de morți. Majoritatea atacurilor de acest fel au fost bine plănuite, având drept scop atragerea numărului maxim de victime în zona de atac și favorizarea instabilității și a violențelor sectare dintre sunniți și șiiți, adesea provocând un atac de răspuns – o tactică întâlnită oriunde populațiile sunt divizate pe motive etnice sau religioase.

Atacurile asupra infrastructurii de bază reprezintă o altă încercare evidentă de destabilizare a țării prin distrugerea serviciilor principale de utilitate publică și a sistemelor de telecomunicații și prin dezorganizarea activităților rețelei de transport sau întreruperi în aprovizionare. Atacurile asupra rețelei rutiere au fost și ele întrebuințate pentru a izola comunitățile divizate pe motive de apartenență la secte diferite și ca parte a unei tactici de a împiedica mobilitatea trupelor coaliției prin distrugerea liniilor principale de comunicații. Un exemplu este seria de atacuri de durată asupra podurilor de peste sistemul extensiv de canale navigabile irakiene în 2007. Aceasta a fost o încercare sistematică de a face ca zone ale țării să fie paralizate și,

deși au eșuat, în cele din urmă, au provocat daune importante și dezorganizare. În timpul campaniei s-au văzut cele mai mari VBIED întâlnite până atunci în Irak (VBIED recuperat în urma unui atac eșuat pe podul Qayyarah de peste fluviul Tigru din provincia Ninawa, în octombrie 2007, conținea peste 22.000 kg de exploziv).

Evoluția

Insurgența în Irak a progresat la fel ca și cele întâlnite peste tot pe Glob: insurgenții se folosesc de spectrul amenințărilor pentru a-și menține superioritatea. Ceea ce a divizat Irakul a fost viteza cu care a avansat și proliferat spectrul amenințărilor, ajutat și de tehnologie și de influențele externe. Modificarea tacticii insurgenților dovedește succesul forțelor coaliției în a contracara anumite amenințări și în a crea trupe locale de securitate mai sigure și mai eficiente.

Lovirea la întâmplare a populației civile nu este în mod necesar o tactică nouă, însă utilizarea sa în Irak a fost

neîndoielnic susținută. Încurajată de natura instabilă și divizată a țării, probabil va continua în viitorul apropiat. Tehnologia și experiența importate și ușor asimilate de către insurgenții irakieni sunt actualmente exportate pentru a-i ajuta pe alți insurgenți; elevii de odinioară au devenit acum profesori. Responsabilii și specialiștii cu contracararea IED-urilor, din întreaga lume, trebuie să se informeze în mod constant în legătură cu cele mai recente tactici și tehnologii întrebuintate și să înțeleagă pe deplin spectrul amenințării IED.

Glosar

EFP - Explosively formed projectile: componentă de luptă antitanc, în care un proiectil exploziv este înfășurat în jurul unei plăci metalice semisferice; la impact, placa se transformă într-un proiectil metalic solid, care poate penetra blindajul.

Bibliografie

*Revista CBRNe WORLD – Autumn 2008

UN NOU TREND ÎN ASIGURAREA PROTECȚIEI FORȚELOR ÎN ZONELE DE CAMPARE?

Maior inginer Arinton Cristian

Locotenent colonel George BROSCĂREANU

În numărul anterior al Revistei Armei Geniu, publicam un articol în care faceam referiri la câteva aplicabilități ale structurilor gabionare în domeniul militar, pentru protecția personalului, vehiculelor (tehnicii), echipamentelor și diferitelor obiective de efectele distructive ale armelor.

Întrebarea la care doresc să dau acum un răspuns, este dacă utilizarea celulelor sau structurilor gabionare reprezintă un nou trend sau nu în utilizarea lor ca mijloace de protecție a

forțelor în zonele de campare?

De-a lungul anilor, popoarele au căutat fel de fel de metode de protecție împotriva armelor atacatorilor de tot felul. Se spune că printre primele și cele mai importante descoperiri ale omului, sunt focul și roata. Din punctul de vedere al protejării acestuia, putem spune că *zidul* a reprezentat cea mai importantă invenție.

Indiferent de materialul din care este realizat, de la utilizarea pământului (lutul), zidăriei uscate fără liant, apoi,

aparitia primilor lianți utilizați la mortare, utilizarea cărămizilor, folosirea armăturilor și a altor materiale utilizate la realizarea *acestuia*, *zidul* a devenit încă din antichitate elementul de protecție ce oferă omului atât intimitatea cât și siguranța necesară.

Chiar și valul de pământ, caracteristic epocii primitive dar și antichității, reprezenta un element de protecție împotriva adversarului, constituind o stavilă înapoia căruia se adăposteau oamenii și un mijloc de a încetini ritmul de înaintare a invadatorilor.

Istoria lucrărilor de fortificații evidențiază și chiar face o clasificare a lucrărilor de protecție, toate având ca element comun *zidul* – un element structural care să ofere condiții de rezistență și siguranță. Astfel, valul de pământ, turnurile de pază, zidurile orașelor și cetăților, liniile de frontieră, castelele realizate din blocuri de piatră fără mortar, zidurile exterioare cu turnuri, cetățile fortificate, bastioanele, fortificațiile permanente și cele de campanie, sunt elemente de fortificație ivite odată cu evoluția și dezvoltarea armelor.

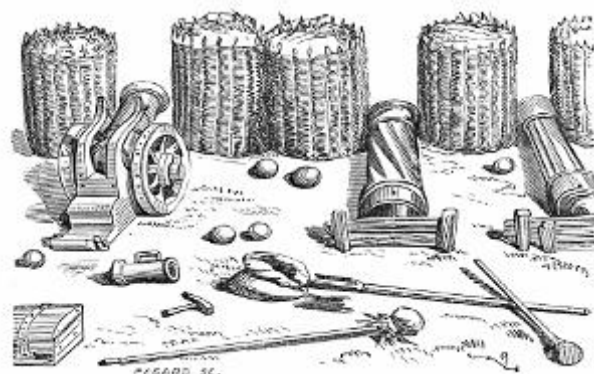
Prezentul oferă nenumărate exemple de lucrări de fortificație utilizate în zonele de operații actuale, ce au la bază același element structural – *zidul*, realizat din elemente moderne, simple, puțin costisitoare, în timp scurt, cu realizare mecanizată și cu forță de lucru puțin calificată, utilizând mijloace prefabricate sau existente în zonă ori în dotarea structurilor militare de geniu.

Putem spune, astfel, că utilizarea *zidului* ca element de protecție nu constituie un nou trend, el este trendul în oferirea siguranței. Noutatea trendului o constituie tipurile de materiale utilizate la construcția elementelor de protecție a forțelor: celulele gabionare de tip Hesco,

barierele din beton armat de tip Alaska, Jersey sau Texas folosite de forțele coaliției în teatrele de operații din Bosnia, Kosovo, Irak sau Afganistan, pentru a asigura protecția personalului, tehnicii și materialelor staționate în campuri (baze militare).

Sistemele tehnice inginerești, utilizate în viața civilă își găsesc aplicabilități și pentru domeniul militar, uneori aplicându-se așa cum au fost ele proiectate, alteori adaptându-se sau suferind modificări. Astfel, unul din sistemele tehnice, pe care mai toată lumea le-a putut vedea utilizate la stabilizarea versanților, la îndiguiri, la ziduri de reținere sau la infrastructurile podurilor sau podețelor, pot fi utilizate cu succes la realizarea lucrărilor de protecție a forței. Unul din aceste sisteme îl constituie gabioanele, cu ajutorul cărora pot fi realizate construcții de protecție împotriva amenințărilor furnizate de armamentul de infanterie, artilerie sau atacurilor teroriste cu vehicule capcană ori alte dispozitive explozive.

Structurile gabionare sunt

recunoscute ca fiind cel mai important progres în domeniul fortificațiilor, de la cel de-al doilea război mondial înapoi. A fost un element important în asigurarea protecției forțelor începând cu Războiul din Golful Persic din 1991. În domeniul militar, gabioanele și-au găsit aplicabilitatea la asigurarea securității

perimetrare a bazelor militare, prin realizarea zidurilor de apărare ale acestora, la realizarea adăposturilor pentru echipamente, muniții, personal, a posturilor de observare, a pozițiilor de apărare, a posturilor de pază, a punctelor de control stradale, a punctelor de trecere de frontieră și la protecția structurilor și a diferitelor obiective existente.

Structurile gabionare de protecție folosite la realizarea lucrărilor de fortificație semipermanente utilizate în prezent în teatrele de operație, sunt realizate din materiale – celule gabionare, produse în principiu de două mari firme producătoare, HESCO BASTION din Anglia și MACCAFERRI din SUA.

Gabionul este definit în dicționare ca fiind un coș din nuiele sau din sârmă, umplut cu pământ, pietriș sau alte materiale granulare și folosit ca parapet sau pentru consolidarea digurilor, podurilor, barajelor etc.¹

GABION, gabioane, s.n. - Coș de nuiele sau din sârmă umplut cu pământ, cu pietriș etc., care servește la apărarea malurilor de valuri, la construirea barajelor etc. - din franceză - gabion.²

GABION s.n. - Coș de nuiele sau de sârmă, umplut cu pietriș sau cu alt material rezistent la apă și folosit pentru a întări malurile apelor sau diferite construcții hidrotehnice.³

Etimologic, cuvântul gabion provine și din italiana veche, din cuvântul *gabbione*, augmentativul lui *gabbia*, reprezentând o cușcă sau o carcasă de mari dimensiuni.

Gabioanele pot avea forme paralelipipedice sau cilindrice care pot fi umplute cu pământ, nisip, pietriș sau alte materiale și utilizate în diferite domenii,

printre care la lucrările de inginerie civilă, construcția de drumuri, aplicații militare, controlul eroziunii terenului, îndiguiri sau fundații de construcții.

Aceste tipuri de materiale gabionare au fost folosite la lucrări de protecție încă din perioada feudală, confecționându-se din nuiele și umplute cu pământ sau pietriș, pentru a proteja piesele de artilerie și echipajele care le deserveau.

În perioada medievală gabioanele folosite la lucrări de protecție militare, aveau forme cilindrice, deschise la capete, având avantajul că erau ușoare, facilitând transportul acestora în carele ce transportau muniția, mai ales dacă acestea erau confecționate cu diferite diametre pentru a fi introduse una în alta, ocupând astfel și puțin spațiu de transport. La ajungerea la locul de utilizare puteau fi poziționate repede în picioare, umplute cu pământ astfel încât să formeze un zid eficient de protecție în jurul pieselor de artilerie.

În prezent aceste celule gabionare sunt confecționate din plase metalice din sârmă sudată sau împletită, uniform partiționate, putând fi interconectate cu alte celule gabionare prin elemente de legătură astfel încât să formeze la locul de montare, după umplere, structuri monolitice sau pereți flexibili și permeabili cu diferite roluri, în funcție de domeniul de utilizare.

¹ Noul dicționar universal al limbii române, Editura Litera Internațional, București, 2006

² DEX, 1998

³ NODEX

Astfel printre caracteristicile structurilor realizate din celule gabionare se enumeră:

a) flexibilitatea – supuse la diferite forțe de întindere sau compresiune, flexibilitatea structurilor gabionare le permite să se deformeze la acțiunea acestor forțe, în loc să le facă să cedeze și să se rupă. Această caracteristică previne pierderea stabilității structurii construite. Deformarea structurilor gabionare utilizate la fundațiile diferitelor construcții, datorită acțiunii greutății structurii de deasupra sau a eforturilor interne ce apar, constituie o caracteristică funcțională, ce reprezintă mai degrabă, un beneficiu adus structurii decât un dezavantaj;

b) rezistența – datorită faptului că celulele gabionare sunt legate între ele formând o structură monolitică, rezistența acestora crește deoarece plasa de sârmă a gabionului se comportă bine și preia diferitele eforturi de întindere. Scheletul din plasă de sârmă nu reprezintă numai o simplă cutie pentru a fi umplută cu diferite materiale, ci și o întărire a întregii structurii. Pentru o rezistență mai bună, celulele gabionare au fundul realizat dintr-un alt perete din plasă de sârmă, cu rol de diafragmă, care să preia eforturile de întindere și să împiedice deformarea laterală a pereților ca urmare a împingerii umpluturii din interior sau datorită acțiunii greutății permanente a celulelor dispuse deasupra sau a structurii care

reazemă pe structura gabionară. Eficiența structurilor crește odată cu trecerea timpului datorită faptului că pământul din interior, umezit datorită precipitațiilor atmosferice sau ascensiunii capilare, precum și vegetația ce va crește în acesta, transformă structura gabionară într-o construcție rezistentă;

c) permeabilitatea – spațiile interstițiale dintre materialele granulare cu care sunt umplute celulele gabionare oferă un grad mare de permeabilitate, eliminând apa din interior fără a fi antrenat și materialul de umplere datorită materialului geotextil cu care este căptușită celula gabionară;

d) economia – celulele gabionare sunt mult mai ieftine decât orice alt material de construcție iar, în privința materialelor de umplere, acestea se procură la locul de montare a structurilor gabionare;

e) timpul redus de montare, cu forță de lucru necalificată și umplerea mecanizată a gabioanelor;

Unul din avantajele majore ale utilizării celulelor gabionare Hesco, îl constituie și spațiul redus necesar pentru transport sau depozitare.

Astfel, structurile gabionare pot fi montate rapid și cu economie, în toate situațiile și sunt corepunzătoare a fi folosite atât în zone de munte sau în zone de teren dificil (frământat, umed, mlăștinos, noroios, tasabil etc.). Acolo unde terenul este moale și prezintă caracteristici de tasare în locul de montare a structurilor gabionare, capacitatea acestor structuri de a se deforma le fac să fie de preferat în locul pereților din beton care și-ar pierde stabilitatea.

În concluzie, putem afirma că structurile gabionare reprezintă un nou trend utilizarea lor ca mijloace de protecție a forțelor în zonele de câmpare.

PRINCIPII ȘI METODE DE DRESAJ FOLOSITE ÎN ACTIVITATEA DE INSTRUCȚIE A CÂINILOR DIN RASA CIOBĂNESC GERMAN PENTRU DIFERITE TIPURI DE SPECIALIZĂRI (PAZĂ OBIECTIVE ȘI DETECTARE MATERIALE EXPLOZIVE)

Căpitan dr. Marius PANAIT

Sectorul de creștere instrucție și dresaj câini, care actualmente funcționează ca anexă a Centrului de pregătire pentru Geniu EOD și Apărare NBC „Panait Donici” Râmnicu Vlcea este singura unitate de profil din țară care pregătește câini de serviciu, din rasa Ciobănesc german, pentru toate categoriile de forțe, terestre, aeriene și navale, contribuind la înzestrarea unităților militare, conform statelor de organizare ale acestora.

Întreaga activitate a SCIDC se poate sistematiza în următoarele repere:

- conducerea activității de reproducție, creștere, predresaj și dresaj a câinilor, pentru diferite categorii de serviciu;

- elaborarea planurilor de dresaj a câinilor în specializarea pază obiective și selecționarea animalelor pentru această activitate;

- întocmirea planurilor de instrucție al conductorilor câinilor de serviciu;

- organizarea și conducerea activității de instruire a conductorilor;

- organizarea și conducerea exercițiilor de antrenament, predresaj și dresaj al câinilor.

Dresajul unui câine de serviciu cuprinde o serie de activități ce trebuie efectuate după un plan judicios, care să respecte în primul rând principiul eficienței economice, adică să aibă o durată optimă pentru obținerea unor rezultate de calitate și în același timp cât mai puține cheltuieli materiale și financiare.

În al doilea rând, planul de dresaj trebuie să țină seama de toate datele științifice privind anatomia, fiziologia și psihologia câinelui, precum și unele principii de pedagogie. Trebuie să se aibă în vedere, de asemenea, posibilitățile și limitele sistemului nervos al câinelui, precum și capacitatea lui de recepție și memorizare, atât în ceea ce privește numărul și felul deprinderilor pe care dorim să le însușească cât și timpul necesar pentru formarea lor.

Un plan de dresaj este bine întocmit și rezultatele în cadrul procesului de instrucție și dresaj este bine întocmit dacă sunt respectate în totalitate principiile de dresaj și există o variabilitate accentuată în folosirea metodelor de instrucție.

Principiile procesului de dresaj

a) existența calităților necesare conductorului pentru categoria de specializare în care urmează să califice câinele de serviciu.

Acesta trebuie să cunoască noțiunile generale privind anatomia și fiziologia câinelui, să cunoască perfect metodele și procedeele de dresaj. El trebuie să aibă cunoștințe de psihologie a câinelui și să știe cum trebuie să acționeze pentru a-l

educa și instrui în direcția dorită dar, în primul rând, trebuie să manifeste atașament pentru animale și să iubească munca cu câinele de serviciu. Conducătorul trebuie să fie mobil, echilibrat, înțelegător, inteligent, sensibil, îndemânic, rezistent la efort fizic și psihic, răbdător, îngrijit, ordonat, să știe când trebuie să fie distant. Acesta va trebui să analizeze de fiecare dată cu obiectivitate fiecare acțiune a sa sau a câinelui pe care îl conduce în procesul de dresaj și va supraveghea permanent și nemijlocit evoluția câinelui.

b) existența calităților câinelui și cunoașterea particularităților individuale ale fiecărui câine de serviciu.

Existența acestor calități reprezintă cel de al doilea factor ce condiționează rezultatul dresajului. Cele mai bune rezultate în serviciu obțin câinii care se apropie cel mai mult de tipul puternic echilibrat mobil, având un temperament sangvinic. Nu este mai puțin adevărat că, printr-un dresaj adecvat, se obțin rezultate bune cu câini care au temperamente înclinate spre cel coleric sau flegmatic.

c) menținerea atașamentului câinelui de serviciu față de conducătorul său.

Constituie o condiție esențială și un principiu de bază al dresajului. Întărirea perseverență a atașamentului, eliminarea treptată a incompatibilităților în cadrul cuplului om-câine trebuie să fie o preocupare permanentă a conducătorului.

Aceasta se realizează prin:

- joaca cu câinele;
- efectuarea pansajului și curățeniei corporale;
- administrarea hranei;
- acordarea recompensei după fiecare exercițiu bine executat;
- lucrul cu câinele să se desfășoare în condiții optime, iar aplicarea metodelor de dresaj să se facă diferențiat pentru

fiecare câine în parte.

d) alegerea anotimpului, timpului și terenului.

Perioadele de toamnă-iarnă, iarnă-primăvară prezintă o serie de inconveniente pentru organizarea cursurilor de dresaj datorită temperaturilor scăzute, a cantităților relativ mari de precipitații sau a altor fenomene meteorologice frecvente în aceste perioade ale anului (vânturi, descărcări electrice, polei etc.). De aceea, cursurile de dresaj se planifică de regulă în perioadele de primăvară-vară sau vară-toamnă.

În cazul cursurilor, aplicațiile de dresaj se planifică dimineața, când câinele este odihnit și receptiv la excitații folosiți în dresaj, doar unele exerciții se execută noaptea (obișnuirea cu luminile pe timpul nopții, pânda pe timpul nopții etc.).

Alegerea terenului are o deosebită importanță, fazele de început ale dresajului trebuind să se desfășoare pe terenuri liniștite, lipsite de excitații de distragere, iar în fazele mai avansate, dresajul se poate desfășura și pe terenuri cu diferiți excitații. Pentru creșterea calității dresajului, este indicat ca terenurile să fie folosite alternativ, niciodată de două ori consecutiv.

e) aprecierea momentului formării deprinderilor.

În formarea deprinderilor, se parcurg

de regulă trei etape. În prima etapă, se formează un singur reflex condiționat care constituie baza formării deprinderilor. Însă, în această fază, câinele nu poate distinge cu precizie comenzile între ele, acționând, uneori, greșit.

În a doua etapă, se întărește reflexul condiționat format și se complică treptat până la fixarea deprinderii. În această etapă, câinelui i se cere o executare precisă a comenzilor.

În etapa a treia, deprinderea se întărește și mai mult prin executarea acesteia în prezența excitanților de distragere.

f) progresivitatea exercițiilor

Presupune că, în formarea unei deprinderi, se începe cu exerciții simple, care, ulterior, se complică, în final, deprinderea reprezentând, de fapt, un complex de alte deprinderi simple.

g) succesivitatea exercițiilor

Presupune existența unei anumite legături dintre diferite exerciții care concură la formarea deprinderilor. Este necesar ca, în permanență, conductorul să aibă reprezentarea virtuală a realizării fiecărei deprinderi în parte, precum și succesiunea logică a exercițiilor ce se vor executa cu câinele pentru formarea deprinderii.

Pentru realizarea acestor obiective este necesar să se lucreze exercițiile într-o anumită succesiune, logica acestora materializându-se în formarea unei deprinderi la câinele de serviciu. Exemplu: lăsarea în poziție și chemarea se începe cu chemarea la conductor, se continuă cu poziția așezat (culcat) și, în final, cu oprirea câinelui în fața conductorului.

h) repetabilitatea exercițiilor

Cunoștințele despre fiziologia sistemului nervos al câinelui arată că, pentru realizarea celui mai simplu reflex

condiționat, este necesar ca exercițiul ce stă la baza formării lui să fie repetat de cel puțin 20-30 de ori. Reflexul condiționat este mobil, el dispărând dacă nu este repetat exercițiul ce a dus la formarea lui.

i) frecvența și alternanța exercițiilor în dresaj

Frecvența exercițiilor în dresaj reprezintă numărul de repetări ale aceluiași exercițiu într-o perioadă de timp (de regulă, într-o zi de dresaj), iar alternanța exercițiilor reprezintă schimbarea ordinii executării exercițiilor într-o perioadă de referință.

Un exercițiu repetat de prea multe ori conduce la fenomene de inhibiție datorate oboselii nervoase acumulate. Remediul constă în acordarea repausului, iar prevenirea se realizează prin dozarea corespunzătoare a frecvenței repetării exercițiului și efectuarea alternativă a mai multe exerciții de dresaj în perioada de referință.

Metode de dresaj folosite pentru formarea reflexelor

A. Metoda imitației

În cadrul acestei metode, principalul stimul este însăși prezența în apropiere a unui alt cuplu chinologic. Procedeu este specific perioadei de predresaj și fazei de început a dresajului de disciplinare și constă în a menține ca simplu „spectator” cățelul (câinele) neinițiat să asiste la executarea unor exerciții de dresaj de către câini dresați. Pornind de la curiozitatea și atracția naturală a câinelui față de mișcările și acțiunile celorlalți, se produce o stimulare a sistemului nervos central al acestuia pentru executarea unor exerciții similare. În acest mod, cățelii se pot obișnui ușor cu diferiți excitanți din mediu, încep să se manifeste agresiv, devin interesați pentru căutarea și aportarea de obiecte, încep să latre la

comandă, încep să capete încredere și se îndepărtează de conductor, urmând pilda exemplarelor dresate etc.

B. Metoda mecanică

În cadrul acestei metode, excitanții necondiționali folosiți sunt cei mecanici (fizici) și constau în apăsări cu mâna pe crupă sau greabăn, smucituri de lesă, trageri de lesă, etc.

Este o metodă care dă rezultate imediate în dresaj, dar a cărei aplicare exclusivă și excesivă duce la slăbirea și chiar ștergerea atașamentului față de conductor, încălcându-se astfel unul din principiile de bază ale dresajului.

C. Metoda stimulativă

În cadrul acestei metode este folosit drept excitant necondițional hrana ca recompensă acordată câinelui după executarea corectă a unui exercițiu ori pentru a-l determina să execute o anumită mișcare (plecarea din poziție la chemarea conductorului; schimbarea poziției; eliberarea butucelului de aport; trecerea peste obstacole etc.). În dresaj, treptat, recompensa de hrană poate fi înlocuită cu mângâiere, acordarea liberului, cuvântul "BRAVO" care vor fi asociate de la început cu acordarea recompensei de hrană.

D. Metoda combinată

Constă în îmbinarea metodei stimulării instinctuale (procedeul stimulativ) cu metoda mecanică, proporția fiecăruia fiind determinată de tipul de sistem nervos al câinelui. Este metoda de bază a formării reflexelor condiționate la câinii de serviciu sau la cei utilitari. În acest caz, excitantul necondiționat mecanic determină executarea necondiționată a comenzilor, iar excitantul necondițional chimic (hrană) determină executarea din plăcere a acestora sau poate fi aplicat ca recompensă după executarea corectă a unui exercițiu prin folosirea excitanților

necondiționali mecanici.

Întrebuințarea excitanților necondiționali în cadrul metodei combinate va fi bine tolerată prin tact și profesionalism mai ales în ceea ce privește proporția optimă suportabilă într-un anumit moment, astfel încât să nu fie bruscat animalul, dar nici să nu i se permită să abandoneze exercițiul. Ca și în cazul procedurii stimulativ, recompensa de hrană va fi asociată cu mângâierea câinelui, recompensa verbală "Bravo", urmate de acordarea liberului. În timp, recompensa de hrană se va rări sau, unde situația impune, poate fi exclusă, fiind suplinită de celelalte recompense menționate.

Este esențial ca aceste indicații să fie prezentate conductorilor din primele zile de lucru cu câinii de serviciu, deoarece o greșeală făcută în dresaj poate fi remediată ulterior cu foarte multă greutate, uneori corectarea ei fiind imposibilă.

Situarea Sectorului de creștere instrucție și dresaj câini la cote ridicate în cadrul unităților de profil din celelalte ministere din cadrul sistemului național de apărare, dotarea logistică, o bază de antrenament variată, specializarea conductorilor și a dresorilor, diversitatea specializării câinilor de serviciu din rasa Ciobănesc german, fac cinste și onoare corpului conductorilor câinilor de serviciu din cadrul unității noastre.

Formarea acestor câini de serviciu, dresajul de specialitate, atât pentru paza obiectivelor ca și pentru semnalarea și detectarea materialelor explozive, reprezintă pentru conductorii și personalul specializat al SCIDC, o provocare continuă, care necesită o muncă intensă și asiduă, precum și o selecție riguroasă a exemplarelor canine cu calități fiziologice ridicate, care vor executa serviciul pentru care au fost specializați un timp îndelungat și cu eficiență maximă.

ARMA GENIU ÎN TERITORIU**BATALIONUL 96 GENIU -
12 ANI DE EXISTENȚĂ ÎN ELITA ARMEI GENIU***Sergent major Adrian IOȚA*

La 1 august 2009 se vor împlini 12 ani de când, prin Ordinul Ministrului Apărării Naționale nr. M.59 din 30.07.1997, s-a înființat Batalionul 96 Geniu și Centrul de Pregătire a Specialiștilor în Controlul Mecanismelor Explozive, dislocat în garnizoana București. Batalionul 96 Geniu se constituia pentru început în subordinea Statului Major al Trupelor de Uscat, urmând ca după constituirea Comandamentului Forței de Reacție Rapidă să treacă în subordinea acestuia.

Încă de la înființare, noua structură a avut în componența sa un număr de 4 subunități (Compania Pionieri, Compania Mascare, Compania Construcții, Compania Tehnică) și un Pluton Transport, iar ca efective a dispus de următoarele categorii de personal: 24 ofițeri, 2 maiștri militari, 21 subofițeri, 14 m.a.c., 57 m.t. și 35 salariați civili. La scurt timp după înființare, Batalionul 96 Geniu primește Drapelul de Luptă al unității prin Decretul Prezidențial nr. 181/25.05.1998. De asemenea, în data de 19.03.2004, Drapelul de Luptă al unității a fost decorat de către Ministrul Apărării Naționale, Domnul Ioan Mircea Pașcu cu Ordinul Virtutea Militară în gradul de cavaler cu însemn pentru militari.

Astfel, înființarea Batalionului 96 Geniu a reprezentat de fapt materializarea concepției privind sprijinul genistic a acțiunilor militare, în deplină concordanță cu diversitatea misiunilor și provocărilor actuale. De fapt, sprijinul genistic este un factor important pentru desfășurarea operațiilor în condiții optime. În operațiile

REVISTA ARMEI GENIU NR. 1 / 2009

comune, misiunile subunităților de geniu ale Batalionului 96 Geniu sprijină dezvoltarea câmpului de luptă pentru executarea manevrei, sporește deplasarea strategică și operațională, asigurând infrastructura pentru protecția forțelor.

În acest sens, mergând pe linia sprijinului genistic, trebuie amintite o serie de lucrări care s-au executat cu măiestrie în termenele stabilite și de o foarte bună calitate:

- drumuri din beton și macadam;
- platforme aeronave;
- lucrări de terasamente;
- parcări în incinta unităților;
- șanțuri pentru colectarea și transportul apelor fluviale;
- transport agregate, materiale de construcții și de logistică;
- amenajare, împrejmuire din beton, sârmă ghimpată, plasă de sârmă.

Participarea Batalionului 96 Geniu la misiuni internaționale

Opțiunea României pentru integrarea în structurile europene și euro-atlantice este astăzi o realitate incontestabilă. Din necesitatea de a răspunde implicării active și sub aspect militar, în temeiul Hotărârilor Parlamentului României nr. 23 și 43 din 1995, cu ordinul Statului Major General s-a înființat Batalionul 96 Geniu „Joseph Kruzel”, cu scopul de a participa la misiunea IFOR în Bosnia și Hertzeșgovina. Selecționarea și pregătirea primului contingent (200 militari din 34 de unități militare) s-a efectuat în ianuarie – februarie 1996, unitatea deplasându-se în teatrul de operații prin marș combinat

(C.F. și pe roți) cu cinci eșaloane de transport.

Transferul de autoritate operațională către Corpul Aliat de Reacție Rapidă (ARRC) s-a realizat în 21.03.1996. Misiunile executate au vizat asigurarea libertății de mișcare pentru trupele multinaționale și populația civilă, acordarea sprijinului genistic general comandamentelor și contingentelor multinaționale, cât și executarea de lucrări în sprijinul comunităților locale din Federația Croato-Musulmană și Republica Srpska. Batalionul a acționat într-un perimetru de peste 60.000 km², în teren predominant muntos împădurit, în majoritate pe linia de demarcație dintre Republica Srpska și Federația Croato-Musulmană, executând unele misiuni refuzate de alte contingente prevăzute în Teatrul de Operații. O parte din misiuni au fost executate în cooperare cu unități de geniu ale S.U.A., Germania și Ungaria.

La scurt timp, misiunii IFOR i-au urmat altele: SFOR 1 și SFOR 2, care, până în iunie 2000, s-au caracterizat printr-un număr de 350 de misiuni specifice, care au constat în:

- verificarea la minare și deminarea unor suprafețe de teren;
- executarea și asigurarea viabilității unor porțiuni de drum;
- lansarea a 8 poduri metalice Mabey-Johnson;
- amenajarea de helipaduri;
- misiuni CIMIC.

În această perioadă, Batalionul 96 Geniu a fost comandat de următorii: Col. Mustea Dumitru, Col. Scarlat Marin, Col. Branea Dorian, Col. Dumitru Nicu, Col. Anton Alexandru, Col. Teodorescu Constantin, Col. Cretan Ion, Col. Nistor Traian, Col. Moldovan Augustin, Col. Țârdea Dumitru, Col. Gargaz Marian, Col. Ivășchescu.

Batalionul a fost vizitat în perioada de referință de președintele României, de foști miniștrii ai apărării naționale, de secretari de stat și alte personalități importante.

Începând cu data de 01.07.2000, Detașamentul de Geniu participant la misiunea SFOR 2 se restructurează, luând astfel ființă Detașamentul Național Bosnia (01.07.2000 - 15.03.2005), având în compunere 45 de militari geniști și 23 militari din cadrul Poliției Militare, dispus în Campul Butmir Sarajevo. În perioada 01.07.2000-15.03.2005, D.N.B. dotat corespunzător cu mijloace de transport, mașini și utilaje de geniu specifice de drumuri și poduri a îndeplinit următoarele tipuri de misiuni:

- construcția de drumuri noi și asigurarea viabilității celor existente;
- amenajarea de helipaduri;
- executarea de lucrări terasiere;
- lansarea-delansarea de poduri metalice Mabey – Johnson;
- misiuni CIMIC.

La fel de importantă a fost contribuția Batalionului 96 Geniu în teatrul de operații din Irak.

Misiunea geniștilor români a început în august 2003, acesta făcând parte din Divizia Multinațională Centru Sud (MND-CS) sub comandă poloneză, fiind cantonați în orașul AL HILLAH (Camp Charlie). După un an și două luni

(08.10.2004), geniștii români primeau o nouă misiune importantă într-o altă zonă a Irakului: AD DIWANNIYAH (Camp Echo), unde 60 de militari din cei 149 de geniști au executat întreaga misiune primită.

După finalizarea lucrărilor în Camp Echo AD DIWANNIYAH, detașamentul de geniu a fost dislocat în zona localității AL KUT (Camp Delta), unde au acționat tot sub comandă poloneză pentru asigurarea sprijinului de geniu tuturor contingentelor din cadrul Diviziei.

Respectând ordinea firească, cronologică, a evenimentelor prezentate anterior, demn de menționat este și momentul încheierii misiunii Detașamentului de Geniu Irak, care în septembrie 2006 s-a repatriat definitiv cu întreaga tehnică și tot suportul logistic avut pe perioada desfășurării misiunii în Teatrul de Operații. Defluirea detașamentului s-a desfășurat în condiții bune, tehnica fiind debarcată în portul Constanța, de unde a ajuns fără probleme în locația batalionului, acolo de unde plecase cu trei ani în urmă.

Pe întreg parcursul desfășurării misiunii din Irak, militarii geniști s-au comportat exemplar, dovedind un înalt grad de profesionalism, lucru care s-a reflectat prin executarea în condiții bune a tuturor misiunilor și prin aprecierile primite din partea Comenzii Diviziei Multinaționale Centru – Sud, aflată sub comandă poloneză. De asemenea, putem menționa faptul că încă de la începutul misiunii ANA TRAINING (iunie 2003) din Afganistan, întreg sprijinul logistic a fost asigurat tot de Batalionul 96 Geniu.

Despre contribuția Batalionului 96 Geniu în teatrele de operații de-a lungul anilor s-a vorbit numai la superlativ. Activitatea geniștilor a fost intens mediatizată atât de mass-media locală, cât și de cea din România.

REVISTA ARMEI GENIU NR. 1 / 2009

Intervenția Batalionului 96 Geniu pentru înlăturarea efectelor calamităților pe teritoriul țării

Gravele inundații și stricăciunile aduse, în principal, gospodăriilor și terenurilor agricole, au determinat intervenția autorităților publice. Acestea însă au fost depășite rapid de situație. Cum infrastructura unor localități se prăbușise cu totul, numai o asistență de specialitate putea salva situația. În acest sens, este de remarcat apelul omului de rând, dar și al autorităților locale, pentru ca armata să intervină. Să vină specialiștii! Să vină geniștii! A fost o sintagmă des folosită în acea perioadă, semn al aprecierilor militarilor. Geniștii au contribuit la efortul general de refacere a infrastructurii afectate. Aceștia au reparat și construit poduri, au amenajat sau reamenajat principalele căi de acces, ceilalți militari ajutând populația fie la distribuirea de alimente și apă, fie la evacuarea mълului din spațiile publice.

Astfel, în ordinul de acțiune al Corpului 1 Armată Teritorial din data de 03.07.2005, Batalionul 96 Geniu primea ca misiune limitarea și înlăturarea urmărilor dezastrelor provocate de inundații în Județul Teleorman. Pentru îndeplinirea acesteia, un detașament al Batalionului 96 Geniu, având în componența sa 44 militari, a desfășurat un număr de 6 misiuni în zonele Vârtoapele, Dobrotești, Merișani, Didești, Moșteni și Cocinari,

constând în operațiuni de salvare a populației locale, precum și distribuirea de pături, alimente și apă minerală. Misiunea detașamentului a avut un efect benefic în zonele afectate, militarii desfășurând toate activitățile cu un înalt simț civic și cu profesionalism, fiind recompensați cu mulțumiri de către comandantul Batalionului 96 Geniu.

La scurt timp după misiunea desfășurată de către batalion în județul Teleorman, o nouă situație dificilă a impus participarea geniștilor, de această dată la înlăturarea efectelor inundațiilor din județele Moldovei. În această nouă situație creată, ca urmare a solicitărilor autorităților locale din județul Bacău și a aprobării eșaloanelor superioare, Batalionul 96 Geniu a cooperat cu celelalte forțe la înlăturarea efectelor inundațiilor din zona calamitată a orașului Comănești.

Ca urmare, batalionul a planificat, organizat și executat, începând cu 20.07.2005, misiuni ce au constat în: construirea unui dig pentru preîntâmpinarea unor eventuale inundații, amenajarea bazinului râului Trotuș afectat de furia apelor, evacuarea aluviunilor aduse de viitură din gospodăriile oamenilor, precum și amenajarea căilor de acces din zona calamitată.

La începutul anului 2006, potrivit Ordinului S.M.G. 2/07.01.2006, în scopul restabilirii traficului feroviar și rutier

datorită instabilității terenului pe drumul european E-81 în zona localității Căinenii Mici (Județul Vâlcea), Batalionul 96 Geniu a primit misiunea ca în perioada 07.01-11.01.2006 să participe la îndepărtarea pe cât posibil a bucăților de rocă desprinse de pe versant, pe defileul Oltului. Pentru aceasta s-au deplasat în zonă un număr de 9 militari sub conducerea comandantului Batalionului 96 Geniu, mr.ing. Doru Apăfaian.

Principala activitate a acestora a constat în dislocarea și distrugerea bucăților de rocă pentru deblocarea traficului rutier. În perioada 24-25.04.2006, un detașament format din 10 militari au transportat corturi în comuna Goicea (Județul Dolj) în vederea asigurării condițiilor de viață populației sinistrate în urma inundațiilor.

În perioada 02-05.05.2006, un detașament format din 50 de militari s-a deplasat și a acționat în localitățile Spanțov, Mănăstirea și Chiseleț (Județul Călărași) în vederea executării lucrărilor de consolidare a digurilor, evacuare a populației și recunoașterii pentru stabilirea posibilităților de închidere a breșelor apărute în diguri în zona de responsabilitate a Brigăzii 34 Infanterie.

În perioada 23-26.09.2006, Batalionul 96 Geniu a intervenit cu un detașament de militari în localitatea Movilița pentru ruperea prin detonare a stăvilărilor din zonă, datorită faptului că acesta era sudat și împiedica scurgerea apelor, precum și în localitatea Cernica pentru decolmatarea stăvilărilor de plauri ce blocau scurgerea apei.

Preocupări prezente și de perspectivă

Un alt aspect important în activitatea batalionului reprezintă în prezent programul de instruire a personalului încadrat, cu scopul bine definit, de șlefuire a cunoștințelor de specialitate și perfecționarea deprinderilor. Unitate de

sprijin de luptă, destinată NATO, subordonată Comandamentului Brigăzii 10 Geniu, Batalionul 96 Geniu asigură instruirea pentru menținerea și dezvoltarea nivelului de operaționalizare în vederea participării independent sau în cooperare cu alte structuri la asigurarea genistică a structurilor de luptă sau sprijin de luptă, pe timpul acțiunilor desfășurate pe teritoriul național sau în afara acestuia.

Astfel, perfecționarea pregătirii comandamentului și ridicarea nivelului de instruire a subunităților sunt condiții absolut necesare pentru participarea batalionului la misiuni de sprijin genistic al acțiunilor militare, independent, întrunit sau combinat, pe teritoriul național sau în afara acestuia și pentru executarea intervențiilor la obiectivele militare și civile în vederea limitării și înlăturării urmărilor unor posibile dezastre.

Aceste premise au stat la baza elaborării principalelor activități de instruire în anul 2009, prin exerciții specifice comandamentului și subunităților, cu accent pe tabere de instrucție și îmbunătățirea capacității de efort fizic a personalului unității. În urma desfășurării acestor activități, în cursul anului 2008, obiectivele pregătirii de comandament au fost îndeplinite prin realizarea unui bun management al resurselor umane și materiale, obținându-se rezultate bune la verificarea anuală a cadrelor, la exercițiile de stat major și la cele de instruire a subunităților. Taberele de instrucție desfășurate în poligonul unității sau în comun cu subunitățile similare din compunerea unităților subordonate Brigăzii 10 Geniu, au contribuit la perfecționarea deprinderilor militarilor și executarea corectă și în timp util a lucrărilor din cadrul instrucției de specialitate și au constituit o bază solidă pentru îndeplinirea cu succes a misiunilor primite pentru intervenția cu personal și

REVISTA ARMEI GENIU NR. 1/2009

tehnică în vederea înfruntării efectelor inundațiilor.

Prin programul de aprofundare a pregătirii militare de specialitate în țară și în străinătate și prin înțelegerea corectă a rolului și locului armei geniu în structura Armatei Române și NATO, comandanții batalionului au nuanțat direcțiile principale de urmat ale batalionului:

- planificarea și desfășurarea procesului de operaționalizare;

- asigurarea condițiilor pentru desfășurarea activității de selecție, pregătire, afluire/defluire și sprijin logistic ale detașamentelor românești ce acționează în diferite teatre de operații;

- se execută activități specifice de îndeplinire a obiectivelor forței în conformitate cu precizările și cerințele „Planului multianual de operaționalizare, evaluare/certificare și validare a Batalionului 96 Geniu”;

- o preocupare permanentă pentru întreg efectivul batalionului o constituie studiul limbilor străine (cu accent pe limba engleză), aprofundarea cunoștințelor și realizarea nivelului planificat de cunoaștere, pe categorii de personal;

- cu forțele existente la pace, batalionul este în măsură să execute intervenții la obiectivele militare și civile în vederea limitării și înlăturării urmărilor unor eventuale dezastre;

- personalul batalionului desfășoară activități specifice în conformitate cu prevederile „Planului instrucției batalionului” pe anul 2009, în vederea perfecționării deprinderilor și aprofundării cunoștințelor militare generale și de specialitate.

În prezent, Batalionul 96 Geniu, parte componentă a Brigăzii 10 Geniu este o structură bine reprezentată în cadrul Forțelor Terestre cu o bogată tradiție și experiență dobândită în misiuni externe și pe teritoriul național, cu personal bine

instruit și motivat pentru a acționa cu toată priceperea pentru realizarea obiectivelor încredințate de către eșaloanele superioare.

Calitatea personalului batalionului, nivelul de instruire, gradul de

profesionalizare și experiența acumulată pe timpul misiunilor în țară și străinătate, sunt garanția reușitei procesului de modernizare și operaționalizare pe care urmează să-l parcurgă Batalionul 96 Geniu.

BATALIONUL NAVE TRECERI FLUVIALE - STRUCTURĂ UNICĂ ÎN ARMA GENIU

Căpitan Florin DUBINĂ

Batalionul Nave Treceri Fluviale, unitate tactică din compunerea Brigăzii 10 Geniu „Dunărea de Jos”, reprezintă o structură de bază a armei geniu, destinată să asigure mobilitatea trupelor NATO, prin executarea trecerilor peste fluviul Dunărea. De nenumărate ori și-a dovedit nivelul de profesionalism, prin participarea la activități de instruire specifice, dar și în situații de urgență civilă, la limitarea și înlăturarea efectelor calamităților naturale.

Performanțele militarilor se verifică anual în cadrul exercițiilor tactice în teren, sau pe parcursul unor activități de instruire în cooperare cu unitățile din garnizoană. Misiunile reprezentative pentru unitatea noastră sunt trecerile peste cursurile de apă mari sau transportul trupelor și tehnicii pe distanțe mari. După redislocarea Batalionului din garnizoana Turnu-Magurele la Brăila,

acesta a executat o multitudine de misiuni de sprijin genistic, cele mai semnificative fiind:

În august 2003, batalionul participă cu trei bacuri la un exercițiu PfP –LG 9, unde alături de celelalte batalioane din Bg 10 Ge, a executat treceri peste fluviul Dunărea în dreptul localității Gropeni. La exercițiu au participat și consilieri de geniu din trupele NATO, care au urmărit modul de executare a sprijinului de geniu, cu tehnică specifică trupelor noastre, de altfel unică în Europa. Punctul de trecere a fost dificil de realizat datorită nivelului scăzut al Dunării (cel mai scăzut din ultimii 50 de ani) și a impus executarea unui ocol al zonelor cu adâncimi mici, dar misiunea a fost îndeplinită cu succes.

Urmare a acestui exercițiu, subunitățile Batalionului au demonstrat eficiența din punct de vedere tactic și operativ, în zona de operații sud-est.

REVISTA ARMEI GENIU NR. 1/2009

În următorii ani, subunitățile Batalionului s-au instruit în cadrul unor exerciții complexe care au avut ca obiectiv principal menținerea și ridicarea nivelului de operativitate. Astfel, în anul 2007 s-a executat un exercițiu cu durata de patru zile, în cooperare cu Batalionului 285 Artilerie „Vlaicu Vodă”, urmărindu-se antrenarea militarilor șoferi și a punctiștilor de la nave privind îmbarcarea – debarcarea tehnicii specifice de artilerie de pe navele aflate în dotare și executarea trecerilor peste cursul de apă.

În aprilie 2008, bacul 366/Grupul 1 Nave Treceți Fluviale a executat un nou exercițiu de îmbarcare și debarcare a tehnicii Bateriei 1 Obuziere din cadrul Batalionului 285 Artilerie „Vlaicu Vodă”, activități ce au demonstrat capacitatea realizării mobilității pentru trupele NATO.

În februarie 2006, o nouă confruntare cu natura avea să aducă în atenția presei locale dibăcia maiștrilor de pe remorcherul fluvial Eftimie Croitoru care a intervenit pe brațul Arapu (km.flv.187) pentru spargerea zăporurilor adunate în amonte de portul militar Vărsatura.

În mai 2006, ploile abundente au ridicat cotele tuturor râurilor din zona noastră, iar apele învolburate ale Dunării au ajuns la cote critice, fapt ce a impus consolidarea digului Noianu-Chișcani și supravegherea acestuia; pentru această

activitate, unitatea noastră a destinat un pluton de militari.

În iunie 2008, bacul 364/Grupul 2 Nave Treceți Fluviale, a executat o misiune de transport a tehnicii și personalului Batalionului 528 Cercetare, pe fluviul Dunărea, într-un raion din zona localității Gorgova, din Delta Dunării, unde aceștia au desfășurat timp de două săptămâni o tabara la apă. În tot acest timp echipajul navei a executat următoarele misiuni de sprijin genistic: deplasarea trupelor în zone izolate, furnizarea de curent electric și asigurare cu apă menajeră.

În august 2008, Batalionul a desfășurat timp de 4 zile un exercițiu de tip FTX, care a avut ca scop dislocarea Batalionului din raionul de dispunere la pace într-un raion de dispunere temporară și executarea reală a trecerilor peste brațul Arapu a diferitelor categorii de tehnica din cadrul Batalionului 72 Pontonieri.

Tot atunci s-au executat și exerciții de formare a convoaielor de nave și transportul acestora pe distanțe scurte.

Întrepătrunse cu activitățile de instruire sunt și activitățile ce impun intervenția la limitarea și înlăturarea efectelor calamităților naturale, astfel Batalionul a intervenit în 2005 cu 3

autocamioane, 6 bărci pneumatice tip BP-10 și 20 de militari, la eliminarea efectelor inundațiilor din localitățile Bărbulești, Nămolosa, Umbrărești.

Anul 2009 a găsit Batalionul Nave Trecheri Fluviale la începutul procesului de instruire după o nouă concepție, pe

baza Programelor de instrucție pentru misiuni și a Programelor de instrucție a individului, concepție cu caracter de noutate pentru militarii din cadrul subunităților, dar și pentru comandanții și instructorii acestora.

REPERE COMPARATIVE ÎNTRE CURSURILE AVANSATE DE CARIERĂ PENTRU OFIȚERI DE ARMA GENIU DIN ROMÂNIA ȘI S.U.A.

*Locotenent Tiberiu HUZMEZAN
Locotenent Doru CĂȚA*

Fără a avea pretenții de valorizare absolută și conținând doza personală implicită de subiectivism, articolul de față se vrea a fi o încercare de comparație pe baza unor criterii stabilite de comun acord, a cursurilor de carieră din cele 2 țări. Spun de comun acord pentru că la scrierea materialului am participat 2 ofițeri ai Batalionului 52 Geniu din Satu Mare care se întâmplă a fi în același timp și buni colegi și foarte buni prieteni. De altfel, nu ne-am propus ca acum, la ceas aniversar pentru noi geniștii, să ridicăm în slăvi pe colegii americani și nici să ponegrim în vreun fel sistemul nostru de învățământ (valabil și viceversa), dar sperăm ca prin această punere față în față a stărilor de fapt, cineva care poate lua sau influența decizii privitoare la viitorul armei geniu, să poată avea un reper. Predau, așadar, tastatura colegului absolvent al cursului avansat pentru ofițeri de geniu din frumoasa garnizoană Râmnicu Vâlcea, pentru descrierea primului criteriu.

Structura și durata cursului

Pe durata a 12 săptămâni, cursul a fost divizat în 2 module de instruire: modulul 1 axat pe discipline generale cum ar fi legislație, protecția informațiilor

clasificate, organizare și mobilizare, tactică generală, educație fizică militară și modulul 2 centrat pe educație fizică militară, tactică de geniu, metodică întocmirii exercițiilor tactice și organizarea lucrărilor de geniu (drumuri poduri, fortificații).

De cealaltă parte a oceanului, E.C.C.C. (Engineer Captain's Career Course) sau mai pe românește spus, cursul de carieră pentru căpitani de arma geniu, s-a desfășurat pe durata a 5 luni în Fort Leonard Wood (neoficial numit pe bună dreptate „Fort lost in the woods“) din statul american Missouri. În preambulul cursului, studenții internaționali au urmat un curs de adaptare la specificul armatei americane cu o durată de 3

săptămâni, în care s-au prezentat reguli generale de conduită, prevenirea transmiterii bolilor, gradele militare din armata americană, regulile de circulație pe drumurile publice, evitarea comiterii de hărțuire sexuală etc.

Cursul propriu-zis a fost împărțit la fel în 5 module: Modulul B – Leadership; Modulul C – Doctrine; Modulul D – Tactics; Modulul E – Planning; Modulul F – Engineer Fundamentals and Constructions

Conținuturile învățării

Fără a intra în amănuntele legate de specificitatea conținuturilor instruirii, finalitatea cursului avansat din Râmnicu Vâlcea a fost puternic resimțită ca fiind de formare a ofițerilor ce pot încadra doar funcții de comandant companie, nu și de căpitan în statele majore ale unităților. Adesea cursului avansat i se mai spune și de comandanți companie și nu aș găsi deplasată această formulare.

Pe de altă parte, după cum spune și numele cursului, în S.U.A. se formează generic căpitani în arma geniu, gata să ocupe funcții de căpitan în orice structură la orice nivel. Aici găsesc explicabilă, pe de-o parte, extinderea cursului pe o perioadă mai lungă de timp și pe de altă parte, multidisciplinaritatea instruirii încumbată de plaja mai mare a funcțiilor ce pot fi potențial ocupate după absolvire. Se dorește formarea unui ofițer „pentathlete”, adică „multilateral dezvoltat” chiar dacă clișeu amintește de alte vremuri. Fără a mai traduce disciplinele predate la fiecare modul, acestea au fost următoarele:

Modulul B - Leadership: Historical Battle Analysis; Leadership and Team Building; Leadership Development and Counseling; Leadership Values and Ethical Decision Making; Maintenance Operations; Military Justice; Personnel Administrative Functions; Physical Fitness; Risk

Management; Sexual Assault Prevention And Response Program; Selected Writing Tasks; Stress Reduction; Taking Charge-Command Philosophy; Unit Maintenance; Engineer Capabilities.

Modulul C - Doctrine: Adaptive Leaders; Actionable Intelligence; Battle Command; Overcoming Biases in Military Decision Making Process; Assured Mobility In Urban And Complex Terrain; Tactical Graphics; Evolution Of Combined Arms Warfare; Combined Arms Offense; Combined Arms Defense; Urban Warfare; MDMP (Military Decision Making Process); IBP - Intelligence Preparation Of The Battlefield (Threat Analysis Pattern); Intelligence Surveillance Reconnaissance Fundamentals; War fighter Functions.

Modulul D - Tactics : Engineer Plans And Orders; Engineers Estimates; Threat Engineer Operations; Engineer Task Organization; Command Post Operations; Critical Thinking; Combat Service Support For Engineers With Modularity; Intelligence Preparation Of The Battlefield; EBA (Engineer Battle Field Assessment); Direct Fire Planning; River Crossing Operations; Mobility Operations; Engineer Defensive Planning And Scheme Of Engineer Operations In Support Of Defensive Operations; Breach Force Commander, SOEO (Scheme Of Engineer Operations) for Offensive Scheme Of Engineer Operations; Situational Obstacle Planning; Engagement Area Design.

Modulul E – Planning (MDMP)

Modulul F – Engineers Fundamentals: Construction Capstone - Project Management; Airfield Damage and Repair, Concrete, Drainage, Electrical, Geology, Roads, Soils, Vertical Construction, Water Systems, Building Foundation, Bridge Recon And Assessment, Horizontal Constructions,

Base Camp Master Plans, Bridge Classification, General Engineering.

Evaluarea instruirii

În mod classic, evaluarea cursului avansat se efectua prin testări periodice pe parcursul fiecărei discipline și examene la terminarea modulului, în sistemul notelor de la 1 la 10.

În cazul ECCC, evaluarea se execută la finalul fiecărui modul, prin examene de tip „open book” sau „close book”, scris, oral (tip briefing) sau „on-line” pe internet, din orice locație, dar cu durată limitată. Sistemul de gradare era procentual, „GO” / „NO-GO”, în general „GO” însemnând 80%. În cazul în care modulul se va desfășura pe o perioadă mai lungă de timp, se impune o anumită periodicitate a evaluării prin „quiz”-uri ce aveau mai mult rol de autoevaluare, corectarea făcându-se reciproc între colegii de bancă.

Filozofia educațională

Cursul avansat a avut un pronunțat caracter interactiv, susținut de schimbul de experiență între cursanți, cu privire atât la exercițiile tactice executate, cât și la misiunile internaționale din teatrele de operații la care au participat. Concepția de studiu prealabil, ca pregătire a ședințelor și temelor de instruire, a regulamentelor și instrucțiunilor în vigoare, genera o implicare mentală solidă, însă doar la nivel individual.

Fără îndoială, în sistemul de învățământ militar american, cuvântul cheie este „teamwork”, asta fără a limita potențialul individual. Cu excepția examenelor, aproape că nu au existat teme de pregătire la care să nu se lucreze în echipă. De foarte multe ori, chiar și temele de casă, se tratau, după terminarea orelor, în clasă, în formulă completă. Clasele era alcătuite din câte 16 cursanți, din care 3 internaționali, fără a fi 2 din aceeași țară. De menționat este implicarea

activă și efortul depus de cursanții americani pentru ca studenții internaționali să aibă o adaptare cât mai rapidă și mai eficientă în cadrul grupei de studiu.

Regimul de studiu și baza materială a activităților didactice

Cursul avansat se desfășura conform unei programe planificate pe 5 zile săptămânal, cu 7 ore zilnice de instruire între orele 08.00-15.00. Prânzul se servea de la 15.00-16.00. Studiul avea regim individual și facultativ, dar în situația obținerii de note mai mici de 7 devenea obligatoriu. În general, cursul s-a desfășurat în condiții bune, existând o bază materială didactică suficientă și bine adaptată obiectivelor didactice. Fac referire aici atât la regulamentele și instrucțiunile militare, cât și la utilizarea metodelor moderne de predare de către instructor (de exemplu proiecții schematice de calitate în PowerPoint, Word și Excel).

Cu 7 ore în urma Bucureștiului, programul zilnic începea cu celebrul P.T. (Physical Training) care începea de obicei la cel târziu ora 05.30 și se termina în jurul orei 06.45. Despre P.T. se poate spune că era luat foarte în serios de către toată lumea, fie că era vorba de alergare prin pădure, fie de jocuri sportive, printre care și polo în apă. Ideea era să fii cât mai epuizat la terminarea lui. Până la ora 08.00, aveai timp suficient pentru un duș și un mic dejun, iar de la ora 08.00-12.00, ore de predare. Prânzul putea fi servit până la ora 13.00, după care până la ora 17.00 se continuau orele de predare. Ce aveau ei și nu avem noi încă, era un website al școlii unde te puteai „loga” prin username și parolă și unde găseai absolute orice cu privire la curs: orarul, planificarea examenelor, orice curs ce urma a fi predat, notele obținute, etc. Ziua următoare, se pregătea individual, prin studierea prezentărilor în PowerPoint a

tuturor disciplinelor ce urmau a fi predate și eventual a regulamentelor și instrucțiunilor. La orele de curs, predarea consta în punerea în discuție a tematicii în cadrul proiectării pe un „whiteboard” a cursului propriu-zis. Avea forma, mai mult, a unei dezbateri unde fiecare venea cu ideea și experiența personală, unde răspunsurile și soluțiile erau foarte diferite între ele și cu toate acestea nu exista soluție bună sau proastă, ci doar argumentată sau nu. Ideea aceasta argumentativă se extrapola și în cazul examenelor.

Marea mea dezamăgire când vine vorba de tactică a fost însă legată de lipsa totală a importanței activității de „pictare a hărților”. Aș fi putut să le demonstrez colegilor ce bun artist sunt eu, cum fac simbolurile și raioanele la scară, cum se dă o tentă în „degradeu”, însă din păcate colegii americani pun peste hartă o chestie transparentă de plastic și desenează cu mâna liberă, nedispunând încă de „ginuri”. Nici de tente în „degradeu” încă nu s-a auzit, operațiile desfășurându-se după „phase lines”. Asta este, au și ei „restraints”-urile lor.

Calitatea cursanților

Pentru a fi admis la cursul avansat trebuia ca toți cei 5 candidați să susțină proba eliminatorie constând într-un examen de limbă engleză. Condițiile de participare la admitere impunea gradul minim de locotenent aflat în ultimii 2 ani de stagiu în grad. Grupa, după cum am amintit mai sus, a fost formată din 5 ofițeri provenind din unități specifice de geniu din cadrul forțelor terestre și aeriene, precum și din cadrul grupurilor EOD. Dacă luăm însă în calcul faptul că toți participanții la curs încadrau deja de 1-3 ani funcții de comandant de companie sau similare pentru grupurile EOD (ceea ce incumbă o bogată experiență), finalitatea cursului este serios pusă la

îndoială și asta din două perspective. Prima, cursul a avut un puternic caracter redundant, informațiile transmise cursanților cu excepția celor de tactică de specialitate erau deja cunoscute în mare parte și nu au făcut decât să dubleze experiența anterioară acumulată. Pe de altă parte se pune întrebarea dacă ofițerii din grupurile EOD sau structurile de aviație, a căror specific este cu totul altul decât cel din Forțele Terestre, chiar au nevoie de informații fără aplicabilitate ulterioară.

Aflat la a doua încercare de a trece Atlanticul, examenul de admitere la cursul din S.U.A. a constat într-o probă de departajare la limba engleză susținută la D.M.R.U. Testul psihologic și medical au avut doar rol eliminatoriu tip Apt/Inapt. Într-un an calendaristic, Ft. Leonard Wood școlarizează în mod normal 4 serii de cursuri de arma geniu, fiecare serie având aproximativ 65-70 cursanți. Dintre aceștia, până la 15 sunt studenți internaționali. În seria a treia din 2007, din care am făcut și eu parte am avut ocazia de a avea pe lângă colegii americani și ofițeri din Estonia, Israel, Grecia, Turcia, Tunisia, Columbia, Chile, Egipt, Ghana, Polonia, Cehia cu grade de locotenent și căpitan.

Seria a fost împărțită în 4 team-uri sau „small group”-uri: A,B,C,D. Privitor la colegii americani aș vrea să detaliez puțin cariera acestora, având în vedere faptul că erau la fel ca și mine, absolvenți promoția 2001.

După absolvirea colegiului (sau în puține cazuri a Academiei Militare West Point) aceștia urmează un curs de bază și apoi sunt repartizați pe funcții de comandanți plutoane. După aproximativ 2 ani, timp în care au executat misiuni în teatrele de operații, majoritatea ocupă funcții din comandament. Pasul decisiv în cariera militară americană de lungă durată

Îl constituie însă ocuparea funcției de comandant companie. Acest lucru este posibil însă numai după absolvirea ECCC și un cuvânt greu de spus îl au rezultatele obținute pe timpul cursului. Am fost surprins să aflu că în urma consilierilor individuale executate de către un „senior officer”, fiecare era îndrumat spre un domeniu sau o funcție în care randamentul său să fie optimizat. Statistic, se știe că un cursant care obține la examenul de tactică un procent de 80-85 și este numit comandant de companie, va avea în teatrele de operații pierderi în personal mai mari decât altul ce obține un procent de peste 90. În cazul de nepromovare a examenului, respectivul cursant își diminuează drastic șansele de a fi promovat comandant companie.

Calitatea personalului didactic

Fără îndoială, instructorii Centrului de Instruire pentru Geniu, EOD și Apărare NBC din Râmnicu Vâlcea sunt foarte buni teoreticieni și au depus un efort susținut pentru a transmite cunoștințe atât din regulamentele și instrucțiunile militare în vigoare din țară, cât și cele conforme cu normativele NATO.

Mai mult, aproximativ 10% din orele de tactică de geniu și metodică s-au desfășurat în limba engleză, cu un instructor specializat. „Călcâiul lui Ahile” în ceea ce privește activitatea didactică îl constituie faptul că, cu câteva excepții, lipsa experienței din teatrele de operații, acea „combat experience” a instructorului se face resimțită destul de acut, mai ales de către un cursant ce are la activ mai multe misiuni externe.

Având încă proaspătă în minte trista experiență a actului didactic de la cursul de bază, unde de obicei la ore ni se dicta „word-by-word” din nu știu care „gheu”, iar noi scriam în caiete fără a ști ce scriem, setați pe opțiunea „hibernate”, ca temă de casă urmând să transcriem

schemele din regulament în caiet, am fost pregătit sufletește ca în SUA să fie chiar mai rău. Din fericire, toate notițele pe care le-am luat și toate temele de casă însumează cam 20 de file. Majoritatea cursurilor se desfășurau pe structura de „small group” adică de 16 cursanți, sub conducerea unui SGL (Small Group Leader) cu o mare experiență în teatrele de operații și cu gradul de maior. Oarecum surprinzător pentru mine, a fost și gradul de interes manifestat de către toată lumea în a afla ceea ce se află în afara „cărților” și regulamentelor. Conceptul de „book-smart” chiar nu mai este actual și nicidecum suficient, cel puțin pentru nivelul ECCC. În rest, instructorii cu leadership puternic, experiență vastă, care nu strigă „atenție” când intră la oră comandantul școlii-general cu 2 stele, cu limbaj adeseori informal, buni mediatori ai schimbului de experiență dintre cursanți, flexibili și cu bună viziune asupra metodelor pedagogice.

Ne permitem acum la final, să urăm tuturor geniștilor multă sănătate, putere de muncă și nu ne-am putut abține să nu conchidem articolul cu câteva propuneri care în estimarea noastră ar îmbunătăți întrucâtva condițiile cursurilor de carieră:

- admiterea la cursul avansat să permită urmarea acestuia oricând în perioada gradului în gradul de locotenent, cât mai repede posibil după numirea într-o funcție superioară celei de comandant pluton. S-ar asigura astfel finalitatea educațională într-o perspectivă proactivă și în același timp s-ar elimina sentimentul de „deja-vu” pe care-l resimt comandanții de companie cu experiență, la cursul avansat;

- schimbarea titulaturii (și implicit a întregii programe școlare) din curs avansat, în **curs pentru căpitani de arma geniu**, pentru a asigura instruirea

ofițerilor atât pentru funcții de comandă, cât și de stat major;

- fără a fi experți în sisteme informatice securizate, pentru menținerea continuității perfecționării profesionale, propunem înființarea unui website al

școlii unde fiecare cursant să se poată „loga” printr-un nume de utilizator și parolă și să aibă acces la tipul de curs aferent, atât pe timpul cursului, cât mai ales după terminarea acestuia.

COMPANIA GENIU - SUBUNITATE DE SPRIJIN A ACȚIUNILOR BRIGĂZII 1 LOGISTICĂ „PRAHOVA”

Maior Marian CHELU

Compania Geniu din Brigada 1 Logistică „Prahova” reprezintă structura destinată pentru realizarea sprijinului de geniu al operațiilor logistice ale structurilor brigăzii.

Subunitatea posedă potențial acțional pentru îndeplinirea a misiunilor specifice, precum și capacitatea de a interveni cu forțele și mijloacele din organică în situații de pace, criză și război.

Organizarea structurală a companiei cuprinde subunități de: cercetare de geniu, pionieri, construcții drumuri, treceri desant, aprovizionare lemn, aprovizionare apă și construcții punct comandă.

Compania Geniu/Brigada 1 Logistică „Prahova” execută misiuni distincte și particularizate în sprijinul brigăzii, astfel:

- cercetarea de geniu a terenului;
- verificarea la minare, deminarea terenului și a obiectivelor;
- asigurarea viabilității drumurilor și căilor de comunicație în interiorul raionului de dipunere al brigăzii și în afara acestuia, până la principalele axe de aprovizionare - evacuare;
- executarea mecanizată a fortificațiilor de campanie;
- amenajarea și deservirea punctelor de aprovizionare cu apă;
- exploatarea și prelucrarea materialul lemnos;
- asigurarea cu energie electrică și iluminatul punctelor de comandă;

- amenajarea și deservirea trecerilor peste cursurile de apă pe ambarcațiuni;
- executarea lucrărilor de mascare și a măsurilor de inducere în eroare.

Compania geniu sprijină activitățile logistice și în alte domenii cum ar fi:

- construirea de facilități pentru cazare, deplasare și susținere;
- asistarea în distribuirea și managementul materialelor, deplasărilor, personalului și serviciilor medicale prin asigurarea viabilității drumurilor principale de aprovizionare și a altor facilități de sprijin logistic;
- amenajarea punctelor de aprovizionare cu muniție și combustibil.

Ca principale activități desfășurate și finalizate de subunitate, în perioada 2001-2009, ies în evidență următoarele: amenajarea drumurilor de acces în poligonul Coadă Izvorului, realizarea unui pod jos metalic peste râul Cricov din județul Prahova, executarea lucrărilor de prevenire și combatere a efectelor inundațiilor din zonă, precum și participarea la acțiuni de dezăpezire în zonele afectate de ninsoare.

Din anul 2001, de când a luat ființă, Compania Geniu a parcurs un drum ascendent în crearea și dezvoltarea profilului militarului armei geniu ca luptător de elită, pentru care exercitarea profesiei înseamnă pasiune, curaj, efort susținut.

Nivelul de instruire al militarilor din Compania Geniu este foarte bun, lucru datorat în cea mai mare parte caracterului aplicativ al instrucției, participării unora dintre militarii care încadrează această structură la misiuni internaționale (detașamentul „OLANDA” în cadrul inițiativei EUFOR), precum și datorită modului în care soldații și gradații voluntari înțeleg și participă activ în procesul de instrucție.

Tehnica din dotare a subunității, deși nu este din cea mai nouă generație, asigură necesarul de pregătire a personalului și îndeplinire a misiunilor.

Pregătirea teoretică a fost verificată cu ocazia participării la exercițiul de antrenament prin simulare desfășurat cu brigada în cadrul Centrului de simulare, iar cea practică, prin folosirea tehnicii și echipamentelor la instrucție, pe timpul desfășurării exercițiilor de antrenament (F.T.X.), precum și în activități complexe organizate de Brigada 10 Geniu (tabere de instrucție) sau de către eșaloanele superioare.

Menținerea deprinderilor militarilor care operează pe tehnica de geniu s-a realizat, de asemenea, și pe timpul executării diferitelor lucrări specifice în poligonul de tragere Coada Izvorului sau în cazarma de dislocare.

Întreg personalul Companiei Geniu dorește ca prin activitățile pe care le desfășoară să mențină și chiar să dezvolte în conștiința comandanților faptul că reprezintă o constantă și un reper al performanței profesionale.

GENIȘTII UNEI FLORI DE COLȚ

*Sublocotenent Cătălin BAIU
Plutonier Gheorghe SIDOR*

Iarna a început să se topească și să predea ștafeta unui anotimp dezmoțit din somnul alb. Iată că primăvara se pregătește să pună răsaduri în pământ și să echilibreze temperatura, frumusețea naturii și starea sufletească umană. Mult prea bătrânul Soare începe timid și sigur să-și trimită călduroasele raze peste prea albul și pustiu al anotimp, care și-a mai trăit încă o viață printre noi. „Marea dezmoțea” se apropie și odată cu ea

totul se umple de viață, lumină, culoare și miros, până și noi, acești bipezi cu rațiune, prea ocupați cu nimicurile vieții, începem parcă o altă viață, una cel puțin mai caldă dacă nu mai bună.

Undeva sus, într-un ținut pustiu, înconjurat cu liniște, apare un simbol, apare o nouă viață... apare o floare de colț înfiptă în câteva frimituri de pământ prinse cu încăpățanare de o stâncă.

O floare de colț sub semnul căreia stăm și noi, geniștii cu berete verzi, înfrățiți cu vânătorii de munte și cu crestele Carpaților, adică...geniștii unei flori de colț. Și după o oarecare „amorțeală”, iată că a venit și rândul nostru să aplicăm ce am învățat și să participăm la misiuni externe alături de colegii noștri din alte arme. O experiență inedită și totodată așteptată, de cei care mânați de propria voință sau de propriul destin au acceptat ca după 3 luni de pregătire, să-i sărute pe cei dragi și să plece la război lăsând în urmă lacrimi și întrebări care probabil nu-și vor găsi răspuns în viața pământească. Cuprinși de o frică uneori inconștientă și împinși de curiozitate și euforie, cei aflați sub simbolul florii de colț, acum purtători ai ținutelor de deșert, lasă totul în urmă și se urcă poate pentru prima oară într-un avion mult prea aglomerat și zgomotos, care-i va purta pe meleaguri străine.

Au plecat... Dumnezeu cu ei... Printre lacrimi, cei dragi și lăsați în urmă abia mai zăresc acel contur sumbru colorat în camuflaj, parcă al unei păsări care pleacă în țările calde. Și lor nu le-a mai rămas nimic, decât speranța, promisiunile și rugăciunile care vor curge neconținut până când tot în acel loc, acea pasăre hidoasă va aduce înapoi ce a luat cu 6 luni în urmă... și anume aceiași

REVISTA ARMEI GENIU NR. 1/2009

purtători ai mozaicului de deșert și aceiași producători de lacrimi, parcă puțin mai oboșiți, mai maturi și recunoscători pentru faptul că rugăciunile au fost ascultate și pentru că în sfârșit au ocazia să ștergă lacrimile din ochii celor dragi. Da data asta lacrimile sunt altfel, sunt vesele și pline de fericire, parcă mai dulci și mai calde, dar ce mai contează, acum floarea de colț se bucură de viața în liniște alături de crestele și șoimii Carpaților, fiind pe deplin mulțumită că lupta cu iarna s-a terminat, refuzând să se gândească la următoarea iarnă... știind de fapt că o să vină.

Și uneori stăm și ne gândim dacă se merită, dacă ai noștri merită o astfel de viață plină de griji, dacă așa e destinul nostru, al militarilor sau e doar decizia noastră luată conștient sau nu. Și cum parcă nu ar fi de ajuns, se găsesc unii, poate prieteni, poate cunoștințe, care te întrebă împăcați de ce te-ai dus sau ce treabă ai tu cu războiul altora. Și când ești aproape gata să dai un răspuns filozofic și elevat... te oprești și nu mai spui nimic, pentru ca realizezi că sunt prea multe întrebări fără răspuns și prea multe răspunsuri care nu pot fi procesate și înțelese de cei care nu au trăit și simțit pe pielea lor, ceea ce au simțit cei întorși din teatrele de operații.

Referitor la cei dragi... ei sigur nu merită o astfel de viață, dar așa e viața lângă un militar. Lor nu le rămâne decât să accepte, să înțeleagă și să se roage pentru „floarea lor de colț”, pentru că cineva trebuie să fie și militar, iar întrebarea „DE CE EU?” nu face altceva decât să se alăture celor multe care încă își mai așteaptă un răspuns... răspuns care poate va veni... sau poate nu.

O astfel de poveste nu poate fi spusă mai bine decât dând glas ochilor care au vazut multe în teatrul de operații. Și iată

ce spun ochii domnului plutonier Gheorghe SIDOR...

Afganistan, o țară cu nume, cu rezonanță istorică, ultimul bastion unde a ajuns Alexandru cel Mare. Un popor cu istorie violentă. Triburi, talibani, mujahedini, autostradă, drumuri prăfuite. Reguli de circulație care trebuie respectate, dar nu sunt. Oamneni care au acces la tehnologie și mulți care nu știu de cuceririle științifice. Un contrast de limbi, obiceiuri, de peisaje. Agricultori și muncitori. Atentate cu mașini capcană, IED-uri, ambuscade.

Talibanii. Un grup de oameni aproape invizibili. Știi că ai dat de ei atunci când ai sărit în aer cu mașina sau când ai fost luat ca țintă. Au pregătire militară bună. Se dă lupta între tehnologie și rudimentar. Evoluție. Sunt curioși de orice noutate, dar o privesc cu circumspecție. Au alte valori, nu pun preț pe viață. Totul se întâmplă cu voia lui Allah. Recrutări de personal pentru misiuni, aceștia sunt plătiți cu bani grei. Familia unui sinucigaș primește bani pentru gestul membrului familiei și își continuă viața. Talibanii au metode de recrutare. Aproape fiecare familie a pierdut pe cineva în conflict. Este un motiv de recrutare și un câștig material. Mulahul este peste tot, are pregătire, scrie, citește și creează. Religia este totul, toate activitățile se învârt în jurul acesteia, sunt

cinci rugăciuni care trebuie rostite zilnic, nu contează orele. Vinerea este sărbătoare, nu se lucrează deloc. Consumă multe ceaiuri și frunțe, carnea este un deliciu și în special carne de vită, oaie, pui.

Energia electrică ajunge în orașe sau în localitățile de lângă autostradă. Circulație intensă, se transportă aproape orice. Vezi un autobuz plin cu marfă, iar deasupra mai transportă marfă sau unu, două autoturisme. Furtuni de nisip, te adăpostești, dar simți forța naturii, corturi de tranzit, crezi că se vor rupe în două, dar rezistă. Praf peste tot, nu poți scăpa de el. Deșert, vegetație tipică.

Un pod a fost distrus de talibani. O companie de geniu australiană a primit ordin să refacă podul. Nu face parte din forțele militare din zona Zabul. Cer sprijin patru geniști români. Plecăm în misiune pe la 07:30. Prima misiune, emoții, nervi întinși la maxim, urmează pregătirea echipamentului. Se aude că misiunea durează 5 zile. Luăm cortul izoterm și paturi tip „canada”, apă și mâncare. Coloana se pune în mișcare la ora stabilită. Suntem însoțiți de români și americani. Militarii desemnați sunt în mașinile australienilor. Vigilență maximă. Coloana se oprește, nu înțeleg ce spun australienii, doar presupun. Cineva din coloană a luat un IED. Sunt doi răniți. Măsuri de siguranță deosebite. Așteptare. Ripostă. Medevac. Coloana se pune în mișcare, ajungem la locul de construcție fără incidente. Ne instalăm tabăra. Siguranță nemijlocită.

Deșteptarea la ora 04:30. Ne spălăm, mâncăm, bem apă. N.S.S.M., pregătirea lucrului, organizare, dotare, funcțiuni. Curiozitate și emoție. Începem lucrul, se lucrează cu casca și vesta pe noi, având armamentul la îndemână. Trafic intens pe autostradă. Se creează un bypass pentru varientarea circulației. Siguranță nemijlocită. Podul mecanic tip M.J. prinde contur din

ce în ce mai mult. Se termină construcția acestuia. Se execută treceri de probă. Fotografii, filmări, râsete și mulțumiri. Au primit un alt ordin, noi la fel. Ne întoarcem la bază.

Suntem mai cu experiență, oboseala își spune cuvântul. Ne odihnim cât putem de bine pentru că primim noi misiuni. Visăm la verdele crud, la apă, la mâncare

tipic românească. Trezirea la cruda realitate din Afganistan, doar o culoare peste tot, furtună de nisip. I-am spus la telefon soției să cumpere două filtre de aer. Nu a înțeles de ce. Nu i-am spus că vreau să îmi schimb plămânii îmbâcsiți de praf.

O nouă zi, un nou răsărit, o nouă misiune. Tare bine este să fii în țară.

EXPERIENȚĂ ÎN ERA VITEZEI

Locotenent Teodora MAZERE

Când auzi cuvântul geniu imediat te duce gândul la ceva suprem, de o inteligență remarcabilă și scilipitoare, care e capabilă să născocască ceva în orice situație. În armată cuvântul geniu are și alte semnificații, însă nu total opuse celei de mai sus. Geniștii, în mod special pionierii, sunt oamenii care pot să greșească o singură dată - fapt ce implică concentrare și efort intelectual susținut.

Armei geniu i-au fost puse bazele de către Al. I. Cuza la 31 mai 1859 când Domnitorul a scris rezoluția „se încuviințează” pe raportul nr. 1902 înaintat de Guvernul Moldovei, prin care se cerea aprobarea înființării și întreținerii unui Batalion de Geniu, necesar pentru „înaintarea lucrărilor publice”.

De-a lungul timpului geniștii sprijină acțiunile armelor de luptă și colaborează cu cele de sprijin. Complexitatea misiunilor geniștilor constă într-o serie de activități specifice desfășurate ziua sau noaptea, care cer din partea comandanților de subunitate o bună pregătire profesională și calități de manager, iar militarilor, cunoștințe în domeniu, spirit de echipă, înțelegere reciprocă, tenacitate și rezistență fizică. Misiunile de sprijin ale geniștilor (de a crea culoare în câmpurile de mine, de a construi poduri fixe și de pontoane, de a

distruge anumite obiective sau de a planta câmpuri de mine), sunt sarcini dificile și de mare complexitate în orice condiții de pace, criză sau război.

Priceperile și deprinderile formate, exersate continuu, perfecționate, înlesnesc obținerea performanței, dau militarului genist sentimentul de siguranță, de încredere în forțele proprii.

Compania 216 Geniu asigură sprijinul genistic în operațiile desfășurate de unitățile brigăzii în țară și în teatrele de operații internaționale.

Din 1995, când a fost înființată, Compania 216 Geniu a îndeplinit cu succes misiuni complexe. O parte din militarii companiei au participat în teatrele de operații, alături de alte unități, la misiuni specifice de menținere a păcii, și în același timp au îndeplinit ordinele și în țară.

Au fost alături de populația județului Dolj și Olt în 2006, când aceste regiuni au fost grav afectate de apele revărsate ale Dunării. Geniștii au dat o mână de ajutor pentru evacuarea persoanelor din calea apelor, au executat mai multe breșe în digul de pământ de la Nedeia și totodată au consolidat digul stâng al Dunării.

Cunoștințele în domeniu, încrederea în comandanți, organizarea și desfășurarea acțiunilor pe baza unei discipline ferme au permis aprecierea reală a pericolului, având ca urmare îndeplinirea cu succes a misiunilor din țară cât și cele din teatrele de operații la care au participat militarii Companiei 216 Geniu.

Datorită mediului specific de acțiune pe uscat și pe apă, arma geniu solicită cunoștințe și calități psihice și fizice dezvoltate, calități pe care militarii Companiei 216 Geniu le posedă și le perfecționează în fiecare zi cât și în

taberele de instrucție. Militarilor genști li se cer calități fizice deosebite, deprinderi profesionale, gândire și memorie superior dezvoltate de o disciplină exigentă bazată pe simțul răspunderii în tot ceea ce întreprind.

Într-o eră în care tehnologia evoluează cu fiecare secundă, în care metodele de luptă clasice sunt completate cu acțiuni înalt tehnologizate, acțiuni psihologice, informaționale etc., genștii trebuie să facă tuturor schimbărilor. Și aceste schimbări nu sunt numai din punct de vedere al înzestrării tehnice ci și din punctul de vedere al ducerii luptei. Mentalitățile, concepțiile, planurile și ideile evoluează o dată cu societatea umană, cu gradul de dezvoltare al ideilor. De acest lucru trebuie să țină seama și acești „pioni ai șahului războiului”, care trebuie să prevadă orice nouă tactică din partea adversarului și să facă mutarea decisivă. Bineînțeles, experiența își spune cuvântul pentru fiecare dintre acești „genii” însă strategia de joc se schimbă de fiecare dată, doar mintea și rațiunea rămânând aceleași.

ARMA GENIU ÎN MISIUNI EXTERNE

MISIUNEA INTERNAȚIONALĂ - ÎNȚRE DATORIE ȘI DORUL DE CASĂ

Maior Florentin CUCU

Din prima clipă când calci pe pământ irakian simți arșița deșertului, gustul prafului ridicat de vântul care îți arde pielea.

Părăsind aeroportul militar Talil, cale de 300 km până în baza din Al-Hilla, m-au impresionat casele sărăcăcioase, turmele de cămile, dar și modul în care își făceau apariția copiii cu mâinile întinse după mâncare și apă.

REVISTA ARMEI GENIU NR. 1/2009

Ajunși în bază nu am mai avut timp să ne gândim la distanța care ne separa de cei dragi pentru că misiunile au început să se succedă cu repeziciune, toate având termene de execuție scurte.

Abia la jumătatea misiunii dorul de casă a început să se facă din ce în ce mai simțit, nopțile au devenit mai lungi, mâncarea nu mai avea același gust.

Dar misiunile au continuat cu aceeași intensitate.

TRADITII, ISTORIE SI SPIRITUALITATE

MONUMENTUL LEUL - SIMBOLUL GLORIEI ȘI ETERNITĂȚII ARMEI GENIU

Colonel (rz.) Marian GARGAZ

Deși primul război mondial se încheiase, în conștiința întregului popor, dar mai ales a militarilor, era încă trează memoria celor care s-au jertfit și sacrificat pentru împlinirea idealului de libertate și unire a tuturor provinciilor locuite de români într-un singur stat.

Acest sublim sentiment național a generat în întreaga țară multiple inițiative și acțiuni privind înălțarea pe locurile marilor bătălii din anii Marelui Război pentru Reîntregirea Neamului precum și în numeroase localități urbane și rurale, a unor edificii monumentare menite să mențină mereu vie flacăra recunoștinței generațiilor prezente și viitoare și să eternizeze memoria

Inspecțiile de nivel la podurile Mabey-Johnson, amenajarea drumurilor, platforme, helipaduri, toate în timp util, toate încheiate cu felicitări și mulțumiri din partea comenzii Diviziei Multinaționale Centru-Sud și a comenzii Campului.

Dacă a fost o misiune interesantă?

Cu mult mai mult o experiență unică, utilă pregătirii profesionale, dar și ca om.

Am întâlnit și am lucrat cu oameni și militari de mare caracter, cu pregătire bine pusă la punct, alături de care am simțit că nici o misiune nu poate fi imposibilă și ne-am simțit onorați să ducem renumele armeei și al Brigăzii 10 Geniu în lume.

Cred că același sentiment l-au avut militarii din toate cele 6 detașamente organizate, care au acționat în Irak, și care pot spune răspicat:

„Sunt mândru că sunt genist!”

celor care s-au jertfit pentru libertatea și neatârnamarea poporului român.

Pentru imortalizarea faptelor de război săvârșite de geniștii români pentru îndeplinirea acestui măreț ideal, în anul 1925, gl. div. Constantin Ștefănescu Amza, în calitate de comandant al Școlii militare de Geniu a luat inițiativa realizării unui monument al eroilor armeei.

În urma discuțiilor purtate cu gl. div. Aristide Razu – inspectorul general al genului s-a hotărât:

- monumentul să fie amplasat lângă Cazarma Geniului pentru a servi ca pildă vie pentru viitorime;

- fondurile necesare să fie realizate prin contribuția ofițerilor și a trupelor de geniu, donații și alte resurse extrabugetare;

- stabilirea prin concurs a machetei monumentului;

- constituirea unui colectiv de inițiativă cu rol executiv având ca președinte pe gl. Constantin Ștefănescu Amza, iar ca membrii pe: arhitectul D. Ciortan, pictorul D. Verana și sculptorul D. Mirea.

Pentru alegerea și stabilirea machetei monumentului s-au desfășurat în cursul anului 1925 două concursuri. La primul concurs s-au prezentat patru machete, toate fiind respinse întrucât nu exprimau suficient de bine „Spiritul și particularitățile armei geniu”. La cel de-al doilea concurs desfășurat la 02.06.1925 câștig de cauză a avut macheta sculptorului Spiridon Georgescu, artist cu studii temeinice dobândite în țară și în Italia, care se remarcase anterior prin patriotismul și înclinațiile sale pentru subiectele de război.

Având o înălțime de aproximativ 12 metri, Monumentul Eroilor din Arma

Geniu a fost terminat în anul 1929. În ansamblul său lucrarea include un ansamblu de piese din bronz, turnate la Fabrica V.V. Rascanu din București, care împreună constituie o grăitoare și expresivă formă de reprezentare a specificului Geniului.

Elementul dominant al monumentului, care simbolizează chintesența tăriei armatei, sufletul mare, mândru și generos al soldatului român este Leul, regele forței și al frumuseții, simbolul curajului, spiritului de sacrificiu și al mândriei ostășești.

Având o lungime de 5,40 m și o înălțime de 4,4 m, leul dispus pe partea superioară a unui soclu principal, scrutează cu încredere și mândrie sfârșitul glorios al războiului, stând biruitor într-o poziție triumfală cu labele din față pe **unele** însemne militare ale adversarilor: arme, scuturi, țeava unui mortar peste care se desfășoară faldurile unui drapel de luptă.

Specificul armei este redat prin:

- 4 statuete cu înălțimea de 2,20 metri dispuse aproape de mijlocul soclului principal, perpendicular pe muchiile acestuia, pe socluri secundare, reprezentând chipeșii geniști ai specialităților de bază ale armei - pionieri, pontonieri, telegrafiști și lucrători căi ferate echipați adecvat pentru îndeplinirea misiunilor de luptă.

- 4 metope reprezentând în basorelief aspecte din acțiunile caracteristice fiecărei specialități militare, dispuse pe fiecare latură a soclului principal, la nivelul părții inferioare a statuetelor, astfel:

- pe latura din față, construcția unor infrastructuri de cale ferată;

- pe latura stângă, organizarea trecerii unui curs de apă cu ambarcațiuni mobile și pe fose de echipaj;

- pe latura dreaptă amenajarea unei poziții de apărare cu **tranșee**, rețele de sârmă și lucrări de nuiele;

- pe latura din spate, realizarea și descrierea posturilor/centrelor telefonice și telegrafice;

- 2 embleme reprezentând semnul de armă la acea vreme, dispuse pe laturile din stânga și dreapta a soclului principal la nivelul părții superioare a statuietelor.

Pe fațada soclului, aproape central se află inscripția „SPUNEȚI GENERAȚIILOR VIITOARE CĂ NOI AM FĂCUT SUPREMA JERTFĂ PE CÂMPURILE DE BĂTAIE PENTRU ÎNTREGIREA NEAMULUI”, iar în partea inferioară un medalion încorporat de lauri din care rezultă în cinstea cui s-a ridicat acest monument triumfal - „EROILOR DIN ARMA GENIU 1913; 1916- 1919”.

Inaugurarea monumentului s-a desfășurat în ziua de 29 iulie 1929 în cadrul unei grandioase festivități în prezența reprezentanților Casei Regale, a guvernului, a capilor oștirii, a unui mare număr de generali de geniu activi și în rezervă, a șefilor serviciilor și comandamentelor unităților de geniu, a întregului corp ofițeresc și profesoral al școlilor de Geniu și a tuturor elevilor acestora.

În același context s-a mai sărbătorit jubileul împlinirii a 70 de ani de la atestarea oficială a înființării primei unități de geniu din armata română modernă și înălțarea în gradul de sublocotenent a absolvenților Școlii de ofițeri de Geniu și ai celei de Guarzi de geniu.

Începând cu primele ore ale dimineții au sosit rând pe rând invitați de vază la ceremonie, dintre care amintim pe:

- Iuliu Maniu, primul ministru al României;

- Gl. Henry Cihoschi , ministrul de război;

- Vaida Voievod, ministru de interne;

- Virgil Madgearu, ministrul industriilor;

- Gl.c.a. Constantin Prezan fost șef al M.C.G;

- Gl.c.a.Gheorghe Mărdărescu fost ministru de război;

- Gl.div. Nicolae Petala, inspector al armatei;

- Gl.div. Nicolae Samsonovici, șeful M.St.M;

- Gl.div. Mihail Ionescu inspectorul învățământului militar;

- Gl.div. Constantin Dragu, inspectorul infanteriei;

- Gl.div. Alex Hanzu, comandantul Corpului de Munte;

- Gl.div. Nicolae Crudiescu Statul Major Regal;

- Gl.div. Aristide Hazu – inspectorul general al genului.

La orele 10.00 în piața din fața monumentului, încadrată cu elevii Școlii militare de Geniu, înalți demnitari ai statului și Oștirii române așteptau sosirea A.S.R. Principele Nicolae.

Ceremonialul acestei festivități a fost deschis de gl. div Constantin Ștefănescu Amza, președintele Comitetului de inițiativă.

În cadrul alocuțiunii sale a elogiat faptele de bravură și jertfele ofițerilor și trupelor de geniu de-a lungul celor 70 de ani de existență, iar în încheiere a încredințat mărețul monument școlilor de geniu, ca acestea să aibe în permanență în față pilda virtuților și sacrificiilor generațiilor care a făcut războiul pentru reîntregirea neamului.

A urmat serviciul religios și sfințirea monumentului de către P.S.S. părintele Costea, subdirectorul seminarului central din București.

În aplauzele întregii asistențe monumentul a fost dezvelit de către A.S.R. Principele Nicolae, care apoi a înmânat premii de studii celor mai meritoși elevi ai școlilor de geniu și a fixat pe umerii unora dintre absolvenții promoției 1929, tresele de sublocotenent.

Monumentul Leul, așa cum este el cunoscut cetățenilor capitalei, străjuiește cu aceeași grandoare piața delimitată de intersecția bulevardul Iuliu Maniu cu bulevardul Geniului, Palatul Cotroceni și Grădina Botanică, amintind trecătorilor despre mărețe fapte de arme ale bravilor geniști din Armata României.

Statutul juridic al monumentului este reglementat prin Legea nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice și Legea nr. 379/2003 privind regimul

mormintelor și operelor comemorative de război, fiind inclus în lista monumentelor istorice – ediția 2004, cod. B 3 – m – B 20.010, sub denumirea de „Monumentul Eroilor din Arma Geniu – Leul”.

Administrativ, monumentul se află în jurisdicția Direcției Monumentelor și patrimoniului turistic a Municipiului București și a Direcției de Cultură a sectorului 5.

În contextul mării sărbători de la 31 mai 2009, ocazionată de împlinirea a 150 ani de existență a Geniului se cuvine, fără puțință de tăgadă, să omagiem cum se cuvine și să-l așezăm la loc de cinste și pe celebrul sculptor Spiridon Georgescu, creatorul splendidei opere, de artă - Monumentul Leul - Simbolul gloriei și eternității Armei Geniu.

ARMA CĂI FERATE - DE LA SPECIALITATE A GENIULUI LA STRUCTURI DE TRANSPORTURI MILITARE

Căpitan Claudiu ȚOLEA

La 16 noiembrie 2009 trupele de căi ferate și transporturi militare vor aniversa împlinirea a 134 de ani de la înființarea primelor structuri de transporturi militare, respectiv 129 de ani de la apariția în organica armatei române a primelor subunități de căi ferate. Aceste acte au fost consfințite prin Decizia ministerială nr. 66 din 29 decembrie 1873 prin care în Direcția a II-a Administrativă a Ministerului de Război se înființează „Biroul III Transporturi Militare cu Drumul de Fer, pe Apă și pe Uscat“, iar prin Înaltul Decret nr. 2550 din 31 octombrie 1880 s-au înființat – începând cu „16 Novembro 1880” – primele 2 companii de căi ferate, în cadrul Batalioanelor 1 și 2 Geniu, **16 noiembrie 1880** marcând data înființării trupelor de căi ferate din armata română modernă.

Apariția primelor structuri de transporturi și de căi ferate în armata română a reprezentat o necesitate obiectivă, fiind impusă de nevoile crescânde de deplasare a trupelor în timp operativ și de asigurare a sprijinului logistic în vederea îndeplinirii misiunilor încredințate.

În acest sens, raportul cu nr. 12742 din 31 octombrie 1880 înaintat de Gheorghe Slăniceanu, ministru secretar de stat la Departamentul de război, cuprindea următoarea expunere de motive: „*Istoria resbelor moderne, precum și experiența făcută de propria noastră armată în ultima campanie, au pus în evidență rolul din ce în ce mai mare ce este chemată a juca în timpul unei campanii arma genului, prin diferite specialități din care se compune: fortificare, minele, căi ferate, telegrafia și pontonieria; toate aceste specialități trebuie a fi puse într-un raport, astfel ca fiecare din ele să poată satisface trebuințele celorlalte elemente ale puterii armate, când vor fi chemate a lucra împreună...*”.

De la început trebuie să subliniem că istoria și evoluția armei, în general, și a învățământului de căi ferate, în special, este strâns legată de cea a genului. Astfel, prin Înaltul Decret Regal nr. 15 din 8 ianuarie 1887, în cadrul Regimentului 1 Geniu ia ființă primul batalion de căi ferate.

Cu această ocazie, s-au precizat mai bine rolul și misiunile trupelor de căi ferate. În acest sens, Batalionul Căi Ferate, cu cele 4 companii și parcurile acestora, era afectat – pe timp de campanie – Armatei de operațiuni, care îl pune la dispoziția Direcției căi ferate, ca organ de execuție.

În această perioadă, trupelor de căi ferate le reveneau următoarele misiuni:

- exploatarea rețelei de căi ferate aflată în funcțiune, pe întreaga adâncime a zonei etapelor;
- construcția căilor ferate de campanie;
- repararea și restabilirea căilor ferate distruse de inamic, care necesitau a fi exploatare;
- distrugerea căilor ferate pe care armata le părăsea în retragere;

REVISTA ARMEI GENIU NR. 1/2009

- întreținerea și exploatarea liniilor ferate din nodurile de cale ferată importante.

Apariția, iar ulterior dezvoltarea specialității, respectiv armei căi ferate, a impus pregătirea unor cadre corespunzătoare, specializate, pentru conducerea subunităților și mai apoi a unităților de căi ferate.

O lungă perioadă de timp, formarea cadrelor necesare s-a realizat chiar în unitățile militare, în procesul de instruire a efectivelor, iar mai târziu, în școli de perfecționare, denumite la vremea respectivă școli speciale sau școli de aplicație, care au funcționat pe lângă sau în cadrul centrelor de instrucție ale diferitelor arme.

La sfârșitul secolului XIX și ulterior, necesitățile de cadre pentru subunitățile de căi ferate erau asigurate de cele două școli militare de specialitate: *Școala specială de artilerie și geniu* și *Școala specială de aplicație de artilerie și geniu*, înființate în 1881. Acest fapt era posibil datorită introducerii disciplinei *Căi ferate* în planurile anuale de învățământ.

Participarea României la cele două conflagrații mondiale a determinat mutații importante asupra misiunilor și dimensiunii trupelor de căi ferate și transporturi militare.

Astfel, la 9 aprilie 1916, prin Înaltul Decret Regal nr. 1542 Batalionul Căi Ferate se transforma în Regimentul 1 Căi Ferate, acesta participând la război cu 32 ofițeri, 7 subofițeri, 99 gradați și 800 soldați. Misiunea sa a constat în pregătirea pentru distrugeri a 812 km cale ferată, 93 stații, 97 poduri în lungime totală de 7920 m, precum și construcția a 60 km linii garaj, 183 km cale ferată normală, 19 poduri, 12 stații transbordare și 13 stații tranzit.

La 16 octombrie 1919, prin Decretul Regal nr. 4352, semnat de regele

Ferdinand I, a luat ființă Brigada de Căi ferate și Pontonieri, ca mare unitate subordonată Comandamentului Trupelor de Comunicații, având în compunere 2 regimente de căi ferate și 1 regiment de pontonieri.

În 1920, în urma experienței primului război mondial, a început procesul de reorganizare a rețelei de învățământ pentru formarea cadrelor de specialitate, luând ființă la București, Școala militară pregătitoare de ofițeri de geniu, în care se pregăteau și ofițeri de căi ferate, alături de alte specialități precum pionieri, pontonieri, transmisiuni, tracțiune automobilă și aerostație.

În timpul celui de-al doilea război mondial, Brigada a fost în dese rânduri reorganizată. Astfel, în perioada 1941-1945, a participat la asigurarea comunicațiilor feroviare, în țară și pe front, cu următoarele forțe:

- Regimentul 1 Căi Ferate Focșani – 70 ofițeri, 71 subofițeri, 4043 trupă;
- Regimentul 2 Căi Ferate Chitila – 165 ofițeri, 131 subofițeri, 8898 trupă;
- Regimentul 3 Căi Ferate Sibiu – 55 ofițeri, 69 subofițeri, 3529 trupă;
- grupul batalioanelor de pază (inițial 2, ulterior 7) – 170 ofițeri, 95 subofițeri, 10065 trupă;
- detașamentele de lucru (18) – 210 ofițeri, 210 subofițeri, 25000 trupă, acestea însumând un total de 430 ofițeri, 281 subofițeri, 49230 trupă.

La 10 octombrie 1944 se constituie Grupul Operativ al Brigăzii, în subordinea Comandamentului Trupelor de Căi Ferate din Frontul 2 Ucrainean, comandat de colonelul Traian Panaitescu. În compunerea grupului intrau: Regimentul 3 Căi Ferate, Batalionul 4 Poduri din Regimentul 1 Căi Ferate, Batalionul 3 Construcții și Compania 13 Transmisiuni din Regimentul 2 Căi Ferate, un batalion pază și un alt batalion având 2 companii

exploatare, 2 companii construcții și 1 companie poduri.

Grupul a acționat în Ungaria, Cehoslovacia și Austria, întorcându-se în țară la 20 iunie 1945 și reorganizându-se ca Brigadă, având 5 batalioane construcții și 5 batalioane pază.

După război, eforturile acestei unități, reorganizată sau restructurată în dese rânduri, s-au îndreptat spre refacerea rețelei feroviare, iar mai apoi spre modernizarea acesteia.

Numărul permanent în creștere al subunităților și unităților de căi ferate necesită încadrarea corespunzătoare a acestora cu cadre de specialitate. Astfel, în perioada 1950-1958 a funcționat la Chitila, pentru prima dată într-o instituție separată, Școala militară de ofițeri de căi ferate.

Din 1960 până în 1975, ofițerii de căi ferate au fost pregătiți în cadrul Școlii militare de ofițeri activi de infanterie din Sibiu, iar din 1976 a luat ființă la Râmnicu Vâlcea, Școala militară de ofițeri activi de geniu, construcții și căi ferate, în locația actualului Centru de Instruire pentru Geniu, EOD și Apărare NBC „Panait Donici”.

În perioada ianuarie – martie 2002, ca urmare a procesului de reorganizare prin care a trecut și încă mai trece armata noastră, Brigada 93 Căi ferate și Drumuri „Ing. Anghel Saligny” a fost desființată. Începând cu 1 octombrie 2004 funcționează în țară 3 detașamente de îmbarcare-debarcare, în curs de

operaționalizare, în cadrul Comandamentului Logistic Întrunit.

În ceea ce privește evoluția structurilor de transporturi militare, după 1989 s-a înființat, la nivelul Statului Major General, iar mai apoi al Comandamentului Logistic Întrunit, Centrul de Coordonare al Mișcării, iar la nivelul categoriilor de forțe există birouri sau secții de coordonare a mișcării, ca organe specializate în gestionarea mișcării și transportului. De asemenea, la nivelul fiecărei regionale de căi ferate există actualmente câte un Birou de transporturi militare.

Astăzi, la aniversarea camarazilor din arma geniu, militarii ce au purtat sau mai poartă încă pe umăr „roata înaripată”, se pot mândri că – de-a lungul a mai mult

de un secol de existență – au participat efectiv la obținerea succeselor armatei române pe câmpul de luptă prin transporturile militare executate, au contribuit într-o însemnată măsură la construcția, dezvoltarea și modernizarea rețelei feroviare românești, au depus eforturi intense pentru refacerea podurilor afectate de inundații, au construit tunele, poduri și viaducte noi, au lucrat în condiții grele la construcția metroului bucureștean, dovedind dăruire de sine și înalt profesionalism în toate situațiile când le-a fost cerut sprijinul.

POVESTEA UNUI EROU

Plutonier adjutant Nicoleta MUNTEANU

Încă din anul 2000, când am venit în această unitate, am auzit vorbindu-se foarte frumos despre **sergent Remus BRÂNZAN**, despre calitățile lui de *om* și de *specialist*.

Remus BRÂNZAN s-a născut la 26.06.1967 și a fost încadrat în anul 1991 la U.M. 01784 Râmnicu Vâlcea, ca militar angajat pe bază de contract, cu gradul de sergent. În 1996 este încadrat la Batalionul 96 Geniu, în funcția de instructor utilaj greu pentru prima misiune executată în Bosnia de geniștii români. La 17.09.1996 își pierde viața în timpul unei misiuni de lărgire a coridorului Gorazde din Bosnia și este avansat la gradul de sublocotenent postmortem.

Cea mai emoționantă mărturie despre omul Remus BRÂNZAN și ultimele clipe din viața sa, o am de la colegul nostru, maistrul militar (r) George BONDARICI, care i-a fost cel mai bun prieten.

Totul a început în 1991, „când ne-am îmbrâncit în timpul unui meci de fotbal, după care ne-am împăcat și apoi am devenit cei mai buni prieteni. Nu-mi

place să spun că eram șeful lui, ci îmi place să spun că făcea parte din echipa mea. Era cel mai bun specialist pe utilaje de geniu, pe toate utilajele de geniu. S-a căsătorit pe 28 decembrie 1989, în timpul revoluției, iar în 1996 urma să se nască primul lui copil. Am hotărât să mergem împreună în prima misiune executată în Bosnia de geniștii români. Am plecat pe 8 martie 1996 cu prima serie. Fiecare din noi avea motivele lui pentru care se afla acolo. El nu-și dorea mai mult decât să-și cumpere o casă în care să se joace cu copilul lui pe care îl aștepta nespus de mult. Era un familist convins. Cât timp am stat în misiune, departe de casă, ne făceam zilele mai ușoare cu povești despre familie. Povestind despre cei dragi parcă îi simțeam mai aproape. Remus dormea în același cort cu mine, în patul de deasupra mea și timp de șase luni și-a spus întreaga poveste a vieții lui, cu atâta patimă, simțind parcă o spune pentru ultima dată. Își mai amintea câte ceva important pentru el și accentua: „trebuie să știi și asta”. În luna august 1996 am venit împreună acasă, în țară, în concediu pentru două săptămâni. Atunci și-a văzut pentru prima dată copilul (și pentru ultima dată) Remus Laurențiu, care se născuse pe 08 aprilie 1996. La întoarcere nu mi-a mai vorbit despre altceva decât despre copilul lui căruia dorea să îi ofere tot ce poate să îi ofere un părinte copilului său. Îi cumpărase tot ce credea el că îi trebuie la vremea aceea, ba chiar și o armă cu aer comprimat cu care o să-l învețe pe băiatul lui să tragă, atunci când va crește.

În 16 septembrie eram în posturi de pază și mi-a cerut un pix pentru că voia să scrie o poezie, atunci îi venise inspirația:

*Of, Bosnie cea fără inimă
Care ai distrus atâtea vieți
Nu te voi lăsa să mi-o iei și mie
Căci dorul de țară și a mea soție*

Fac scut în fața ta!

În 17 septembrie 1996, în timpul unei misiuni de lărgire a coridorului Gorazde, se afla în excavator alături de comandantul lui de pluton, când a rămas fără frână și a încercat să oprească excavatorul lăsând cupa la sol. În acest moment s-a rupt bolțul de blocare, comandantul de pluton a reușit să sară iar cabina a căzut în apă, în râul Recka Reccea, de la 5 metri înălțime.... Acolo s-a încheiat misiunea lui..... acolo s-au oprit toate speranțele lui..... Am reușit să-i pun alături iconița pe care am primit-o în pachetul de Paști de la soția mea și să-i aprind o lumânare pe care am cumpărat-o de la o mânăstire unde am fost în vizită împreună cu prietenul meu Remus.

Am uitat să vă spun că eram născuți în aceeași zi de 26 iunie, eu în urma lui cu doi ani! Asta a fost! ”

Soția lui, o femeie frumoasă, este acum colega noastră, care s-a integrat în colectivul de geniști din cadrul unității. La început, a fost privită cu suspiciune, capacitatea ei de a se integra într-o lume doar a bărbaților la vremea aceea, cu totul necunoscută pentru ea și care îi amintea în fiecare zi de pierderea omului ei drag. Dar niciun sacrificiu nu era prea mare pentru copilul ei, astfel încât „Măria” (pentru că așa o știe toată lumea pe Plt.maj. Mariana Brânzan) a început să învețe, a urmat cursul de leadership la Școala de subofițeri din Pitești, a câștigat încrederea colegilor care au ajutat-o să facă față cerințelor vieții de militar. Între timp, copilul pe care Remus Brânzan l-a lăsat de 5 luni, a devenit aproape un bărbat, care visează să devină „militar, ca tati”!

Am stat de vorbă cu „Măria” de multe ori și de fiecare dată m-am întrebat de unde atâta putere pentru a râde, forță pentru a merge mai departe și curaj pentru a se lupta cu viața? Târziu am înțeles că

Remus Laurențiu este generatorul tuturor motivațiilor sale.

De cele mai multe ori, suntem tentați să privim înapoi și să încercăm să ne imaginăm, cum ar fi fost dacă am fi luat-o pe un alt drum în momentele de răscruce ale vieții. Uneori credem că poate ar fi fost mai bine dacă..., alteori ne felicităm că am ales drumul potrivit. Pentru Remus Laurențiu, dacă nu ar fi existat acel moment în care numai Dumnezeu știe de

ce a hotărât ca Remus Brânzan să devină EROU, ar fi fost cu siguranță un alt drum, unul pe care s-ar fi plimbat cu tatăl său de mână și nu i-ar mai fi păsat de nimic...!

Sublocotenent postmortem Remus BRÂNZAN este eroul nostru, care și-a câștigat un loc de cinste în rândul Eroilor Neamului, un binemeritat colțisor în muzeul unității și mai ales recunoștința noastră ... a colegilor.

AM FOST PRIMUL COMANDANT AL BRIGĂZII 10 GENIU „DUNĂREA DE JOS”

General de brigadă (rz.) Alexandru DAVID

Indubitabil, aniversarea celor șapte ani de la înființarea Brigăzii 10 Geniu „Dunărea de Jos” mă aduce în postura retrăirii în plan emoțional a principalelor momente ale „facerii” acesteia.

Există în rânduiala lumii un timp pentru fiecare lucru.

Am fost destinat cu șapte ani în urmă să fiu primul comandant al acestei brigăzi,

într-o situație militară complexă. În acest caz, misiunea era să conduc desființarea Comandamentului 8 Operațional “General Eremia Grigorescu”, concomitent cu înființarea Brigăzii 10 Geniu, prin transformarea unităților de armă existente în garnizoanele Brăila, Buzău și București.

Ordinul era clar, dar, cel mai mare obstacol și de început, era acela că, funcțiile de decizie nu fuseseră încadrate. Eu mai condusesem în carieră operațiuni de acest gen, nu era o noutate pentru mine, însă mă împovăra lipsa de cunoaștere a geniștilor (nu cunoșteam prea bine geniștii pe care urma să-i conduc) volumul mare de tehnică și materiale ce trebuiau mișcate în acte și pe teren.

Trebuia mult curaj.

Cum comandantului militar nu îi este îngăduit să nu ia o hotărâre, am aplicat fără rezerve primul principiu al conducerii: „**încrederea este vitală**”. Așa că am adunat în juru-mi o echipă pe care aveam mai târziu să o propun și să o susțin în vederea numirii. Împreună am stabilit scheletul comandamentului și unităților subordonate, precum și relaționarea dintre ele, am dat libertate de acțiune pe baza asumării răspunderii și am aplicat ca metodă de bază: *conducerea prin obiective, pe termene și cu responsabilități*.

Pentru început derularea activităților a avut o anumită cursivitate, dar, cum numirile întârziu, povara preluării tuturor gestiunilor au făcut ca unii din echipă să oscileze, au început, cu voie sau fără, să devină ineficienți și apoi să se retragă.

Îmi amintesc astăzi – cu zâmbet ironic – că la un moment dat sertarul biroului meu găzduia cinci ștampile –

simbol al conducerii totale – în situația în care nici măcar mie nu îmi sosise numirea pe funcție.

Apăsarea demnității de general al armatei nu-mi dădea voie la oscilații în împlinirea ordinului la termenul fixat. Astfel înțeleasă misiunea, au urmat zile și nopți albe de efort, împreună cu primul meu colaborator, colonelul Ene Eugen, cu care am croit și răscroit structuri și încadrări, planuri de urmat în scurte etape și audieri ale personalului.

Trebuie să recunosc, de asemenea, că și eșaloanele superioare vibrau împreună cu noi, astfel că prin eforturi conjugate am ieșit la liman fără convulsii și nemulțumiri scandaloase (deși erau la modă în acea perioadă).

Reușisem să câștigăm competiția cu noi înșine.

Acum îmi îngădui să apreciez că, Brigada 10 Geniu „Dunărea de Jos” se prezintă la ceasul aniversar al celor 150 de ani ai armei GENIU și a celor șapte ani de la înființare, ca o mare unitate, bine cunoscută în plan militar național și chiar internațional – ca o entitate cu personalitate specifică bine conturată – temperamentală și funcțională.

Prezentarea, chiar succintă a unor momente importante din perioada în care m-am aflat la comandă și a celor care au urmat sunt argumente în acest sens.

Aplicația din zona Gropeni – Brăila, din vara fierbinte a anului 2003, unde am participat în perioada iunie – septembrie cu peste 500 de militari ai brigăzii și 150 mijloace tehnice și unde au fost demonstrate practic toate posibilitățile de sprijin ale brigăzii, s-a finalizat cu aprecieri elogioase din partea conducerii superioare a Armatei României și a specialiștilor din armă aparținând NATO și țărilor partenere.

Constituirea și rularea detașamentelor de geniu pentru Bosnia – Herțegovina, dar mai ales, în raport cu timpul avut la

dispoziție, pregătirea și trimiterea Detașamentului de Geniu în Teatrul de Operații din Irak ca și modul de îndeplinire a misiunilor încredințate, le putem numi „*acțiuni reușite*” și de mare importanță în balanța contribuției geniștilor Brigăzii 10 Geniu la accesarea în NATO.

Ar fi, desigur, o omitere neîngăduită să trec peste competența și dăruirea probate de personalul comandamentului brigăzii și unităților subordonate pe timpul inundațiilor din vara anului 2005 și mai ales după.

Vă amintiți cu siguranță că nu a existat știre importantă în mass-media din acea perioadă fără să fie evidențiată contribuția geniștilor Brigăzii 10 Geniu.

Dincolo de toate acestea dar în folosul lor, s-a remarcat acțiunea încheagată a tuturor compartimentelor și structurilor în strânsă cooperare cu unitățile din Garnizoana Brăila.

De asemenea, nu este de prisos să subliniez că echipa cu care am lucrat s-a dorit a fi alcătuită din oameni puternici, modești și îndeosebi cu respect pentru cuvântul dat. Numai așa am putut birui

multe din greutățile și necazurile inerente vieții unei colectivități militare.

Puține cuvinte au forța emoțională mai mare decât cuvântul „*onoare*”, apreciere pe care o atribui oamenilor cu care am lucrat și cărora le mulțumesc.

Precum în viața socială civilă și în cea militară, sosesc pe rând momente ca unii dintre noi să ne facem bagajele și să lăsăm prieteni, colegi, amintiri și lucruri de care n-am legat numele pentru totdeauna.

Cu ocazia trecerii în rezervă am rostit în final un crez ce m-a călăuzit în carieră:

„*Nu ești ce ești, ci ceea ce lași după tine – îndeosebi în sufletul oamenilor*”.

Pe acest temei îmi manifest mândria pentru realizările actuale ale Brigăzii 10 Geniu „Dunărea de Jos”, felicit echipa de conducere și pe toți componenții brigăzii, fie ei geniști sau de alte arme și mulțumesc pentru copleșitoare atenție pe care o acordă cadrelor în rezervă.

Închei cu îndemnul înscris în ultimul ordin de zi, din 25 iulie 2005:

Fiiți mândri de marea voastră unitate, Brigada 10 Geniu „Dunărea de Jos”!

RESTITUIRI: PERSONALITĂȚI ALE ARMEI GENIU

Locotenent colonel Tiberiu OSOIAN

Arma Geniu s-a manifestat încă de la începuturile sale ca o specialitate cu caracter profund tehnic, ingineresc, ce a necesitat o pregătire superioară pentru cadrele sale și, în consecință, oameni deosebiți, cu înalt potențial intelectual, dar și calități morale superioare. Pregătirea temeinică, inteligența, inventivitatea, ingeniozitatea și spiritul organizatoric au făcut ca din rândul ofițerilor de geniu să se ridice personalități ce au avut înalte responsabilități atât în armată cât și în administrația de stat.

În anul 1902, pe bună dreptate

generalul C. N Hârjeu scria în celebra sa lucrare „*Istoria Armei Geniu*” cu referire la ofițerii ce încadrau Corpul de Geniu, că „*autoritatea morală de care se bucură și înalta lor pregătire (...) au contribuit a face de la început din corpul ofițerilor de geniu un corp de elită, prin care vor trece în viitor cei mai distinși ofițeri ai armatei.*”

Previziunile ilustrului general s-au adevărat. Trupele de geniu au dat armatei române, culturii, științei și administrației de stat personalități de certă

valoare: un mareșal, un prim-ministru, opt miniștri de război, patru miniștri la departamentul lucrărilor publice, zece șefi ai Marelui Stat Major, numeroși comandanți ai unor mari unități ai armatei române, zeci de atașați militari, membrii ai Academiei Române sau a unor academii din străinătate. Desigur, e greu

ca toți aceștia să fie măcar enumerați în cuprinsul unui articol. Totuși, voi prezenta mai jos scurte biografii a trei mari personalități ale acestei arme, a căror activitate a avut un impact major nu doar asupra destinului armatei geniu, ci și a celui al Armatei României sau chiar a acestei țări.

MAREȘALUL CONSTANTIN PREZAN

S-a născut la 27 ianuarie 1861 în comuna Butimanu, plasa Snagov, din județul Ilfov. A urmat Școala Specială de Artilerie și Geniu (absolvită în 1883), fiind repartizat în Regimentul 1 Geniu. În toamna lui 1883 este trimis în Franța spre a-și completa studiile și cunoștințele la renumita Școală de Aplicație de Artilerie și Geniu de la Fontainebleu pe care a absolvit-o merituos în 1886. Ofițer de geniu specializat în fortificații, a avansat în carieră cu rezultate meritorii, ocupând funcții de comandă, printre care cea de șef sector și ofițer în comandamentul „Cetății București” dar și funcții didactice în cadrul Școlii de Aplicații de Artilerie și Geniu de la București unde a predat cursul de fortificații.

I s-a încredințat succesiv comanda mai multor unități și mari unități, după care a condus lucrările la fortificarea diferitelor zone ale țării, iar în august 1916, la intrarea României în război, a devenit comandantul Armatei de Nord.

În noiembrie 1916 este numit comandant al unui Grup de Armate, iar în împrejurările dramatice din toamna-iarna 1916-1917 este adus în fruntea Marelui Cartier General pe care-l conduce și în ultima campanie a armatei române din 1918-1919. Desfășurarea bătăliilor din Poarta Moldovei din vara lui 1917 și mai

ales rezultatele strălucite, cu un amplu ecou internațional și cu consecințe importante pentru ansamblul războiului au confirmat valoarea muncii strălucitului șef al Marelui Cartier General, care s-a dovedit la înălțimea momentului istoric hotărâtor de atunci.

Contribuția și rolul său la procesul de consolidare a unității statului român, făurită în 1918, au fost excepționale. În semn de prețuire a rolului istoric îndeplinit de ilustrul comandant al războiului întregirii, ACADEMIA ROMÂNĂ avea să-l înscrie printre “nemuritori”, ca membru de onoare. Generalul Alexandru Lupescu, ministru de război, subșef al Marelui Cartier General sub Prezan, i se adresa astfel cu ocazia împlinirii vârstei de 75 de ani: “*Fructele*

REVISTA ARMEI GENIU NR. 1/2009

enormei Dvs. activități sunt: hotarele de astăzi (1936 n.a.) ale României... Iar prin aceasta, și din acest moment, Dvs. Domnule mareșal, nu vă mai aparțineți și nu mai aparțineți nici familiei, nici amicilor, nici subalternilor Dvs. aparțineți numai ISTORIEI NEAMULUI, iar vârsta Dvs., nu mai poate fi decât o vârstă istorică: eternă.”

Prezența lui Constantin Prezan în viața publică a fost discretă, având oroare de publicitate, dar personalitatea

GENERAL DE CORP DE ARMATĂ ARTHUR VĂITOIANU

Printre personalitățile de excepție pe care arma geniu le-a dat României se cuvine să-l amintim și pe generalul de corp de armată ARTHUR VĂITOIANU. A urmat Școala Specială de Artilerie și Geniu din București (1884), Școala de Aplicație de Artilerie și Geniu (1886) și Școala Superioară de Război (1894).

Sublocotenent în 1884, a îndeplinit diferite funcții ca și comandant de subunitate în Regimentele 1 și 2 Geniu, ofițer în Serviciul de Geniu al Corpurilor 2 și 4 Armată, instructor în Școala Fiilor de Militari din Iași, ofițer în Ministerul de Război, comandant al Brigăzii 11 Infanterie. Avansat la gradul de general de brigadă în 1915, a comandat, succesiv în timpul primul război mondial divizia 10 Infanterie, Grupul Prahova, Corpurile 1, 2 și 4 Armată și ulterior Armata 2, iar în 1918 și 1920 îndeplinește funcția de inspector de armată.

În prima fază a războiului, a participat la "Operația Flămânda" (1-5 octombrie 1916) - tentativa de forțare a Dunării și de creare a unui cap de pod în spatele Armatei a 3-a bulgare din Dobrogea - operație întreruptă din cauza condițiilor atmosferice extrem de neprielnice. După replierea în Moldova, generalul Arthur

sa a fost căutată de factorii politici. N.Iorga îl descria ca pe un ofițer „cu ținuta sigură și vorba socotită [...] de cugetare îndelungată”.

Acordarea gradului de mareșal în 1930 a înnobilitat nu numai meritele sale ca militar, dar a înnobilitat prestigiul țării și al Oștirii pe care le servise mereu cu credință și devoțiune, precum și prestigiul armeei în care s-a format ca ofițer.

Văitoianu a participat în mod eficient la activitățile de reorganizare și instruire a armatei în vederea campaniei din 1917.

Ofițer de geniu cu solide cunoștințe de comandament și stat major, generalul Arthur Văitoianu s-a dovedit capabil a comanda cu succes mari unități în câteva din bătăliile memorabile ale Războiului de Intregire. Bun organizator, a reușit, cu răbdare și stăruință, să întrebuițeze eficient procedeele moderne ale războiului de tranșee.

Având o pregătire multilaterală, a activat și pe linia învățământului militar și a administrației militare. După război, în momentele cele mai dificile, a ocupat

posturi de conducere în administrația de stat, dovedind eficiență, profesionalism și exigență: ministru al justiției (1918), ministru de război (1918) și de interne (1918 și 1922-1923), președinte al Consiliului de Miniștri (1919) și ministru ad-interim la externe (1919), ministru

GENERALUL DE DIVIZIE CONSTANTIN N. HÂRJEU

Dintre personalitățile de frunte pe care arma geniu le-a dat oștirii române, Constantin Hârjeu se detașează prin multitudinea preocupărilor și realizărilor sale de concepție, de comandant strălucit, pedagog, scriitor și gânditor militar, adevărat corifeu al învățământului militar de geniu.

A absolvit Școala de Infanterie și Cavalerie și, după ce participă la războiul de independență ca sublocotenent, comandant de pluton în compania a 3-a săpători-minari la asediul Plevnei, a urmat Școala Politehnică din Paris și apoi Școala de Aplicație de Artilerie și Geniu din Fontainebleau.

Deoarece toate studiile le-a terminat cu calificative excepționale, începând de la gradul de locotenent, a fost avansat până la gradul de general de divizie, *“la alegere”*. Concomitent cu comanda unor subunități de geniu, a desfășurat și o activitate didactică susținută ca profesor de fortificații la Școala de Ofițeri de Artilerie și Geniu și la Școala Specială de Artilerie și Geniu, la Școala Superioară de Război, precum și la Școala Națională de Drumuri și Poduri (viitoarea Politehnică), unde a predat cursul de geometrie descriptivă.

A îndeplinit funcțiile de comandant al Regimentului 1 Geniu, șeful geniului la Corpul 3 Armată, directorul geniului în Ministerul de Război, comandantul Brigăzii 9 Infanterie, al Diviziei 6

secretar de stat la Departamentul Comunicațiilor (1923-1926), ministru de Stat (1939).

Prin faptele sale, generalul Arthur Văitoianu rămâne în galeria ilustrațiilor comandanți ai armatei române.

Infanterie și al Corpului 1 Armată, guvernator al "Cetății București", și, în două rânduri, ministru de război (1912 și 1918). Pretutindeni, s-a afirmat ca un bun comandant și organizator, excelent îndrumător al ofițerilor din subordinea sa. De asemenea, a fost șeful misiunii militare în Germania și Franța. A fost însărcinat cu supravegherea construcției, montarea și armarea cupolelor la fortificațiile din București și a zonei fortificate Foscani, Nămolosa, Galați. În 1900 a fost numit președintele comisiei care a organizat secțiunea militară română la expoziția universală de la Paris.

Cei care l-au cunoscut mărturiseau că: *"la generalul Hârjeu nu trece nici o zi fără lectură sistematică, fără o cugetare scrisă"* și trebuie să fi fost adevărat din

moment ce în perioada 1880-1920 a dat publicității peste 300 lucrări, din care 9 manuale și cursuri didactice, la care se adaugă câteva mii de pagini rămase în manuscris. Opera sa cuprinde lucrări de teorie militară generală, studii de tactică, de pedagogie și psihologie militară, de istorie militară, precum și lucrări cu caracter tehnico-militar, cursuri (de fortificații, de comunicații, telegrafie militară, de căi ferate, topografie militară, de geometrie descriptivă), lucrări apreciate de contemporani ca "*niște capodopere ale epocii în care a trăit*".

Meritul său, excepțional, în acest domeniu, îl reprezintă apariția, în anul 1902, a monumentalei lucrări "**Istoria armeei geniului**," lucrare bazată pe o largă informare, în care redă, în date și fapte, organizarea, încadrarea, dezvoltarea și acțiunile trupelor de geniu.

Valoarea deosebită a operei sale științifice, ca și personalitatea omului de înaltă cultură, au fost apreciate de

Academia Română care, la 27 mai 1909 îl primește pe generalul Constantin Hârjeu în rândurile sale, ca membru corespondent în Secția istorică.

Despre personalitatea generalului Hârjeu și atașamentul pentru armata pe care a slujit-o cu devotament vorbesc cel mai bine propriile-i cuvinte din finalul „precuvântării” sale la „**Istoria Armeei Geniu**”: „*În fine, îndemn pe fiul meu să iubească armata căreia s-a destinat, să-și facă din ea un cult, căci cultul armatei este cultul patriei și al nemului și să caute prin muncă statornică, prin luptă dreaptă și cinstită, să înlăture piedicele, cari i s-ar opune vre-o dată, în frumoasa și nobilă-i carieră, ca să ajungă acolo unde este permis să năzuiască ori-cărui vrednic soldat*”.

Bibliografie:

C. Căzănișteanu, V. Zodian, A. Pandea - Comandanți militari, Ed. Științifică și Enciclopedică, București, 1983
 Gl. A. Bârleanu (coord.) - Învățământul militar de Geniu, Construcții și Căi Ferate, Ed. Conphys, Rm. Vilcea, 1996.

SPIRITUL NAȚIONAL ROMÂNESC

Psiholog Gabriel SLABU

Unul din momentele istorice cele mai importante în formarea și afirmarea tot mai puternică a conștiinței naționale și a voinței maselor largi populare a fost Unirea Munteniei și Moldovei de la 24 ianuarie 1859 în cadrul frontierelor unuia și aceluiași stat.

Acesta a fost momentul începutului unei serii de reforme profunde în toate structurile statului român.

Reorganizarea puterii militare pe bazele unui nou sistem s-a realizat sub domnia luminoasă a domnitorului Alexandru Ioan Cuza. Acest demers a creat condițiile pentru cucerirea neatârării și exprimarea viguroasă a individualității națiunii noastre.

REVISTA ARMEI GENIU NR. 1/2009

Locul și rolul viitoarei armate în cadrul statului român, cu structura și fizionomia ei s-a realizat pe baza unui larg schimb de idei, înfruntări de opinii, au fost reactualizate concepții ale revoluției de la 1848, s-a făcut apel la învățămintele trecutului.

Publicațiile vremii subliniau:

- „toată garanția independenței noastre naționale, păstrarea și respectarea dreptului și teritoriului nostru stau de azi înainte în puterea și în mâna noastră”;

- „să ne armăm dacă vrem să trăim ca nație; să ne armăm ca să putem fi gata a înfrunta orice pericol”;

- „n-avem a declara război, nici a ataca pe nimeni; e vorba de apărarea a

tot ce omul are mai sacru – naționalitatea”.

Factorii responsabili români, care prin activitatea lor însuflețită de un cald patriotism au contribuit la îndeplinirea marelui act al Unirii, au trebuit să cântărească implicațiile fiecărui act politic sau militar, folosindu-se de divergențele dintre marile puteri pentru a promova interesele naționale și a lărgi autonomia țării. Ziua de 24 ianuarie a fost denumită „Ziua renașterii noastre naționale” sau „Cea mai frumoasă zi a neamului românesc”.

Fiecare act al celor ce decideau soarta țării la aceea vreme era izvorât din profunda dragoste de patrie și neam. Sugestivă în acest sens este vibranta cuvântare adresată militarilor de către Alexandru Ioan Cuza cu ocazia încredințării drapelurilor tricolore: „Ofițeri, subofițeri, caporali și soldați! Astăzi va fi una din cele mai însemnate zile din datinile noastre. Primind dar steagurile cele noi, aduceți-vă pururea aminte că vă încredințez onoarea țării. Steagul e România. Acest pământ binecuvântat al Patriei este stropit cu sângele străbunilor noștri și îmbelșugat cu sudorile muncitorului... Steagul e încă simbolul devotamentului, ordinei și al disciplinei ce reprezintă oastea... Jurați să păstrați cu onoare și fără pată

steagurile voastre și astfel veți corespunde încrederii și așteptării ce am pus cu Țara întregă în oaste.”

Poporul întrupase în Cuza dorința de schimbare și de dreptate, devenind în ochii norodului umilit „un fel de principiu al binelui”. Atâția oameni ai acelei vremi mărturiseau că l-au văzut și au vorbit cu el, că umbla pe drumuri în haine schimbate, cercetând și pedepsind nedreptățile, ajutând și mângâind pe cei sărmani și năpăstuiți.

Anul 1859 este legat și de înființarea Statului Major General în vederea realizării unei conduceri unice a armatei. Consider ca fiind extrem de sugestive declarațiile celor care, de-a lungul timpului, au deținut comanda acestui organism, privitor la evoluția năzuințelor și frământărilor specifice fiecărei perioade istorice.

Din declarația generalului Ion Emanoil FLORESCU (30.05-30.08.1860, 21.04.1864-01.05.1866) se desprinde abnegația, dăruirea și exigența față de sine: *„Dacă regret ceva, este că n-am putut face mai mult pentru instituția pe care am conceput-o din cele mai folositoare țării mele și căreia i-am consacrat toate zilele mele.”*

Generalul Alexandru CERNAT (1881-1882) accentua sacrificiile necesare pentru clădirea destinului european al țării noastre: *„Cu drept cuvânt ne putem mândri că am început a ne afirma în fața Europei și se pot convinge că românii sunt o nație eroică.”*

Năzuințele de reîntregire a statului român au marcat existența multor români, iar generalul Constantin POENARU (01.10.1898-01.04.1901) considera că *„În adâncul lui, Marele Stat Major știe că are misiunea să elibereze prin luptă meleaguri neuitate de sub ocupațiunea străină.”*

Generalul de brigadă Alexandru CARCALETEANU (01.04.1901-01.04.1904) aduce în conștiința noastră faptul că armata își trage seva din fibra morală a poporului, structurată în milenii de existență: „*Tăria armatei noastre este tăria neamului nostru*”.

Generalul Grigore C. CRĂINICEANU (01.04.1907-01.11.1909), sublinia destinul asumat al țării noastre, nu de expansiune și cucerire ci de păstrare a integrității teritoriului național și a valorilor noastre perene: „*Primul ideal al românilor și al Armatei Române este apărarea țării*.”

Alții au scos în evidență caracteristica naționalistă a războaielor de reântregire a țării: „*Avem români și în Basarabia, dar și în Transilvania. Prin urmare, politica românească are și o țintă națională, care va da războiului caracterul său național*.” declara generalul adjutant Ion ISTRATI (01.11.1909-31.03.1911).

Generalul de divizie Vasile ZOTTU (31.03-18.11.1911, 01.04.1914-25.10.1916), amintește că țara are dușmani puternici care nu erau interesați să permită transformări adânci ce puteau să le primejduiască pozițiile în zonă: „*Știm cu toții că, pentru a ne apăra în fața națiilor invidioase, suntem cea dintâi jertfă a țării*.”

Referire la sacrificiile necesare marilor izbânzi, prin care eroii se înscriu în conștiința unui popor, face și generalul Alexandru AVERESCU (18.11.1911-02.12.1913): „*Numai generalii care fac jertfe folositoare pătrund în sufletul maselor*.”

Generalul de brigadă Dumitru ILIESCU (25.10-05.12.1916) este o pildă în modul în care un ideal măreț poate pune stăpânire pe întreaga ființă a unui om și îi ghidează acțiunile viitoare: „*Întregirea României este pilda noastră de minte și nesomn*.”

REVISTA ARMEI GENIU NR. 1/2009

Efortul colectiv al unei națiuni de a-și structura o armată puternică, disciplinată, care să-i asigure păstrarea cuceririlor revoluționare, este amintit și de generalul de divizie Alexandru LUPESCU (01.10.1923-21.06.1927): „*Țara nu trebuie să ostenească în a lucra o armată sigură să-i apere întregirea*.”

Au fost persoane nobile care s-au luptat să creeze o imagine pozitivă, favorabilă corpului armatei, iar generalul de divizie Constantin LĂZĂRESCU (11.08.1932-31.11.1933) este un bun exemplu în acest sens: „*Am determinat oamenii de stat să ne aprecieze drept un corp de elită, format din elemente culte, distinse, pline de abnegație și patriotism*”.

O declarație emoționantă, referitoare la trăirile rezervate doar celor aflați în slujba armelor, este făcută de generalul Ion ANTONESCU (01.12.1933-11.12.1934): „*Numai cine a trăit în vârtoarea focului și sub amenințarea permanentă a morții poate să-și dea seama de starea de spirit manifestată de toate armatele, fără nici o excepție, în toate timpurile*”.

O viziune remarcabilă și înțelegere holistică a implicațiilor sociale și morale pe care le presupune evoluția științei în domeniul militar demonstrează generalul de divizie Ion SICHITIU (01.02-01.11.1937), care declara: „*Strategia își are viitorul ei; progresele mari pe care le face zilnic știința pot pune în serviciul războiului noi mijloace de luptă, nebănuite, pregătite în taina laboratoarelor și cărora cu greu li se va putea face față, cel puțin la început*.”

Asupra cauzelor profunde și reale care generează conflicte armate s-a aplecat, cu clarviziune generalul de divizie adjutant Florea TENESCU (01.02.1939-23.08.1940): „*Este greu, dacă cercetăm cu amănuntul cauzele unui război, să spunem că este numai o*

singură cauză. Totdeauna se va vedea că interesele de dominațiune politică și teritorială sunt unite cu cele de ordin economic, adeseori cu chestiuni de ordin național, cultural, religios sau surplus de populațiune”.

Importanța unui cadru de lucru stimulant, bazat pe încredere și susținere reciprocă este amintită de generalul de corp de armată adjutant Iosif IACOBICI (22.09.1941-20.01.1942):

„Activitatea unui șef al Statului Major General nu se poate dezvolta fructuoasă în atmosfera unei încrederi limitate și primind lovituri morale.”

Patriotismul și sentimentul de dăruire cu toate disponibilitățile în slujba intereselor țării sunt atribute necesare oricărui înalt responsabil al armatei, cum a fost și generalul de corp de armată Ilie ȘTEFLEA (20.01.1942-23.08.1944): *„Toate credințele, atitudinile și realizările mele, tot trecutul meu au fost puse în serviciul Țării.”*

Nevoia de a rămâne ancorat în realitate, cu tot tragismul său și de a fi sincer în fața propriei conștiințe, sunt condiții imperios necesare în arsenalul oricărui militar, iar generalul de corp de armată adjutant Nicolae RĂDESCU (15.10-06.12.1944) ne oferă exemplul personal:

„Sunt un om care privesc lucrurile în față și care îmi spun gândurile în mod brutal, dacă e nevoie, numai ca să se știe ce este adevărat.”

Jertfele și sacrificiile eroilor își găsesc rațiunea în convingerea fermă că noi, urmașii lor, vom căpăta statutul și drepturile la care am visat cu toții, după cum se exprimă și generalul de corp de armată Constantin SĂNĂTESCU (11.12.1944-20.06.1945): *„Pierderile sunt mari, dar numai ele ne pot aduce condiții drepte de tratament la sfârșitul războiului.”*

Moștenirea poporului român a fost dobândită cu imense sacrificii și trebuie păstrată nealterată cu orice preț, aspect precizat și de generalul de armată Leontin SALĂJAN (18.03.1950-26.04.1954): *„Militarii trebuie să înțeleagă că au datoria sfântă să apere cuceririle revoluționare ale poporului.”*

Țara noastră a dat dovadă de spirit de solidaritate cu țări ce îmbrățișau valori comune, cu prețul de a se expune unui tratament discreționar similar, subliniază generalul-colonel Ion GHEORGHE (15.06.1965 - 29.11.1974): *„Poziția României față de invazia din Cehoslovacia a creat o tensiune politică deosebită în relațiile cu cei ce participaseră la invazie și exista pericolul real ca și țara noastră să fie invadată.”*

După revoluția din 1989, armata a suferit un profund și dificil proces de restructurare, după cum relatează generalul de corp de armată Dumitru CIOFLINĂ (03.05.1991 - 22.01.1997): *„A fost o perioadă complexă, marcată, în limite controlabile, de imprevizibil, de unele indecizii, de manifestări izolate de rezistență la schimbare.”*

Nici societatea românească în ansamblul ei nu a fost ferită de convulsii și manifestări anacronice, iar armata a fost chemată să instituie ordinea acolo unde celelalte structuri de siguranță națională și ordine publică au fost depășite de situație, evidențiază generalul de corp de armată Constantin DEGERATU (22.01.1997 - 07.03.2000): *„Momentul cel mai greu a fost atunci când Armata a primit misiunea să apere democrația și ordinea constituțională împotriva violenței și anarhiei.”*

Generalul dr. Mihail-Eugen POPESCU (31.10.2000 - 25.10.2004) realizează o frumoasă și sugestivă paralelă între devenirea Statului Major General și

evoluția statului român: „*Istoria Statului Major General este istoria României, de la întemeierea sa statală la accesarea în Alianța Nord-Atlantică*”.

Am realizat o scurtă incursiune în istoria poporului român de la 1859 până în prezent, evidențiind grandioase realizări îndeplinite de figuri de seamă ale națiunii noastre și continuând cu prezentarea opiniilor, atitudinilor adoptate de responsabili de seamă ai armatei române. Din faptele și spusele acestor distinse personalități reiese, fără puțință de tăgadă, caracterul naționalist al demersurilor întreprinse de aceștia, simțirea profund românească ce-i anima și dragostea de neam. Pilda lor trebuie să rămână veșnic vie în conștiința noastră, ca un exemplu de dăruire și sacrificiu. Lupta pe care au purtat-o ei nu a fost nicicând ușoară, dar victoriile lor trebuie să ne dea curaj că și noi putem izbândi în războaiele moderne ce se poartă în zilele

noastre. Înfruntările de azi îmbracă forme variate și subtile, dar miza este aceeași ca întotdeauna: păstrarea a tot ce este românesc, a credințelor noastre strămoșești, apărarea „nevoilor și a neamului”. Cum noi privim cu mândrie spre trecutul nostru, cei ce vin după noi trebuie să găsească inspirație în faptele contemporanilor noștri, să-și afle identitatea din izvoarele nesecate ale poporului român și tărie să înfrunte cu nădejde viitorul.

Cu o asemenea pleiadă de înaintași, spiritul național român nu va dispărea niciodată cât timp conștiința noastră națională va fi trează și nu ne vom uita rădăcinile. Purtăm în noi năzuințele strămoșilor noștri, tăria, curajul, spiritul de sacrificiu și credința. Să ne dovedim vrednici de moștenirea pe care am primit-o și să o lăsăm urmașilor la fel de bogată.

UN BIBLIOTECAR DE PREMIUL NOBEL

Bibliotecar responsabil Virgil MAREȘ

Lucian Blaga a clădit, cum se știe, cel mai monumental și original sistem filosofic din gândirea românească.

Tânărul Blaga a fost fascinat de timpuriu atât de lumea aspră, de ordine și rigoare disciplinatoare teoretice, ca și de cea mirifică, vitalizatoare de spirit, a adevărurilor artistice.

Prima trilogie din cele patru încheiate este *Trilogia cunoașterii*, alcătuită din *Eonul dogmatic* (1931), *Cunoașterea luciferică* (1933) și *Censura transcendentă* (1934), trilogie precedată de *Despre conștiința filosofică*, apărută în 1974 și are ca supliment *Experimentul și spiritul matematic*, apărut postum în 1969.

Lucian Blaga a socotit *Despre conștiința filosofică* cheia de boltă a întregului său sistem filosofic și tocmai de aceea a situat-o ca lucrare de deschidere la începutul primei trilogii.

Interzis de comuniști, alături de ceilalți mari poeți moderniști debutați în perioada interbelică, Blaga și-a pierdut dreptul de semnătură, cărțile lui au fost retrase din biblioteci, și-a pierdut postul

de profesor de filosofia culturii și a fost nevoit să accepte postul de cercetător cu o jumătate de normă, apoi pe cel de bibliotecar la Universitatea din Cluj. Între anii 1948-1961, nimeni n-a publicat nici un singur rând despre opera lui Blaga, fostul profesor universitar și diplomat, membru al Academiei Române încă din 1937, scriitor propus pentru Premiul Nobel.

În anii de interdicție, poetul n-a făcut, în ciuda insistențelor, a privațiunilor și umilințelor de tot felul, niciun compromis ideologic, pentru ca apoi, redescoperit în anii '60-'70, să exercite una dintre cele mai puternice influențe asupra poeziei românești postbelice.

Cele mai multe dintre poemele înregistrate la Radio - în 1954 și în 1960- nu mai puțin de 49, majoritatea publicate

postum, fac parte din volumele „*Corăbii cu cenușă*”, „*Cântecul focului*” și „*Ce aude unicornul*” sunt poeme marcate de tradiționalism și de spiritualismul creștin (poetul făcuse studii de teologie, iar tatăl său fusese preot ortodox), majoritatea scrise în rimă și influențate de folclor, cu o mitologie și o simbolică țărănești.

Când, în 1957, la Editura ESPLA, apărea antologia „*Din lirica universală*” tradusă de Blaga, i s-a reproșat „viziunea antirealistă a poeziilor”, lipsa „considerării valorii sociale” dar și selecția „superficială” a poezilor traduși. Pe cine tradusese Blaga?: Goethe, Schiller, Pușkin, Esenin, Rilke, Blake, Verlaine, Valery, Garcia Lorca, Allan Poe ș.a.

Astăzi, Blaga (1895-1961) este un poet necitit și care și-a epuizat forța inspiratorie.

În „*Istoria...*” sa, Nicolae Manolescu vorbește despre un „ecologism ingenuu” blagian care ar putea retrezi interesul unora dintre noi. Până una alta, cum nu există imagini filmate cu poetul, CD-ul-carte lansat la Editura Casa Radio în 2008 cu vocea lui, rămâne o mărturie emoționantă pentru cei care n-au renunțat cu totul la poezie.

CU VOIA DOMNULUI

Plutonier adjutant Nicoleta MUNTEANU

Coincidență sau nu, în prima zi când m-am prezentat în această unitate, părintele Mihalache mi-a dat „*binecuvântarea*”. Era 5 ianuarie 2000, Ajunul Bobotezei, când se „botezau” toți creștinii (fie ei și militari) și casele lor (respectiv cazarma lor). Astfel l-am cunoscut pe părintele Mihalache Ioan, care până în 2006 a săvârșit *Cele Sfinte* într-o încăpere unde și-a amenajat un mic

REVISTA ARMEI GENIU NR. 1/2009

altar. Între timp, sprijinit de comandanții vremurilor, s-a implicat exemplar în construcția unei capele militare purtând hramul “Sfântului Dimitrie”. Fără aprobările necesare, sprijinul comandanților și al sponsorilor nu s-ar fi realizat acest proiect, dar sunt convinsă că pe lângă toate acestea a fost nevoie de strădania și tenacitatea acestui om cu har, născut într-o zi sfântă de 7 ianuarie (Sfântul Ioan Botezătorul) – preotul Ioan Mihalache.

Construcția acestei biserici a început în anul 2001 la inițiativa și prin strădania părintelui Ioan Mihalache, proaspăt numit preot al garnizoanei Râmnicu Vâlcea, care nu și-a precupețit pașii și rugăciunile întru găsirea ajutorului necesar ridicării acestui edificiu printre oamenii cu suflet și credință, știut fiind că biserica s-a ridicat numai prin donații și sponsorizări.

Periodic, ne-a prezentat stadiul lucrărilor, fericit că s-a mai finalizat o etapă, că s-a mai pus o piatră “cu ajutorul Bunului Dumnezeu” și îngrijorat pentru câte mai sunt de făcut. Însă de fiecare dată, a crezut în acest proiect, în voința și

puterea oamenilor de a-l sprijini, spunându-ne că nimic nu este imposibil cu voia lui Dumnezeu. Și iată că Dumnezeu a vrut și au dorit și oamenii să se construiască acest locaș de rugăciune, aici în cazarma noastră, și voia Domnului s-a împlinit.

Ne spunea părintele Mihalache că, “*nimic nu rămâne fără plată în această lume*” și că ajutorul nostru va fi înaintea Domnului “*ca cei doi bani ai văduvei*”. Dovadă că este așa, este chiar părintele Mihalache, căruia, odată cu finalizarea bisericii pentru care a depus atâta trudă, i-a dăruit Dumnezeu al patrulea copil pe care îl dorea.

Coincidență sau nu, festivitatea de sfințire a Capelei Militare “Sfântul Dimitrie” se va organiza în 31 mai 2009, zi de mare însemnătate pentru geniștii români care aniversează atunci 150 de ani de la înființarea acestei arme în Armata României.

Felicitări celor care au trudit cu sfânt folos și tuturor să ne ajute Dumnezeu!

CAPELA MILITARĂ „SF. DIMITRIE” - UN VIS DEVENIT REALITATE -

Preot militar Ioan MIHALACHE

La începutul anului 2000, fiind proaspăt numit ca preot al garnizoanei Râmnicu Vâlcea, am simțit nevoia realizării unui spațiu liturgic, care să vină în întâmpinarea nevoilor spirituale ale personalului militar și civil din unitățile garnizoanei Râmnicu Vâlcea.

A răspuns cu amabilitate acestei inițiative și s-a implicat afectiv și efectiv în acest proiect comandantul de atunci al garnizoanei Râmnicu Vâlcea, domnul colonel Dumitru Țârdea, al cărui exemplu

a fost urmat de un mare număr de credincioși.

Demersurile pentru obținerea avizelor premergătoare autorizației de construcție au început în anul 2001, când în data de 26 iulie s-a primit binecuvântarea P.S. Gherasim Cristea pe adresa Episcopiei Râmnicului înregistrată cu nr. 3227, prin care aproba construirea unei capele militare, în incinta Școlii de Aplicație pentru Geniu și Căi Ferate „Panait Donici”.

Prin bunăvoința și cu ajutorul comandantului Școlii de Aplicație pentru Geniu și Căi Ferate „Panait Donici”, colonelul Dumitru Țârdea (în prezent general în rezervă), s-a stabilit locul unde avea să fie amplasată capela militară. În data de 17 aprilie 2002 a fost eliberată autorizația de construcție de către primăria municipiului Râmnicu Vâlcea, iar pe data de 31 mai 2002 Prea Sfințitul Episcop Gherasim, alături de un sobor de preoți a sfințit locul și a pus piatra de temelie a viitoarei capele militare în prezența reprezentanților autorităților publice locale și a personalului militar și civil din unitate.

Lucrările de construcție a bisericii s-au finalizat anul acesta, iar pe 31 mai 2009, când se împlinesc 150 de ani de la înființarea armei geniu va avea loc și sfințirea acestui lăcaș de cult.

Proiectul s-a realizat la catedra de construcții din cadrul Școlii de Aplicație pentru Geniu, Construcții și Căi Ferate „Panait Donici” de către lt.col.ing. Pușcaș Lazăr și mr.ing. Goghiu Nicolae, sub îndrumarea domnului arhitect ing. Marin Chiorean. Pe parcursul realizării lucrării diriginți de șantier au fost cpt. Câlea Valentin, mr. Tomoiu Mihăiță și ing. Popescu Marin.

Pictura a fost executată în frescă de către pictorul Țivrea Gheorghe în anul 2007, perioada 15 ianuarie - 20 iulie, iar

catapeteasma și strănile au fost sculptate în lemn de stejar de sculptorul Eni Emil sub îndrumarea sculptorului Grigore Nicolae.

Lucrările de construcție au durat circa șase ani, perioadă în care la comanda instituției militare au fost numiți mai mulți comandanți, fiecare având rolul său în continuarea lucrărilor, dar toți au dovedit osârdie în ceea ce privește înfăptuirea acestui proiect de suflet.

Menționez, alături de domnul gl.bg.(r) Dumitru Țârdea, sub a cărui comandă s-au obținut autorizațiile necesare și s-a turnat fundația bisericii și pe domnul gl.mr.(r) Traian Nistor, care a susținut eforturile noastre pentru procurarea unei însemnate părți din materialele necesare și pentru ridicarea zidurilor acestui locaș.

În perioada cât a fost la comandă domnul col. Fănel Popoiu s-a pictat biserica și au fost sculptate în lemn de stejar catapeteasma și strănile. Domnii colonei Paul Piersecă și Nicolae Ghiță au fost de asemenea alături de noi sprijinind realizarea acestei construcții.

Domnul lt.col. Dan Marin, actualul comandant al unității, a continuat exemplul înaintașilor săi și a sprijinit finalizarea acestui proiect, a organizat festivitățile de sfințire a capelei militare, astfel încât aceasta să contribuie semnificativ la obținerea de satisfacții spirituale și liniște sufletească de către personalul unității și nu numai.

La loc de cinste trebuie amintit sponsorul principal al construcției capelei, ing. Scriciu Petre-Dorin, patronul firmei S.C. Electronics S.R.L. din Rm. Vâlcea, fără de contribuția căruia nu se puteau finaliza lucrările, precum și alți buni creștini, care au pus suflet pentru a se ridica casa Domnului, printre care aș menționa pe domnul lt.col.(r) Dicu Bebe, domnul col.(r) Drăgoescu Ion, domnul

gl.(r). Mihai Dumitrescu, ing. Vangu Gheorghe, a căror contribuție a fost deosebită.

Există, desigur, multe alte nume care au fost scrise pe pomelnicul ctitorilor bisericii și vor rămâne acolo spre pomenire veșnică și pe care din motive de spațiu nu le pot aminti în cuprinsul acestui articol.

La construcția bisericii și-au adus contribuția atât persoane fizice cât și juridice, printre care pot fi amintite mănăstirile Frăsinei, Cozia, Stânișoara, Turnu, Cornet, precum și S.C. Olchim S.A. prin ing. Constantin Roibu - director general.

Fonduri bănești au mai fost obținute și de la diverși alți sponsori din județ de la diferite mănăstiri, precum și de la cadrele militare și personalul civil care au contribuit benevol.

Neputându-i aminti pe toți, voi ruga doar pe bunul Dumnezeu să binecuvânteze pe toți cei ce au contribuit la realizarea acestei biserici, punând la temelia ei piatră sau suflet.

Biserica se află în incinta unității, dar au fost luate măsuri speciale pentru a putea avea acces și persoanele din afara unității care simt nevoia să înalțe rugăciuni de cerere și mulțumire către Bunul Dumnezeu. În capelă se slujește din 2006, când prin binecuvântarea și cu participarea P.S.Gherasim Cristea pe data de 27 octombrie s-a săvârșit prima Sf. Liturghie.

În încheiere doresc să mulțumesc din suflet tuturor celor care, într-un fel sau altul, cu munca, cu banii, cu sfatul sau sprijinul moral, au ajutat ca acest vis să devină astăzi realitate.

SEMNALE EDITORIALE

APARIȚII ÎN DOMENIUL ACTELOR NORMATIVE SPECIFICE ȘI STANDARDIZĂRII

Colectivul Secției Cercetare, Dezvoltare și Reglementări în Armă

Procesul de elaborare a actelor normative specifice pe linie de geniu și EOD, în Centrul de Instruire pentru Geniu, EOD și Apărare NBC, a urmărit adaptarea semnificativă a conținuturilor și metodelor instruirii în arma geniu la modul nou de abordare a problematicii sprijinului de geniu, la noile repere ale înzestrării cu echipamente și materiale de geniu și la noua configurație a structurilor de geniu din Forțele Terestre.

Secția Cercetare, Dezvoltare și Reglementări în Armă este structura responsabilă de elaborarea actelor normative și de cercetarea științifică aplicativă în domeniul armei geniu. Colectivele de elaborare a actelor

normative specifice au urmărit prezentarea într-o formă sintetică a modului de pregătire, desfășurare și conducere a acțiunilor sprijinului de geniu pentru forțele luptătoare, realizând alinierea conținutului acestora la standardele de operare NATO, la legislația internă și internațională și la condițiile concrete de înzestrare a structurilor de geniu.

În acest sens, activitatea de elaborare a actelor normative, precum și cea de cercetare științifică în domeniul armei, au vizat identificarea aspectelor de conținut și a metodelor de instruire ce pot determina ridicarea nivelului de performanță, pornind de la faptul că

militarii din arma geniu trebuie să fie la curent cu standardele și procedurile de operare NATO pentru realizarea unei depline interoperabilități cu forțele similare ale aliaților.

Pe baza „Planului anual cu actele normative și manualele militare elaborate în Centrul de Instruire pentru Geniu, EOD și Apărare NBC, în anul 2008”, semnalăm apariția următoarelor acte normative specifice:

* *F.T./G.-7/2, Manualul instrucției genistului, pionierul.*

Manualul oferă suportul tematic și variante de instruire a soldaților și gradaților voluntari din specialitatea pionieri. Conținutul manualului, prezentat într-o formă sintetizată și cu valențe practic aplicative, este în concordanță cu prevederile programului de profesionalizare și instruire a soldaților și gradaților voluntari din arma geniu. Informațiile sunt prezentate gradual, diversificat și într-o manieră accesibilă, oferind necesarul de cunoștințe privind locul, rolul și modul de acțiune al pionierului.

* *F.T./G.-7/3, Manualul instrucției genistului, constructorul de drumuri-poduri, pontonierul.*

Manualul se adresează instruirii soldaților și gradaților voluntari care se pregătesc în specialitățile drumuri, poduri și pontonieri, asigurând baza de cunoștințe necesare formării acestora ca profesioniști. Conține elementele necesare pentru instruirea militarilor ca specialiști și este structurat astfel încât să asigure un acces facil la cunoașterea mijloacelor și materialelor din înzestrare și formarea deprinderilor pentru lucrul cu acestea.

* *F.T./G.-7/4, Manualul instrucției genistului, militarul din subunitățile tehnice de geniu.*

Prezentat într-o formă sintetizată, manualul este în concordanță cu prevederile programelor de perfecționare și instruire a soldaților și gradaților voluntari din arma geniu. Manualul oferă suportul tematic și variante de instruire pentru subunitățile tehnice de geniu, ajutând militarii să înțeleagă ce trebuie să știe și ce trebuie să facă pentru îndeplinirea sarcinilor primite. De asemenea, manualul oferă condiții de punere în valoare a creativității, flexibilității și ingeniozității acestora privind modul de acțiune în diferite situații și medii.

* *F.T. – EOD 3, F.T. – EOD 4, F.T. – EOD 5, manualele pentru luptă ale echipei, plutonului, grupului EOD.*

Conținutul manualelor se adresează personalului echipei/plutonului/grupului EOD și prezintă modul de instruire a operatorilor privind procedurile EOD pe timpul intervențiilor la incidente EOD. Manualele au implementate prevederile STANAG 2389 privind identificarea/recunoașterea, neutralizarea/distrușterea munițiilor neexplodate și a dispozitivelor explozive improvizate.

O etapă importantă a procesului de elaborare a actelor normative o constituie experimentarea regulamentelor, manualelor și instrucțiunilor realizate, la nivelul tuturor structurilor armii. O atenție deosebită se acordă feed-back-ului primit din partea batalioanelor și companiilor de geniu, beneficiarii direcți ai rezultatelor muncii noastre. Dacă Centrul de Instruire pentru Geniu, EOD și Apărare NBC – ca structură de specialitate – va primi la timp observații și propuneri valoroase, acest lucru va conduce la eficientizarea activității și la încadrarea în termenele de plan prevăzute pentru finalizare.

**Revistă editată de
Centrul de Instruire pentru
Geniu, EOD și Apărare NBC
„PANAIT DONICI”**

Coordonator:

Lt.col. Dan MARIN

Colectivul redacțional:

- **Redactor șef:**
Lt.col. Tiberiu OSOIAN
- **Secretar de redacție:**
Mr. Liviu BOȘCAGINI
- **Redactori:**
Mr. Adrian SĂVULESCU
Cpt. Claudiu ȚOLEA
- **Corectori:**
Mr. Flavius IACOB
P.c.c. Corina STAN
- **Tehnoredactare:**
M.m.pr. Tudor STANCIU
Plt.adj.pr. Ionel VERGELEA
- **Multiplicare:**
Plt.adj. Camelia STERMIN
P.c.c. Iuliana FELVINȚI
- **Asistență tehnică:**
Mr.ing. Ion BĂLĂCEANU
- **Telefon/fax redacție**
0250739601 int. 0173; 0250735673
- **web:** www.CPGe.ro
- **e-mail:** sagcf_vl@yahoo.com
- **ISSN 2066-1169**

**Tiparul a fost executat la
CENTRUL TEHNIC-EDITORIAL
AL ARMATEI**

În atenția colaboratorilor !

- ❖ *Articolele trimise de colaboratori vor avea indicată bibliografia (cu numele autorilor) folosită la realizarea lor;*
- ❖ *Articolele trimise spre publicare vor fi redactate, dactilografiate sau tehnoredactate în orice editor de text care se conformează normelor Academiei Române privind lexicul, gramatica și ortografia;;*
- ❖ *Articolele se vor trimite la redacție listate și semnate de autor; se recomandă colaboratorilor să trimită articolele la redacție și pe suport electronic, care se va returna expeditorilor; manuscrisele nu se înapoiază;*
- ❖ *Articolele vor fi semnate, chiar dacă autorii doresc să apară în revistă sub pseudonim;*
- ❖ *Articolele apărute în alte publicații nu pot fi reproduse în Revista Armei Geniu;*
- ❖ *Pentru articolele care nu sunt originale se va menționa dacă sunt traduceri sau comentarii, citându-se sursa și autorul;*
- ❖ *Traducerile vor fi însoțite de autorizația autorului sau a editurii;*
- ❖ *Articolele nu vor conține informații clasificate;*
- ❖ *Articolele se vor publica sub responsabilitatea autorului;*
- ❖ *Corespondența se va trimite la „Revista Armei Geniu”, str. Tudor Vladimirescu, nr. 31, Râmnicu Vâlcea, telefon 0250.739601 sau 0250.739602, int. 0173 sau prin poșta electronică la adresa din caseta redacțională, cu mențiunea „Pentru Revista Armei Geniu”.*

Redacția

IN DEO SPES MEA

„Create pentru a satisface niște trebuințe de folos obștesc, trupele de geniu organizate militărește... nu au întârziat de a lua caracterul unor trupe adevărat tehnice și de a deveni un factor important al armatei noastre, folositoare în timp de pace, indispensabile în timp de război”

Gl. Constantin Nicolae HÂRJEU